

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 539



26 Ιανουαρίου 1938

Αριθ Φύλλου 539

Εκδότης: ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Αρχισυντάκτης: Β. ΣΑΜΠΑΣ
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Γραφεία: Σαρρή-Ρ. Παλαμήδη 9
Τηλέφωνον 28-517

Τό φύλλον δρ. 5



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ Η "ΕΒΔΟΜΑΣ,"

ΣΕΛΙΔΕΣ

68

ΣΕΛΙΔΕΣ

με άρτίαν τυπογραφικήν εμφάνισιν με περισσότεραν ύλην και με νέους συνεργάτας, δά παρουσιάση εις τοὺς ἀναγνώστας της σὲ κάθε φύλλο καὶ κατ' τὸ ἐξαρετικόν.

Στὸ φύλλον 540:

τὸ τρυφερὸ ἀριστούργημα τοῦ: **ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΙΑ** ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ

ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΚΡΙΝΟ

Στὸ φύλλο 541:

Μιά μελαγχολικὴ αὐθεντικὴ ἱστορία...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ

Στὸ φύλλο 542:

ἓνα συνταρακτικὸ ἀνάγνωσμα γραμμένον ἀπὸ τὸν περίφημον ἀρχηγὸ τῆς Σκότλαντ Γιάρδ: σὲρ ΜΠΑΖΙΛ ΤΟΜΣΟΝ.

Μ'Α ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

Στὸ φύλλο 543:

Μία δραματικὴ νουβέλλα τοῦ γνωστοῦ ἑλληνογάλλου συγγραφέως ΝΙΚΟΛΑ ΣΕΓΚΥΡ (Νίκου Ἐπισκοπόπουλου).

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Στὸ φύλλο 544:

ἓνα μικρὸ αἰσθηματικὸ ρομάντσο τοῦ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΗ ΜΑΣΚΑ

ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗ ΥΛΗ. ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΤΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ, ΣΥΓΚΙΝΕΙ, ΔΙΑΣΚΕΔΑΓΕΙ

Εύαγ. Παρασκευοπούλου

Φτωχή και σχεδόν λησμονημένη πέθανε την περασμένη εβδομάδα η Εύαγγελία Παρασκευοπούλου. Όποιος έχει διάθεση να φιλοσοφήσει μπορεί να το κάνει. Το ύψος είναι αβανθό. Είδε δόξες ή Ευαγγελία, γνώρισε θριάμβους, γεύθηκε χαρές, όσο καιμιά από τις σύγχρονες μεγάλες καλλιτέχνιδες. Υπήρξε η Δούζε και η Μέλμα μαζί της Έλλάδος, ως προς την καλλιτεχνική δυναμικότητα και την απήχισή της στο κοινό, έδημιούργησε μια εποχή, την ανεστάτωσε, την έσυρε στα γόνυα σχεδόν από πίσω της, για να καταλήξει σ' ένα ημιυπόγειο και να ζητά για ύστατη χάρη στο ψυχρογόνα της λίγο αέρα και λίγο νερό...

Ο Δήμος την έζηλευσε, δαπάναις του, οι παλιοί την θυμήθηκαν και την έλαψαν, και οι νεότεροι έβλιναν βαρύ το κεφάλι τους μπρος στον νεκρό της. Κι' εχρήσθησαν όλοι τους: λιγότερη δόξα, αλλά καλύτερα γηραιά...

Ένα ρεσιτάλ τραγουδιού

Μια εξαιρετική μουσική απόλαυση θα είχε η Σουαρέ ντε Γκαλά που δίδει εις το θέατρον «Ολύμπια» εις τας 27 του μηνός η διεθνούς φήμης Έλληνις καλλιτέχνις του τραγουδιού Κα Ναυσικά Βουτυρά-Γαλανού.

Μετά μακράν απουσίαν εις το εξωτερικόν η Κα Γαλανού εμφανίζεται πρὸ τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινού με πρόγραμμα τοῦ ὁποίου ἡ μουσικότης κατατάσσει τὸ ρεσιτάλ αὐτὸ εἰς τὰ «γεγονότα» τῆς αἰχλῆς. Ἡ σπανία τέχνη τῆς ἑλληνίδος σοπράνο ἡ ὁποία κατὰ τὴν εἰς τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην δρᾶσιν τῆς ἔτυχε τῆς θερμότερας κριτικῆς τοῦ τύπου καὶ τῶν διασημοτέρων μουσικῶν προσωπικοτήτων, ἐγγυᾶται διὰ τὴν ἀριστοτεχνικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ προγράμματος, ἀποτελουμένου ἀπὸ παλαιὰ ἰταλικά τραγούδια (1678-1812), λίντερ, Μπετόβεν, Μότσαρτ, Φωρέ, Μάλερ, Ρ. Στράους καὶ ἄριες ἀπὸ τὸν «Μαγεμένο Αἰλὸς» καὶ τοὺς «Γάμους τοῦ Φιγκαρώ» κ.τ.λ.

Τὴν ἐκλεκτὴν μᾶς καλλιτέχνιδα θὰ συνοδεύσῃ εἰς τὸ πιάνο ὁ κ. Δ. Μαρή.

Περὶ γλώσσης

Μία λογοτεχνική ομάδα ἀπαρτιζομένη ἀπὸ νέους καὶ μὴ λογίους—τό αἰεὶ μὴ ἀνάγεται εἰς τοὺς νέους καὶ ὄχι εἰς τοὺς λογίους—ἀνέλαβεν ἐπ' ἐσχάτων τραγὸν ἀγῶνα ἐναντίον ἡς καθαρευούσης. Ἐνα μάλιστα ἐκ τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος ἔδωκεν εἰς τὴν καθαρεύουσαν τὸ ἥμισυ εὐγενὲς ἐπίθετον «κασίδικη».

Ὁ ἀγὼν δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, διότι ὅμως κοσμιότητα, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς συστήσωμε...

Τὸ παιδί

Ὁ πρίγκηψ Δημήτριος ἦτο τρελλὰ ἐρωτευμένος μετὰ τὴν ὡραία Θεοδώρα, τὴν τρίτη κόρη τοῦ μαρκησίου Δὲ Μαρινάρ. Ἡ Θεοδώρα ἦτο τριάντα χρονῶν καὶ οἱ θαυμαστὲς τῆς δὲν τῆς ἔλειπαν ποτὲ. Μὰ αὐτὴ ἡ τόσο ὑπερήφανη κόρη αἰσθανόταν φρίκη γιὰ τὸ γάμο.

Ὅταν ὁ πατέρας τῆς τὴν πάντρεψε μετὰ τὸν πρίγκηπα Δημήτριο, δὲν παρεπονέθη, μὰ κρυφὰ στὴν καρδιά τῆς σχεδίασε μιά ὑπομονετικὴ ἐκδίκησι.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου φρόναξε στὸ δωμάτιο τῆς ἑνα ἱπποκόμο, παραδόθηκε δὲν ὁλοκληρῶς αὐτὸν κ' ἀφοῦ τὸν συνώδεψε ἕως τὴν πόρτα τοῦ εἴπε:

— Γιὰ ὅλ' αὐτὰ σιωπῇ.

Ὁ γάμος ἐγένε μετὰ μεγαλοπρέπεια. Ἡ Θεοδώρα βασίλευε μετὰ μιά πικρὴ χαρὰ. Ὁ πρίγκηψ ἐφαίνετο λιγώτερο σκεπτικὸς. Ὅταν ἦρθαν μεσάνυχτα ὁ Δημήτριος ὠδήγησε τὴν ὁμορφὴ Θεοδώρα στὰ δωμάτιά της...

Ἐννέα μῆνες μετὰ γεννήθηκε ἕνα παιδί. Τὸ παιδί μεγάλωνε μετὰ τὴν περιποίηση τοῦ πατέρα, μετὰ τὴν λαχάρα τῆς μάνας.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ἀρθούρος ἦτο εἰκοσι χρονῶν, ἡ πριγκίπισσα Θεοδώρα, ἐκέλευσε τὸν σύζυγό της στὴν αἰθούσα τῶν φυλάκων.

— Με παντρεύθηκετε χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τοῦ εἶπε. Θέλησα λοιπὸν γι' αὐτὸ μιά ἐκδίκησι ἐξαιρετικὴ καὶ παραδειγματικὴ. Ὁ Ἀρθούρος τὸν ὁποῖον περιποιούσουν εἰκοσι χρόνια δὲν εἶναι παρὰ γυιὸς μου, πρίγκηπα Δημήτριο. Δὲν εἶναι δικός σου.

Καὶ περιμένε μετὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ ἔκαναν τὰ λόγια τῆς.

Ὁ πρίγκηψ Δημήτριος ἔναψε ἕνα τσιγάρο.

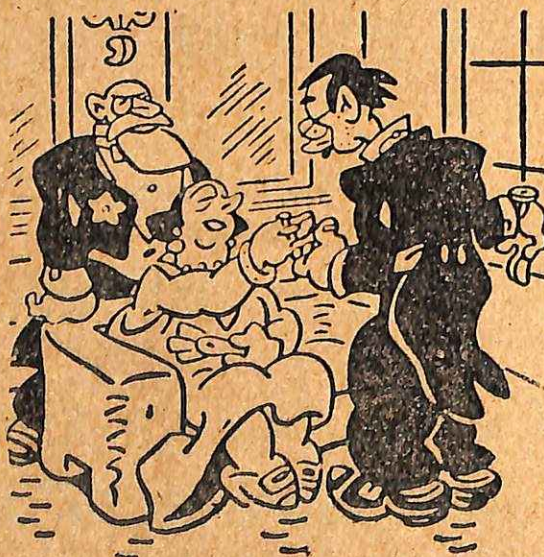
— Δὲν εἰσθε καλὰ πληροφορημένη κυρία μου, διόλου, διότι συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

— Πῶς αὐτό, εἶπε ἡ πριγκίπισσα Θεοδώρα.

— Ὁ Ἀρθούρος, ἐξηκολοῦθησεν ὁ Πρίγκηψ, εἶναι γυιὸς δικός μου, τοῦ Δημητρίου, καὶ ὄχι δικός σας. Ἐπειδὴ κατὰλαβα τὰ σχέδιά σας, ἄλλαξα τὸ παιδί σας ὅταν ἀκόμα ἦτο στὴ κούνια μ' ἕνα δικό μου, ποὺ τὸ ἔκανα μετὰ μιά θαυμασιότητα. Νὰ λοιπὸν ὁ Ἀρθούρος ποὺ τὸν λατρεύετε εἰκοσι χρόνια τώρα. Καὶ πρέπει νὰ ἐξακολογήσῃ αὐτὸ καλὴ μου κυρία, ἂν καὶ σὰς δεσβαίω πῶς λυπᾶμαι ποὺ ἀναγκάζομαι νὰ σὰς πῶ ὅτι ἀπατηθήκατε.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΣΤΟΝ ΚΑΛΟ ΚΟΣΜΟ



— Μὰς ἀφήνετε, λοιπὸν, κ. βασιλιά, τόσο νωρίς!..
— Δυστυχῶς Κυρία μου, στίς 12 εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιστρέψω τὸ φράσκο μου...

Εἰς τὸ Βασιλικόν

Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, ἐφθασε τὸ ἀπώλυτον σχεδὸν εἰς τὴν θεατρικὴν τέχνην μετὰ τὴν βεντάλια τῆς Λαίδης Γουίντερμπερ. Τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τοῦ Οὐάιλντ, γνῶρισε τὴν σκηνοθετικὴν καὶ ἡθοποιικὴν πληρότητα, ὅσο δὲν τὴν γνῶρισε ἴσως σὲ καιμιά ξένη σκηνή. Ζήτημα συνδρομῆς εὐτυχῶν συμπτώσεων, ἀποκορύφωμα προσπάθειας εὐσυνειδήτου σπανίως ἀκόμη στὸ ἑλληνικὸν θέατρον: Ἴσως κατὰ ἀπὸ αὐτὰ ἴσως καὶ ὅλα αὐτὰ μαζί.

Τὸ γεγονός πάντως εἶναι, ὅτι αἱ παραστάσεις, πού λήγουν—δυστυχῶς τὴν εβδομάδα αὐτὴν, εἶναι ἕνας τίτλος τιμῆς μεγάλος καὶ ἀναμφισβήτητος διὰ τὸ Βασιλικόν.

Μία ἐκδεις σμαλτων

Παραπονούμεθα πῶς ἡ τέχνη, δὲν προσδεύει στὸν τόπο μας—ἀλλ' αὐτό, δὲν εἶναι ἀλήθεια. Παράδειγμα: ἀνάμεσα στίς διάφορες ἐκθέσεις ποὺ μᾶς κατακλύζουν τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, καὶ μιά ἐκθεσις ποὺ ἀγῶνα μᾶς ἱκανοποιεῖ ἀπὸ κάθε ἀπόψεως: τῆς κ. Πηνελόπης Διαμαντοπούλου, ἡ ὁποία ἐκθέτει ἀπὸ διὰ ἐβδομάδων περίπου στὸ ξενοδογεῖον «Νέον Ἀγγλία» περίφημα σμάλτα, κεραμικά, γυάλινα κουφοτεχνήματα, κοινὲς ξεχωριστὲς τέχνες, ἀκουαρέλλες, καθὼς καὶ διάφορα, καὶ ποιητικὴς τέχνης μιμητέλῳ.

Εἶναι γνωστὸν πόσο δύσκολος εἶναι ἡ ἐπεξεργασία τοῦ σμάλτου.

Ἡ ξεχωριστὴ μᾶς καλλιτέχνις, ὑπερνικῶσα καθὲ δυσκολίαν, σὰς δίδει ὕστερα ἀπὸ μελέτες ἐτών, μίαν σημαντικωτάτην ἐργασίαν μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδος τῆς. Περὶ τούτου θὰ βεβαιωθῇ καθένας, ὅταν περαιοῖται, εἰς ἕνα βλέμμα στὴν ἔκθεσίν της, καὶ στίς διτρίνες ποὺ φιλοξενοῦν τὰ θαυμάσια καὶ σπάνια θερμοκρασιακὰ σμάλτα, ὡς καὶ ἄλλα μετὰ τὸν Βασιλέα, τὸν Διάδογον, τοὺς πρίγκηπας, τὸν κ. Πρωθυπουργόν, τὸν κ. Κοτζιάν—ὡς καὶ τὰς ἄλλας τῆς συνθέσεις.

Μάγισσες

Υπάρχουν λοιπὸν ἀκόμη αὐτὰ τὰ ὄντα στὰς Ἀθήνας; Δὲν ἐρωτῶμεν ἀπὸ ἀπόψεως ἐφαρμογῆς τοῦ σχετικοῦ νόμου.

Ἡ ἀπορία μας, δυστυχῶς, εἶναι πολὺ... ὁδυνωτέρα. Διότι εἶναι ὁδυνηρὸν τὸ ὅτι ὑπάρχουν στὴν ἐποχὴ μας καὶ ἐν μέσας Ἀθῆναις ὄχι μάγισσες, ἀλλὰ ἄνθρωποι ποὺ πιστεύαν σ' αὐτὰ ποὺ ἔκαμαν τὴν δυστυχία, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνοησίαν τῶν ἀνθρώπων εἰς ἄλλους αἰῶνας τοὺς ὁποίους ἀρνεσόμεθα νὰ ἐπονομάζωμεν αἰῶνας σκιότους...



Γυναῖκες πού ἀγάπησαν ἰδανικά

• • • Ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ Ὠντ, στὴν Ἰουλιέττα Ντρουέ • • •

Ὅσα μιλῶσιν σήμερα γιὰ τὶς μεγάλες ἐρωτευμένες τῶν θρύλων καὶ τῆς ἱστορίας. Δὲν πρόκειται γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀγάπησαν τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ γιὰ κείνες ποὺ ἀγάπησαν, μετὰ τὴν ἰδέα ὅτι τὸ αἶσθημά τους ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἰδανικὴ εὐτυχία μᾶλλον, παρὰ πρὸς τὴν ἡδονὴ καὶ τὴν ἀπόλαυσι.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἀνήκουν σὲ μιά ἐπίλεκτὴ τάξιν καὶ ἀξίζει νὰ τὶς προσέξῃ κανεὶς ξεχωριστά. Γιατί, μετὰ τὸ ἀγνὸ καὶ τρυφερὸ τοὺς αἶσθημα δὲν ἀκούσαν μονάχα τὴ φωνὴ τοῦ ζωϊκοῦ ἐνστικτοῦ, οὕτε δέθηκαν σὰν σκλάβες στὸ ἄρμα τῶν αἰσθήσεων. Ἐδῶκαν ἀπὸ πάθος τῶν ὅτι καλλίτερον καὶ διαλεχτότερον εἶχαν μέσα τους. Ἀντὶ νὰ ἐγκαταλειφθοῦν, χωρὶς ἔλεγχον καὶ χαλινὸ, στίς ὁρμὲς τῆς σαρκὸς, ἔδωσαν δείγματα ἰσχυρὰς θελήσεως καὶ κανόνισαν τὴ διαγωγὴν καὶ τὴ συμπεριφορὰ τους σύμφωνα μετὰ τὸν πῶς τὶς ἐπρόσταζε ἡ ἐνδομυχοῦς πόθος τῶν, ὥστε νὰ φανῶν χρήσιμες στοὺς ἀνδρες ποὺ ἀγάπησαν. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν ἐπρόσεξαν τὸν Δὸν Ζουάν, ἀλλ' ἀγάπησαν ἀνδρες ποὺ δὲν ἀποδίδουν στὸν ἔρωτα πρωταρχικὴ σημασία. Οἱ ἀνδρες αὐτοὶ, μπορεῖ, κατὰ γενικὸν κανόνα, νὰ ὑπῆρξαν ὠραῖοι, πάντως ὅμως δὲν εἶχαν ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς τῶν τὸν ἀρέσουν στίς γυναῖκες. Εἶχαν ἄλλες ἀπασχολήσεις πολὺ πρὸ σοβαρὲς καὶ πολὺ πρὸ εὐγενεῖς.

Στὸ «Τραγουδὶ τοῦ Ρολάνδου», ἡ ὁμορφὴ Ὠντ, μόλις μαθαίνει ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Καρλομάγνο ὅτι ὁ Ρολάνδος σκοτώθηκε στὸ Ρονσεβώ, μαχόμενος κατὰ τῶν ὁρδῶν τῶν Σαρακηνῶν, δὲν θάλλει λέξη ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ σωριάζεται χάμα νεκρή. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς συντομῆς καὶ ἀγνῆς ζωῆς της, δὲν ἀγάπησε παρὰ τὸν ἀδελφὸ της Ὀλιβιέ καὶ τὸν Ρολάνδο, τὸν μεγαλοπρεπὲ καὶ ἀτρόμητον ἥρωα, ποὺ τὸ θάρρος τοῦ τὸ ἀνέφεραν ὡς παράδειγμα σ' ὁλόκληρην τὴν αὐτοκρατορία. Καθ' ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ὁ ἔρωτος τῆς μεγάλωνε καὶ ζούσε μετὰ γλυκὰ καὶ ἀγνὰ ὄνειρα, ποὺ ἐπλάθε κατὰ τὶς ἀτέλειωτες ὥρες τῆς μοναξιάς της.

Συνεχίζοντας τὴν ἐρευνά μας, θὰ συναντήσωμε κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα τὴν Ἰζόλδη, ποὺ πεθαίνει πλάι στὸ ἀψυχο σῶμα τοῦ Τριστάνου. Ὁ θάνατος κατὰ τὶς μακρινὲς αὐτὲς ἐποχάς, ποὺ μᾶς ἐχάρισαν ἀθάνατες ἐποποιεῖς, ἦταν τὸ μόνον καταφύγιον τῶν μεγάλων ἐρωτευμένων μετὰ τὴν ποιητικὴν ψυχὴ.

Μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἡ ἀπάρνησις τῆς ἐγκοσμίου χαρὰς παίρνει ἄλλη μορφή. Ὁ 17ος αἰῶνας βλέπει τὴν Κυρία ντε λὰ Βαλλίε, ποὺ ἀγάπησε τὸν Λουδοβίκο 14ο, ὅχι σὰν μιά φιλόδοξη εὐνοουμένη, ἀλλὰ σὰν μιά πραγματικὴ ἐρωτευμένη, γεμάτη ἀγνότητα, νὰ λημονῇ τελειῶς τὴ λάμψιν τοῦ Βασιλέως Ἡλίου καὶ νὰ προσλῃται στὸν ἄνθρωπο. Καὶ ὅταν ὁ

ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν παραμέλησε χάριν ἄλλων γυναικῶν, παρ' ὅλα τὰ 30 χρόνια της, ἡ Κυρία ντε λὰ Βαλλίε ἀπαρνήθηκε τὸν κόσμον καὶ κλείσθηκε γιὰ πάντα στὸ μοναστήρι τῶν Καρμηλιτῶν.

Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, τὰ παραδείγματα τῶν γυναικῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε σπανιότερα. Χωρὶς ν' ἀναφέρῃ, βέβαια, κανεὶς τὸ ἀξιοθρήνητο παράδειγμα κάποιας κυρίας ντε Φαρέν, ποὺ ἀγάπησε ταυτοχρόνως τὸν Κλωντ Ἀνὸ καὶ τὸν Ζὰν Ζάκ Ρουσσώ, ἀμαρτάνοντας καὶ μετὰ τοὺς δύο, ἀπὸ ὑπερμετρη ψευδοευαισθησία, θὰ θυμηθῶμε τὴν κυρία ντε Ρεκαμιέ καὶ τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ εὐκόλου ἔρωτος, ποὺ μετὰ τὴ διαγωγὴν τῶν εἰδείσαν ὅτι δὲν ἦταν ἱκανὲς νὰ ἀγαπήσουν πραγματικὰ καὶ σταθερὰ ἕνα μόνον ἄνδρα.

Ὁ 19ος αἰῶνας μᾶς ξαναδίνει ἕνα



ὁπᾶνιο παράδειγμα γυναικείας ἀφοσίωσης καὶ μεγάλης ἀγάπης. Τὸ αἶσθημα τῆς Ἰουλιέττας Ντρουέ πρὸς τὸν μεγάλον συγγραφέα Βίκτορα Οὐγκώ, ποὺ τὸ περιέγραψε μετὰ σπάνια γλαφυρότητα ὁ Λέων Ντουντὲ στὸ βιβλίον τοῦ «Ἡ τραγικὴ ὑπαρξις τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ». Παρ' ὅλον ὅτι ἡ νεανικὴ ζωὴ τῆς γυναικῆς αὐτῆς ἦταν γεμάτη παραπτώματα, ὅταν στὸ τέλος ἐρωτεύθηκε τὸν συγγραφέα τῶν «Ἀθλίων», ἀφωσιώθηκε σ' αὐτὸν μετὰ ὅλη τὴν τὴν ψυχικὴ δύναμιν, μετὰ τὸ πάθος ἐνὸς ἀγνοῦ καὶ αἰωνίου αἰσθηματος, ὥστε νὰ μὴ πορῇ κανεὶς ἀδίσταχτα νὰ τὴν κατατάξῃ μετὰ τῶν μεγάλων ἐρωτευμένων τῆς ἱστορίας. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ ἦταν ὠραῖος, εἶχε μεγαλοφυΐα, δὲν προσπαθοῦσε, ὅμως ποτὲ νὰ παραστήσῃ τὸν Δὸν Ζουάν καὶ εἶχε ἄλλες σοβαρῶτερες ἀσχολίες, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀπασχολῇ καθόλου ἡ σκέψιν πῶς νὰ κἀνῃ γιὰ ν' ἀρέσῃ στίς γυναῖκες.

Ἐξετάζοντας κανεὶς προσεκτικῶς

τὴ ζωὴ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, θέτει στὸν ἑαυτὸ τοῦ ἑνα λεπτὸ ἐρώτημα, σχετικὸ μετὰ τὴν εὐκρίνειάν των. Καμμιὰ, βεβαίως ἀμφιβολία, ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐκρίνειαν ἀέναντι τοῦ ἰδιοῦ τοῦ ἑαυτοῦ των. Ὑπῆρξαν, ὅμως ἀπολύτως εὐκρινεῖς οἱ γυναῖκες αὐτὲς καὶ ἀέναντι τῶν ἐραστῶν των; Μιά γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει, μπορεῖ ν' ἀποκαλύπτῃ πάντοτε τὸν ἑαυτὸς τῆς στὸν ἄνδρα ποὺ ἀπασχολεῖ τὶς σκέψεις της; Στὸ βιβλίον τοῦ Γκαίτε «Βίελμ Μάιστερ» διαβάζομε μετὰ τὴν ἐξῆς φράσιν:

«Οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν μᾶς δείχνουν τὴν πραγματικὴν τους σκέψιν, μᾶς κάνουν πρὸς θελκτικὴν τὴ συντροφιά τους...».

Ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ συγγραφέως τοῦ «Φάουστ» πρέπει νὰ μᾶς ἐμβάλῃ σὲ πολλὰς σκέψεις. Διὸ πρόσωπα συνδεμένα μετὰ τοὺς δεσμούς τῆς καρδίας καὶ τῆς σαρκὸς, παρ' ὅλη τὴν ἐνωσὴν τους, δὲν παύουν, ὡστόσο, νὰ παραμένουν ξένα πρὸς ἄλληλα. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, προσπαθοῦν νὰ φοροῦν πάντοτε ἕνα προσωπεῖο καὶ νὰ μὴ ἐμφανίζωσιν τὴ φυσικὴν τους διπλ. Τὸ προσωπεῖο αὐτὸ εἶναι πρὸς προσφιλῆς στὴ γυναῖκα. Ἐστὶ, ἡ γυναῖκα ἔχει τὸν ἄνδρα περισσότερο ἀπὸ ὅσο γνωρίζει ὁ ἄνδρας τὴ γυναῖκα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο, μιά γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει πραγματικὰ ἕνα ἄνδρα, βασανίζεται διαρκῶς ἀπὸ ἕνα τυραννικὸ ἐρώτημα: Εἶνε φρόνιμο νὰ τοῦ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθειαν, γιὰ ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἔχει, νὰ τοῦ ἐκδηλώσῃ ὅλες τὶς σκέψεις της, νὰ τοῦ ἐκφράσῃ ὅλες τῆς τῆς ἀμφιβολίας καὶ τοῦ δειξῇ ὅλες τῆς τῆς ἀδυναμίας καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια; Καὶ τί θὰ γίνῃ τότε; Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὸν χάσῃ τὸν ἄμορφον αὐτὸν ἄνδρα ποὺ τόσο τὸν ἀγαπάει καὶ ποὺ τῆς προξενεῖ τόσον φόβο, μετὰ τῆς ἀπλοϊκῆς τὸν ἐρωτήσεως:

Βέβαιος ὁ ἄνδρας αὐτὸς ὅτι ἡ ζωὴ τῆς γυναικῆς ποὺ λατρεύει ἀρχισαίμαξ μετὰ τὴν δικὴν τὴν ζωὴν καὶ ὅτι πρὶν τὸν γνωρίσῃ τὸν περιμένε γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά της, ζῇ μέσα σ' ἕνα διαρκὲς ὄνειρο καὶ ἡ ψευδαίσθησις τοῦ εἶναι πολὺ πρὸς μεγάλη ἀπὸ τὴν ψευδαίσθησιν τῆς γυναικῆς, ἡ ὁποία ἔχει μοιραίως κάποια δόση σκεπτικισμοῦ μέσα της. Ὑποχρεωμένη νὰ καταφύγῃ στίς μητρικὰς ἰδιότητες, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἔρωτά της ἀέναντι τοῦ ἀνδρός ποὺ λατρεύει, ὁρίζεται ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀναγκασμένη νὰ υποδυθῇ ἕνα ρόλο δύσκολο καὶ τραγικὸ καὶ νὰ γίνῃ ἡθοποιός. Ἐστὶ, μέσα στὰ πρὸ ἀγνὰ, στὰ πρὸ ἰδανικά, στὰ πρὸ ὠραῖα αἰσθήματα, βλέπει κανεὶς νὰ γλυστράῃ μέσα στίς πρὸ ἀγνῆς καὶ στίς πρὸ εὐκρινεῖς ψυχὰς ἡ μεγαλοχολικὴ θλίψιν ὅτι δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο ν' ἀπομακρυνθῇ γιὰ μιά μικρὴ ἀπάτη, ἡ ἀκατοπαστὴ καὶ διαρκὴς ἀπειλὴ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς μονώσεως.

Γ. ΝΤΕ ΛΑ ΡΟΣΦΟΥΚΩ

Τὸ ἱερὸ στέμμα τῆς Κολομβίας

Ἐνα περιπετειώδες διήγημα τοῦ Ζ. Α. ΖΗΝΙ

Ξαπλωμένος στὴ θεράντα τοῦ ξενοδοχείου «Καμπὸν τῆς Νικαίας», ὁ διεθνὴς τυχιδιώκτης Κόρτ Ἐβεραρδ διάβαζε τὴν ἐξῆς εἰδηση σὲ μίαν ἐφημερίδα τοῦ Παρισιῶ:

Ο ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΙΑ ΑΞΙΑΣ 900.000 ΛΙΡΩΝ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Δευτέρα. — Στέμμα με 453 σμαράγδους, ὀλίκοι θάουροι 1.500 καρατίων, ἐφθάσε στὸ Παρίσι. Τὸ στέμμα κατεσκευάσθη εἰς τὴν Κολομβίαν τῆς Νοτίου Ἀμερικής πρὸ δύο ἐτῶν. Διὰ τὴν ἀγορὰν ἐνδιαφέρεται μία ὁμάς ἐμπόρων, ἡ ὁποία διαπραγματεύεται τὴν ὑπόθεσιν ἐπὶ 32 ἔτη! Εἶναι ἕνα ὠραιότατο κόσμημα με ρωμαντικήν ἱστορίαν. Οἱ σημερινοὶ ὅμως κάτοχοι τοῦ προτίθενται ν' ἀφαιρέσουν τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ νὰ τοὺς πωλήσουν χωριστά. Ἡ πραγματικὴ τῶν ἀξία εἶνε 900.000 λίρες. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ποπαγιάν, εἰς τὴν Κολομβίαν κατεσκευάσαν αὐτὸ τὸ πολυτίμον στέμμα περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος ὡς ἀφιέρωμα διὰ τὴν Παναγίαν, ἡ ὁποία ἔσωσε τὴν πόλιν τῶν ἀπὸ ἐπιδημίας πανώλους.

Ἀντίκρου ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἀπλωνόταν ἡ θάλασσα, καὶ στὸν μικρὸ μῶλο ἦταν ἀγκυροβολημένο ἕνα μικρὸ φορτηγὸ πλοῖο, ἐνῷ λίγο μακρύτερα ἦταν δύο γιάτ.

Ἡ παρουσία καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν πλοίων ἐνδιέφερε τρομερὰ τὸν Ἐβεραρδ, καὶ τόσο ἀποροφνηένος ἦταν κυττάζοντάς τα, ὥστε δὲν ἄκουσε ἕνα χτύπημα στὴ πόρτα τοῦ δωματίου του. Τὸ χτύπημα ἐπανεληφθεὶς δύο-τρὶς φορές, ἐνῷ ἕνα ὁρόσηο γέρι γύριζε τὸ πόμολο. Ὁ Ἐβεραρδ δὲν εἰσάκουσε τὸ δωματίον καὶ οἶξε λίγον τὴν πόρτα. Ἐξῆλθε ὅμως, καὶ πρὸ τοῦ προφθάσει νὰ τὴν κλείσῃ, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ γλύστρησε μέσα μία γυναίκα, καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τὴν παρακλητὴ ἐξηγήσῃ:

— Κλείστε τὴν πόρτα ἀμέσως! τοῦ εἶπε.

Ὁ Ἐβεραρδ ὑπάκουσε. Τὴν ἐκλείσσε καὶ στήριξε τὴν πλάτη τοῦ σ' αὐτὴν, κυττάζοντας ἀμίλητος τὴ μυστηριώδη γυναίκα.

Ἦταν μία ἰσπανικὴ καλλονή, πού φοροῦσε μίαν ἐξωτικὴν τουαλέττα. Ἦταν παραγεμένη ὅμως καὶ κατακόκκινη. Τῆς εἶπε νὰ καθῆσθαι ἀλλὰ ἐκεῖνη ἰσχυρίσθηκε ὅτι δὲν εἶχε καιρὸ, καὶ ὅτι τὸ μόνο πού ζητοῦσε ἦταν ὁ ἐπιποτισμός του.

— Σὲ δύο λεπτὰ θὰ εἴσονται ἐδῶ! Κρύψατέ με! Σὰς ἱκετεύω!... Ὅταν θάρθουν πῆστε ὅτι δὲν εἰμαι ἐδῶ, ὅτι δὲν με εἶδατε. Κατόπιν θὰ σὰς ἐξηγήσω τί μοῦ συμβαίνει. Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ κάνουν ἐρευνα στὸ διαμέρισμά σας. Σὰς ἱκετεύω, κύριε. Ἐπεινε παρακλητικὰ τὰ χέρια του ἐνῷ ταυτοχρόνως ἀπὸ τὸν διάδρομο ἀκούγονταν δύο ἀνδρικές φωνές. Ἐπακολούθησε ἕνα ἐπιτακτικὸ χτύπη-

μα. Ὁ Ἐβεραρδ ἔδειξε στὴν ἀγνοστή τὴν πόρτα τῆς κρεβάτοκάμαρας καὶ ἐκείνη χωρὶς τὴν παραμικρὴ χρονотριβὴ γλύστρησε ἐκεῖ.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ἐβεραρδ.

Ἐνα κλειδί περιεστράφη στὴ κλειδαριά καὶ σὸ κατὰφλι φάνηκε ὁ καμαριέρης τοῦ πατώματος. Πίσω τοῦ ἦσαν ἄλλοι δύο ἄνδρες. Τὸν ἕνα τὸν ἀνεγνώρισε ὁ Ἐβεραρδ. Ἦταν ὁ ὑποδιευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ τρίτο πρόσωπο ἦταν ἕνας παχὺς, με χοντρά χαρακτηριστικά καὶ ζωηρὴ συγκίνησι.

— Συγγνώμη, κύριε, εἶπε ὁ ὑποδιευθυντής. Ἀλλὰ ἐπέμενε ἀπὸ δῶ ὁ κύριος. Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσουμε παρὰ ἕνα λεπτὸ.

Καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν προχωρήσει μέσα στὸ δωμάτιο.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω;

— Ζητοῦμε μίαν γυναίκα, εἶπε ὁ χοντρός κύριος, πού μπήκε στὸ δωμάτιό σας.

— Τί εἶπατε; εἶπε ὁ Ἐβεραρδ κάνοντας ἕνα βῆμα μπρός. Μπήκε μίαν γυναίκα στὸ δωμάτιό μου; Ἀπαθασθεῖ! Δὲν μπήκε καμμιά γυναίκα! Ἐγὼ δὲν βλέπω πού εἶνε. Μὲ τὴν ἐγκαιρία αὐτὴ σὰς πληροφορῶ ὅτι δὲν εἶμαι καὶ παντρεμένος.

Οἱ ἄλλοι ἔφυγαν. Ὅταν ὁ Ἐβεραρδ ἔμεινε μόνος, ἐπῆγε πρὸς τὴν μυστηριώδη ἀγνώστη.

— Μπορεῖτε νὰ ἐγγίτε, κυρία! τῆς φώναξε. Ἐφυγαν.

Καμμιά ὅμως ἀπάντησις. Ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε στὴν κρεβάτοκάμαρα. Στὸ δωμάτιο δὲν εἰσκόταν κανεὶς. Ἐκνευριασμένος διευθύνθηκε στὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου. Κανένα σημεῖο τῆς ὑπάρξεώς της.

Ἡ ἀγνώστη εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν μικρὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Γιὰ μίαν στιγμὴ ὁ Ἐβεραρδ ἔελασε τὴ μικρὴ αὐτὴ περιπέτεια καὶ ἄρχισε νὰ ντύνεται. Μόλις ὅμως ἀνοιξε ἕνα συρτάρι γιὰ νὰ πάρῃ τὴν γραβάτα του, ἔμεινε κατάπληκτος. Μέσα στὸ συρτάρι ἦταν ἕνα δέμα με γυναίκα κεία ροῦχα.

Ὁσπου νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξη τοῦ εὐρήματός του, ἄκουσε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου. Πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ὁ κύριος Ἐβεραρδ;

— Μάλιστα.

— Θὰ μαντέψατε ποῖος σὰς ὁμιλεῖ, κύριε. Θέλω νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν φιλοξενία σας. Θάβλεπα ἐπίσης νὰ σὰς ἐξηγήσω ὠρισμένα πράγματα.

— Εἶνε περιττὸ, κυρία, ἐφόσον τελείωσε ἡ δουλειά σας.

— Δὲν τελείωσε ἀκόμα. Ἀντιθέτως μόλις ἄρχισε.

— Λυπούμαι, κυρία, ἀλλὰ οὔτε μ' ἐνδιαφέρουν, οὔτε θέλω ν' ἀναμιχθῶ στίς δουλειές σας.

— Σὰς ἐνδιαφέρει. Εἶνε μίαν δουλειά πού ἐνδιαφέρει τὸν κύριο Ἐβεραρδ.

— Ὅστε ξέρατε ποῖος ἦμουν πρὶν μπῆτε στὸ δωμάτιό μου;

— Φυσικά, κύριε. Γι' αὐτὸ ζήτησα, ἄλλωστε τὴν προστασία σας. Τώρα

σὰς μιλῶ ἀπὸ ἕνα περίπτερο, στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Σὰς περιμένω. Πρέπει νάρθῃτε. Ἐγὼ νὰ σὰς πῶ πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

— Πολὺ καλά. Ἐρχομαι...

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο διέσχισε τὸ μεγάλο χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου. Στὸ γραφεῖο στεκόταν ὁ ὑποδιευθυντής καὶ ὁ χοντρός ἀγνώστος.

— Λοιπὸν, φίλοι μου, εἶπε στὸν δεῦτερο. Ἀνακαλύψατε τὴ λεία σας;

— Ὁχι, κύριε. Φαίνεται ὅτι μάς τῶσκασε. Ὅπωςδήποτε σὰς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμη. Ξέρετε... ἔδειξα ἐνδιαφέρον σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιμονῆς τοῦ κ. Ἀσιέ.

— Τοῦ Ἀσιέ; Τοῦ κοσμηματοπώλου τῶν Παρισίων;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ Ἐβεραρδ δὲν ἤθελε περισσότερες ἐξηγήσεις.

Χαίρετῃς καὶ ἔφυγε. Ἡ πληροφορία ὅτι ὁ πασίγνωστος κοσμηματοπώλης Ζυλ Ἀσιέ εἰσκόταν στὴ Νίκαια ἦταν σπουδαιότατη γιὰ τὰ σχέδιά του. Τώρα ἔπρεπε νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγνώστη γυναίκα.

Δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὴν εἴρῃ.

Τὸν περιμένε στὸ μέρος πού τοῦ εἶχε ὀρίσει, με διαφορετικὴ ἀμφίεσι.

Μετὰ τὸν τυπικὸν χαιρετισμὸν, ἡ ἀγνώστη τοῦ ἐξηγήσε ὅτι εἶχε ἔρθει στὸ ξενοδοχεῖο ἀποκλειστικὰ γι' αὐτὸν καὶ ὅτι οἱ περιστάσεις τὴν ὑπεγρῶσαν νὰ μῇ καὶ νὰ ἐγγί ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του κατὰ τὸν γνωστὸ τρόπο.

— Περιστάσεις πού τις δημιουργοῦσε κάποιος κύριος Ἀσιέ, δὲν εἶνε ἐτσι; παρετήρησε ὁ Ἐβεραρδ. Καὶ μοῦ φαίνεται, δεσποινίς, ὅτι θὰ συμπεριλαβάνουν καὶ κάποια πολυτίμη κορώνια, γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφέρεται ὁ Ἀσιέ.

— Ὅστε τὸ ξέρετε αὐτό; ἔκαμε ἐκείνη ἐκπληκτικὴ. Νὰ δῆτε λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ σὰς κρύψω τίποτε. Τὴν εἶδησε αὐτὴ στὴν ἐφημερίδα τὴν ἐνέπνευσα ἐγὼ γιὰ νὰ θάβω σὲ κίνησι τὸν Ἀσιέ. Νὰ σὰς ἐξηγήσω: Αὐτὸ τὸ στέμμα εἶχε σταλῇ στὴν Ἰσπανία σὲ μίαν θρησκευτικὴν ἔκθεσι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Ποπαγιάν τῆς Κολομβίας. Κανείς δὲν εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ τὸ πωλήσῃ ὅσο φτωχοὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ ἱερεῖς τῆς Κολομβίας. Τέτοια ἱεροσυλία δὲν τὴν κάνουν. Δυστυχῶς ἐξερράγη ἡ ἰσπανικὴ ἐπικινδύνασις καὶ οἱ θάναδοι τὸ ἐκλείψαν καὶ τὸ πῆγαν λαθραῖα στὸ Παρίσι, ὅπου τὸ πούλησαν στὸν Ἀσιέ, ὁ ὁποῖος δὲν τολμᾷ νὰ παραδεχθῇ τὴν κατοχὴ τοῦ φοβεροῦ τοῦ ἐκδίκηση τῶν ἱερέων τῆς Κολομβίας.

Ἐδῶ σταμάτησε καὶ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἐνῷ ὁ Ἐβεραρδ κύτταζε με θαυμαστὸ τὸ ἀγκυροβολημένο γιάτ. Γιὰ μίαν στιγμὴ φοβήθηκε μήπως ἡ ἀγνώστη αὐτὴ γινώριζε ἐπίσης ὅτι ἐκεῖνο τὸ γιάτ ἦταν δικό του — ἢ μάλλον ὅτι τὸ εἶχε ἰδιοποιηθῇ ἀπὸ ἕνα παλαιοκατομιμυριοῦχο Γάλλο κατασκευαστὴ τῆς σκοκολάτας.

— Ἐνεργῶς γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἱερέων τῆς Κολομβίας, κύριε, συνέχισε ἡ ἀγνώστη, καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ πῶς καὶ γιὰτί ἀνακατεύθηκα σ'

αὐτὴ τὴ δουλειά. Δυὸ φορές ἀποπειράθηκα νὰ πάρω τὸ στέμμα ἀπὸ τὸν Ἀσιέ, ἀλλ' ἀπέτυχον. Ἡ σκόπιμη ἀγγελία τῆς ἐφημερίδος τὸν ἔκαμε νὰ τρέξῃ στὴ Νίκαια γιὰ νὰ συναντήσῃ ἕνα Ἀμερικανὸν συλλέκτη, πού θὰ πληρώνει πολλὰ γιὰ τὴν ἀπόκτησι αὐτοῦ τοῦ κειμηλίου. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ κάταστρο γιάτ, κύριε;

— Ἐκεῖνο πού ἔχει ὑψωμένη τὴ γαλλικὴ σημαία;

— Ὁχι αὐτὸ τό... δικό σας, τὸ ἄλλο!

— Ὅστε τῶξερε καὶ αὐτό! Ὁ Ἐβεραρδ ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ.

— Ὁ Ἀμερικανὸς λοιπὸν θρίσκειται στὸ γιάτ ἐκεῖνο, καὶ ὁ Ἀσιέ θὰ τὸν συναντήσῃ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ στέμμα. Γι' αὐτὸ ζήτησα τὴ συνδρομὴ σας. Εἰσθε ἐπινοητικὸς καὶ ἀποφασιστικὸς καὶ πρέπει νὰ με βοηθήσετε νὰ πάρουμε τὸ στέμμα καὶ σὰς ὑπόσχομαι ἡγεμονικὴ ἀμοιβή.

— Διηλαθῇ;

— Μία φούχτα σμαράγδια.

— Πρὶν σὰς ἀπαντήσω, πρέπει νὰ μάθω τὴν ταυτότητά σας.

— Ὀνομάζομαι Ἰσαβέλλα ντὲ

Βάρνευ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ντὲ Βάρνευ!

Ὁ Ἐβεραρδ τὴ γινώριζε. Ἦταν τ' ὄνομα πού θρίσκόταν στὰ χεῖλη ὅλων τῶν Παρισινῶν τοὺς τελευταίους ἔξι μῆνες. Ἡ χορεύτρια τοῦ μεγαλείτερου μιούζικ χῶλ, ἡ γνωστὴ μετὰ τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνομα «Τὸ πουλὶ τοῦ Παραδείσου». Ἡ ἐξαφάνισή της εἶχε προκαλέσει σὲ ὅλους ἀίσθησι.

— Ἀλλοι ἔλεγαν ὅτι κλειδύθηκε σ' ἕνα μοναστήρι. Καὶ ἄλλοι ὅτι ἀνακατώθηκε σὲ ἀναρχικὴς θρωμοδουλειές.

Κάνοντας αὐτὴς τίς σκέψεις, τὸ βλέμμα τοῦ Ἐβεραρδ ἦταν ἀπασχολημένο με τὴν σιλουέττα ἐνὸς ἀγνώστου ποῦκαμε βόλτες πίσω ἀπὸ τὸ περίπτερο. Ἦταν ὁ πιστὸς τοῦ φίλου καὶ βοηθός — ὁ Δὸν Μποέκο — ὁ ὁποῖος εἶχε ἀντιληφθῇ τίς συνθηματικὰς ὁδηγίας τοῦ Ἐβεραρδ καὶ θὰ ἐνεργοῦσε καταλλήλως.

Ὁ Ἐβεραρδ τελείωσε τὴ συζήτησι με τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τὴν βοηθοῦσε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ὁ βοηθός τοῦ Μποέκο τὴν πῆρε ἔξω, ἐνῷ ὁ Ἐβεραρδ κατέληξε σ' ἕνα συνοικιακὸ ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας καὶ συνήντησε ἕνα παπὰ με γυαλιὰ καὶ κόκκινη γενειάδα.

Μόλις μπήκε στὸ δωμάτιο, τοῦ φίλησε με σεβασμὸ τὸ χέρι.

— Ἡ στιγμὴ ἔφθασε, δεσποτά! τοῦ εἶπε.

— Νὰ ἔχῃς τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ! Θὰ θέλῃς λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω ἐκεῖνο πού ἔφερα μαζί μου.

— Ναί, θὰ τὸ πάρω μόλις φύγω.

— Ἀλλὰ πρῶτα θὰ σὰς κάμω μερικὴς ἐρωτήσεις.

— Λέγε, παιδί μου...

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ Ἐβεραρδ ἐγκατέλειπε τὸ ξενοδοχεῖο μ' ἕνα δέμα κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του, καὶ πῆγε καὶ συνήντησε τὸν Μποέκο στὸ καφενεῖο Καμπόν. Ἐκεῖ ἔμαθε ἐνδίαφέροντα πράγματα ἀπὸ τὸν βοηθόν του μετὰ τὸν ὁποῖον κατευθύνθηκε στὸ ξενοδοχεῖο του.

Σὲ λίγο ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου ὅπου ἔμεινε ὁ Ἀσιέ. Ὁ κοσμηματοπώλης νόμισε πῶς ἦταν κανεὶς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἀνοιξε ἑλαφρὰ τὴν πόρτα. Φοροῦσε καπέλλο, ἀδιάδροχο καὶ κρατοῦσε μίαν μικρὴ βαλίτσα. Ἦταν δηλαδὴ ἕτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃ.

Μόλις ἀντίκρουσε τὸν Ἐβεραρδ ἔ-

καμε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Ὁ Ἐβεραρδ εἶχε γλυστρήσει μεσα...

— Τί γυρεύετε στὸ δωμάτιό μου;

— Νὰ μοῦ δώσετε τὴν βαλίτσα πού κρατᾶτε.

— Ληστή!

— Χαίρω πολὺ πού συνάντησα ἕνα ὁμοῖό μου.

Καὶ με μίαν ἀπότομη, καλοζυγισμένη γροθιά, τὸν ἐξέπληξε ἀναίσθητο στὸ πάτωμα. Κατόπιν τὸν μετέφερε στὸ κρεβάτι καὶ ἐκεῖ τὸν ἔδεσε γερά φιδωνόνας τον.

Ὁλα τελειώσαν καλά. Πῆρε τὴ βαλίτσα τοῦ κοσμηματοπώλου καὶ με προφύλαξι ἐφθάσε στὸ δωμάτιό του, ὅπου καθῆσε καὶ ἔγραψε ἕνα ἐκτενέστατο γράμμα πού τῶδωσε στὸν Δὸν Μποέκο.

— Θὰ νοικιάσῃς ἕνα αὐτοκίνητο καὶ θὰ φθάσῃς τὸ συντομώτερο στὰ ἰταλικὰ σύνορα, τοῦ εἶπε. Ἐκεῖ θὰ παρακολουθῇς ὅλα τ' αὐτοκίνητα πού περνοῦν τὰ σύνορα. Ἄν ὅτι μοῦ εἴπῃς εἶνε ὁρθό, δηλαδὴ ἂν ἡ Ἰσαβέλλα ντὲ Βάρνευ συνάντησε τὸν «Μαῦρο Ἀρμάνδο», τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ σκάσῃς γιὰ τὴν Ἰταλία μαζί με ὅτι τῆς δώσω.

— Εἶμαι βέβαιος γιὰ ὅτι σὰς εἶπα. Ἀπορῶ μόνον πῶς ἐγκατέλειψε τὸ θέατρο γι' αὐτὸν τὸν ἀπατεῶνα.

Δυὸ φορές ἐπεχείρησαν ν' ἀρπάξουν τὸ στέμμα ἀπὸ τὸν Ἀσιέ ἀλλ' ἀπέτυχαν.

— Τότε λοιπὸν θὰ φροντίσῃς νὰ τῆς δώσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα μόλις τοὺς δῇς στὰ σύνορα. Ὅσο γι' αὐτὴ τὴ

βαλίτσα θὰ πᾶς στὸ ξενοδοχεῖο «Τὸ Μαρόκο» καὶ θὰ τὴ δώσῃς στὸν πᾶτερ Ἰωακείμ, λέγοντάς του νὰ με ριμένῃ ὥσπου νὰ πάω νὰ τὸν δῶ.

Εἶχε δώσει ραντεβὸ μετὰ τὴν Ἰσαβέλλα ντὲ Βάρνευ στὸ ἴδιο περίπτερο καὶ ἐφθασε ἐκεῖ στὴν ὥρα. Στὴ μασχάλη του εἶχε ἕνα δέμα.

— Ἦρθα, κυρία, τῆς εἶπε χαίρε-τῶντας τὴν. Σὰς ἔφερα καὶ ὅτι σὰς ὑποσχέθηκα.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἄρπαξε τὸ δέμα καὶ ἔσχιζε τὸ χαρτί. Ἀνυπομονοῦσε νὰ δεδαῖωθῇ γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ δέματος καὶ μόλις εἶδε μέσα στὸ κουτί τὸ στέμμα με τὰ σμαράγδια, γέλασε θριαμβευτικὰ.

— Μὰ εἶνε θαῦμα! εἶπε. Δυὸ λεπτὰ νὰ φωνάξω τὸν σωφὲρ τοῦ ταξί.

Καὶ βγαίνοντας ἔξω, πῆδηξε σὲ μίαν λιμουζίνα πού στεκόταν στὴν εἴσοδο. Εὐθὺς ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε...

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥρα, καὶ ἐνῷ μίαν ἑσπέρα ὠδηγοῦσε τὸν Κόρτ Ἐβεραρδ καὶ τὸν πᾶτερ Ἰωακείμ στὸ γιάτ τοῦ πρώτου, μίαν μεγάλην Μερσεντὴς κατευθυνόμεναι πρὸς τὰ ἰταλικά σύνορα. Πίσω τῆς ἐρχόταν ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ ὁ ἐπιβάτης του — πού ἦταν ὁ Μποέκο — μόλις εἶδε τὸ πρῶτο νὰ σταματᾷ στὸ τελωνειακὸ σταθμὸ πέταξε τὸν φάκελλο τοῦ Ἐβεραρδ με εὐστοχία στὴ θέσι πού καθόταν ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἐξηφανίσθη.

Σὲ λίγο ἡ νεαρὴ τυχιδιώκτης διὰ βάσε τὰ ἐξῆς:

«Δεσποινίς. Τὸ γεγονός ὅτι διαβά-

σας...

Εἶχε δώσει ραντεβὸ μετὰ τὴν Ἰσαβέλλα ντὲ Βάρνευ στὸ ἴδιο περίπτερο καὶ ἐφθασε ἐκεῖ στὴν ὥρα. Στὴ μασχάλη του εἶχε ἕνα δέμα.

— Ἦρθα, κυρία, τῆς εἶπε χαίρε-τῶντας τὴν. Σὰς ἔφερα καὶ ὅτι σὰς ὑποσχέθηκα.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἄρπαξε τὸ δέμα καὶ ἔσχιζε τὸ χαρτί. Ἀνυπομονοῦσε νὰ δεδαῖωθῇ γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ δέματος καὶ μόλις εἶδε μέσα στὸ κουτί τὸ στέμμα με τὰ σμαράγδια, γέλασε θριαμβευτικὰ.

— Μὰ εἶνε θαῦμα! εἶπε. Δυὸ λεπτὰ νὰ φωνάξω τὸν σωφὲρ τοῦ ταξί.

Καὶ βγαίνοντας ἔξω, πῆδηξε σὲ μίαν λιμουζίνα πού στεκόταν στὴν εἴσοδο. Εὐθὺς ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε...

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥρα, καὶ ἐνῷ μίαν ἑσπέρα ὠδηγοῦσε τὸν Κόρτ Ἐβεραρδ καὶ τὸν πᾶτερ Ἰωακείμ στὸ γιάτ τοῦ πρώτου, μίαν μεγάλην Μερσεντὴς κατευθυνόμεναι πρὸς τὰ ἰταλικά σύνορα. Πίσω τῆς ἐρχόταν ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ ὁ ἐπιβάτης του — πού ἦταν ὁ Μποέκο — μόλις εἶδε τὸ πρῶτο νὰ σταματᾷ στὸ τελωνειακὸ σταθμὸ πέταξε τὸν φάκελλο τοῦ Ἐβεραρδ με εὐστοχία στὴ θέσι πού καθόταν ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἐξηφανίσθη.

Σὲ λίγο ἡ νεαρὴ τυχιδιώκτης διὰ βάσε τὰ ἐξῆς:

ΕΞ ΥΠΝΑ

και Κουτά

Από την Σκύλα...

Ο φιλάργυρος πατέρας στο γυίο του:

— Θα πάψης, επί τέλους, να περπατάς έτσι; Θα χαλάσης τα παπούτσι σου.

— Και δὲν φοβάσαι μπαμπά μὴν χαλάσω τὸ πανταλόνι μου ἂν θὰ κάτσω;

—

Ο φόβος του

— Σὰς γράφω κάτι χάπια γιὰ τὸ στομάχι σας, κάτι ἄλλα γιὰ τὸ ἥπαρ, καὶ ἄλλα γιὰ τὰ νεφρά...

— Λέτε γιὰτρέ μου, νὰ βροῦν μέσα τους τὸν δρόμο τους, ὅλα αὐτὰ τὰ χάπια, καθὼς θὰ τὰ παίρνουν;

—

Ακριβῶς γι' αὐτὸ

Ο Τοτὸς παίζει βογυβώντας ἐξαιρετικά:

— Τοτὸ, πὼς κάνεις, λοιπόν, τόσο θόρυβο; Δὲν ξέρεις πὼς ὁ μπαμπὰς ἡσυχάζει;

— Ακριβῶς γι' αὐτὸ μαμὰ, ὅταν εἶναι ξυπνητὸς δὲν μπορῶ νὰ κάνω θόρυβο γιὰτὶ θὰ τὶς φάγω!...

—

Μία πληροφορία

— Δεσποινίς, εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σας καὶ θὰ πάγω στὸν πατέρα σας νὰ ζητήσω τὸ χέρι σας!

— Δοκιμάστε ἂν θέλετε, σὰς προειδοποιῶ ὅμως, ὅτι ἔχει πετάξει ἡ δὴ τρεῖς μνηστήρας ἔξω ἀπὸ τὸ παρὰθυρο.

— Θὰ δοκιμάσω. Σὲ ποῖο πάτωμα ὁμως κάθεστε;

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ



— Νὰ σοῦ πῶ κύρ λοχία... Θὰ πάρω μέρος στοὺς ὀλυμπιακοὺς τοῦ Τόκιο καὶ προπονοῦμαι στὰ ἐμπόβια!...

Σατυρικοί στίχοι

Συμφωνικαὶ συναυλίες

Πρόκειται γιὰ τὰ ρεσιτάλ ποὺ δίνει τὸ Ὁδείο τῶν Ἀθηνῶν, ἀνελλιπῶς κατὰ Κυριακὴν, π' ἀρχίζουνε στίς ἑνδεκα καὶ λήγουν εἰς τις δύο προσφέροντα καὶ ἄφθονον κι' ὠραῖαν μουσικὴν.

Πολὺ κοινὸν καὶ ἐκλεκτὸν τὰ παρακολουθεῖ καὶ μὲ ἱκανοποίησιν ἀκούει καί... σωπαίνει μὰ— φρεῦ! — τὸ περισσότερον ὅσο κι' ἂν προσπαθεῖ.

δὲν τὰ καταλαβαίνει!...

Ὅσῳ ὅλοι συζητοῦν καὶ κρίνουν κι' ἐπὶ κρίνουν καὶ τὸν Μπετόβεν ἥσυχο καθόλου δὲν ἀφήνουν καὶ βρίσκουν ἄμεμπτον τὸν Λίστ, καλὸν τὸν Μασσενέ —ποὺ ἔγραψεν, ὡς λέγουσιν, τὸν πρῶτον... ἁμανέ,

τοῦ Κράους ἀπαράμιλλα τὰ δύο ἄνω ἄκρα καὶ τοῦ Μητρόπουλου «τρέ σί» τὴν σεβαστὴν φαλάκρα...

Ὅλοι μιλοῦν γιὰ μουσικὴ, ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ μία δέσπρινα κομπή— χωρὶς νὰ σὰς ἐμπαίξω— λέει σὲ κάποιον φίλῃ της πὼς, δυστυχῶς, ἐφέτος ἔπρεσεν. οικονομικῶς δέκα... μποτοῦτες ἔξω!...

Υπάρχουν καὶ οἱ κριτικοί. Αὐτοὶ σὲ μία ἀκρὴ καθόταναι λίαν σοβαροὶ σὲ κάποιον μαξιλάρι κι' ὅταν ἀκούνη «μὰρς φυνέμπρ» σκουπίζουν ἕνα δάκρυ ἢ— ἄλλοτε— χαμογελοῦν μέ... μπρίο καὶ μὲ χάρι. Ὁ κόσμος ὅλος τοὺς κυττᾶ, τριγύρω της κινεῖται, κι' ὅταν συντρέχει λόγος.

χειροκροτεῖ, χαμογελά ἢ, τέλος, συγκινεῖται μαζί της... ἀναλόγως! Τὴν πρῶτην θέσιν ἐξ αὐτῶν κατέχει ἡ Σπανοῦδη

ποὺ λίαν ἐπιβλητικῇ, μὲ ντεκολτέ ἀκάλυπτα, βλέπει τὸν κόσμον ὡς μικρὸ κι' ἄπλογο μαθητοῦδι καὶ τὸν διδάσκει πράγματα ὠραῖα... κι' ἀκατάληπτα! Καὶ ὁ Ψαρούδας εἶν' καλὸς ποὺ γράφει εἰς τὸ «Βῆμα» (καὶ κρίνει τὰ τῆς μουσικῆς μὲ ὕψος εὐστροφίας) μ' ἀποτελεῖ τό... ὄγδον εἰς ὄγκον καὶ εἰς σχῆμα Σπανοῦδῃ τῆς Σοφίας!...

Μετὰ τὸ πέρας πάντοτε τῆς κάθε συναυλίας—δεμένοι μὲ τὴν Μουσικὴν διὰ στενῆς φίλης— πηγαίνουν οἱ ἀκροαταὶ κατενταρασμένοι καὶ παίρνουν εἰσιτήρια διὰ τὴν ἐπομένη...

... λὺτὰ εἶναι τὰ ρεσιτάλ ποὺ δίνει τὸ Ὁδείο τῶν Ἀθηνῶν, ἀνελλιπῶς κατὰ Κυριακὴν, π' ἀρχίζουνε στίς ἑνδεκα καὶ λήγουνε εἰς τις δύο προσφέροντα καὶ ἄφθονον κι' ὠραῖαν μουσικὴν...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Εὐθυμες
ἱστοριοῦλες

Ἀφοῦ παζάρεψε..

Ἐνας ἄλλος Σκωτσέζος, ὠδηγοῦσε μιὰ μέρα μαζί μὲ κάποιο ἄλλο φίλο του μιὰ παρέα ξένων περιηγητῶν. Ἐξαφνα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ λέγει:

— Μοῦ εἶπαν πὼς ὑπάρχουν στὴν Σκωτία θαναμαστὲς μουσικοῦτες. Θὰ εἶδνα δυὸ λίρες ἂν εἶχα ἕνα καλὸ μάτσο.

— Λίγα δίνετε κύριε, κάνει ὁ Σκωτσέζος.

— Δίνω τρεῖς λίρες!...

— Πολὺ λίγα εἶναι.

— Πέντε λίρες...

— Σύμφωνοι.

Καὶ στρεφόμενος ὁ ὠδηγὸς πρὸς τὸν σύντροφό του, ἰδιαιτέρως:

— Ξέρεις, ἐσὺ τί πράγματα εἶναι αὐτὰ ποὺ ζητᾷ ὁ φίλος ἀπ' ἐδῶ;

—

Ἐνας ναυαγοσώστης

Μερικὰ παιδιὰ παίζουν στὴν ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ. Ξαφνικὰ τὸ ἕνα μπεγλεῖ τις φωνές:

— Πάει! ἔπεσε στὸ ποτάμι.

— Ἐνας σοβαρὸς κύριος πλησιάζει καὶ ρωτᾷ τὸν ἀνησυχία.

— Ποῦ; Ποῦ;

— Νὰ ἐκεῖ κοντά, κάνει κλαίοντα ὁ μικρός.

Ὁ σοβαρὸς κύριος βγάζει τὸ σακάκι του καὶ τὰ παπούτσια του καὶ πέφτει στὸ ποτάμι. Δὲν βρίσκει ὅμως τίποτε.

— Ποῦ εἶναι φωνάζει ἀσθμαίνοντας;

— Ἐκεῖ, μέσα στὴν καλαμιά!...

Ὁ κύριος βουτᾷ καὶ φέρνει ἐπάνω ἕνα παπούτσι.

— Δὲν βρῆκα τὸ παιδί, φωνάζει, παρὰ μονάχα τὸ ἕνα παπούτσι.

— Δικό μου εἶναι τὸ παπούτσι, κύριε, γι' αὐτὸ σὰς ἔλεγα!... κάνει ὅλος χαρὰ ὁ μικρός.

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ



— Ἦρθα νὰ σὰς πῶ Κα Πολυξόδη ὅτι εἶμαι τρομερὰ συναχωμένος σήμερα καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰς δώ!...

Ἀναπνεύματα δεατρικὰ ἀνδρῶγυνα

Τὸ ζεῦγος Ριτσιάρδη

Τοῦ κ. Σώτου Πετροῦ (Πιμπρινέτ')



Δὰ φύγω καὶ πάλι σήμερα ἀπὸ τὴν «πρόζα» καὶ θὰ πεταχθῶ ξανά πρὸς μουσικὸν θέατρο. Δικαιῶμά μου εἶναι, ὅταν σὰς κάνω τραπέζι, νὰ σὰς δῶν ὅπως θέλω ἐγὼ τὰ φαγιά! Ἔτσι; Ποικιλία γὰρ χρειάζεται. Σήμερα, λοιπόν, θὰ πάμε στὴν ὀπερέττα.

Ἡ καὶ μὲν ἡ ὀπερέττα! Φέτος εἶναι ἀτυχὴ! Ἀπὸ τοὺς τρεῖς μουσικοὺς μας θιάσους, τοῦ «Ἰντεάλ», τοῦ «Μοντιάλ» καὶ τοῦ «Κεντρικοῦ», κανένας δὲν παίζει ὀπερέττα (τοῦ «Κεντρικοῦ» ἢ «Ἀρζεντίνα» μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ «ὀπερέττα» γιὰτὶ εἶναι λίγο ἀπ' ὅλα!) Ἀς γράψουμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς γιὰ ἕνα ἐκλεκτὸ ζευγάρι της νὰ μὴ τὴν ἀφήσουμε παραπενημένη. Νὰ γίνῃ λίγος λόγος περὶ ὀπερέττας. Ζευγάρια ἀγαπημένα, ἔχει ἀρκετὰ ἡ ὀπερέττα μας, μὰ πρῶτα - πρῶτα, πρέπει νὰ ξεχωρίσουμε ἕνα πού σὰν κι' αὐτὸ ἀγαπημένο καὶ ταιριασμένο δὲν εἶναι ἄλλο σ' ὅλο τὸ μουσικὸ μας θέατρο.

Τὸ ἀνδρῶγυνον ποὺ εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον: τὸ ζεῦγος Ριτσιάρδη. Μ' αὐτὸ τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι θ' ἀσχοληθῶ σήμερα. Μὲ τὴν Ὀλυμπία Καντιώτου (Ριτσιάρδη) τὴν ἀφθαστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερέττας μας καὶ μὲ τὸν ἐξαιρετικὸν μαέστρον καὶ συνθέτην σύζυγό της τὸν ἀκούραστον αὐτὸν καὶ φιλότιμον ἐργάτην τῆς μουσικῆς μας σκηνῆς.

□ □

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ποιὸς δὲν ξέρει καὶ ποιὸς ἢ ἀθηναῖος ἢ ἐπαρχιωτὴς δὲν ἔχει χειροκροτήσει, δὲν ἔχει θαυμάσει αὐτὸ τὸ ταλέντο, τὴν Ὀλυμπία ποὺ ἀπὸ Καντιώτικῃ ξεπετάχθηκε καὶ ἔγινε αὐτὸ ποὺ εἶναι σήμερα. Πρῶτα στὴν ἐπιθεώρηση μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Μίμη, τὸν ἐπίσης καλὸ καλλιτέχνη, καὶ μὲ τὸν πατέρα της τὸν ἀνέραστο Μανώλη, ὕστερα στὸ θέατρο «πρόζας» μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία καὶ πῶς ὕστερα στὴν ὀπερέττα.

Ἐδῶ στερεώσε! Δὲν ξαναφυγε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ βγήκε. Ἐμμεῖς καὶ ἐπεβλήθη ἀπέκτησε μοναδικότητα καὶ τώρα θεωρεῖται «μιὰ καὶ μόνη» στὸ κακοτυχημένο αὐτὸ θεατρικὸ εἶδος, ποὺ εἶναι καὶ τὸ πῶς καλὸ.

Πόσες καὶ πόσες ἐπιτυχίες δὲν μᾶς ἔχει δώσει ἡ Ὀλυμπία στὴν ὀπερέττα!... Πολλές καὶ ἀξέχαστες! Πάντα... «ἐπιτυχίες» καὶ καμιά «ἀποτυχία», γιὰτὶ εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀρίστη, μιὰ φιλότιμη καὶ ἀξιοπρεπὴ δουλεύτρια ποὺ ὅτι βγῇ νὰ παίξῃ, τὸ παίζει καὶ τὸ σεβρίζει μὲ

θαυμαστὴ τέχνη!

Εἶναι βέβαια λίγη σόλικο νὰ θέλω τώρα κι' ἄλλη μιὰ νὰ ἐπαινέσω κάτι ποῦχει πιάσει πιά, κάτι ποὺ εἶναι πασίγνωστη ἢ φίρμα του, μὰ θεωρῶ ὑποχρέωση νὰ γράψω κι' ἐγὼ δυὸ λόγια τιμῆς ἕνεκεν στὴν... βασιλισσα τῆς Ἑλληνικῆς ὀπερέττας!...

Αὐτὸ τὸ λέω καὶ τὸ γράφω χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος. Ἡ Ριτσιάρδη εἶναι τὸ μονοπώλειο τῆς ὀπερέττας μας...

Σὴ μ. Κι' ἄλλη μιὰ μεγάλη ἀρτίστα τῆς ὀπερέττας ἰσαξία τῆς Ὀλυμπίας μπορούσε νὰ μεσουρανή σήμερα, μὰ δυστυχῶς, πρόωρα ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ μουσικὸ θέατρο ἡ Λαουτάρη).

□ □

Καὶ ἀφοῦ εἶπαμε τὰ «λίγα λόγια» γιὰ τὴν Ὀλυμπία, ἂς ποῦμε τώρα ἄλλα «λίγα» καὶ γιὰ τὸν μαέστρο.

Ὁ μαέστρος γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κερκύρας, τῆς «Πατρίδος» τῆς μουσικῆς, ἀφιέρωσε ὅλη του τὴ ζωὴ στὴ μουσικὴ καὶ στὴν τέχνη. Γιὰ κείνους ποὺ ξέρουν καλὰ τὴ μουσικὴ ὁ Ἰωσήφ Ριτσιάρδης εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους μουσικοὺς μορφωμένους ἑλλήνας μαέστρους, ποὺ μπορεῖ ὅχι μόνον σὲ ὀπερέττα νὰ κάνῃ θαύματα, ἀλλὰ καὶ σὲ πῶς δύσκολα... πράγματα! Ἀς εἶναι... Ἀς μὴ πῶ ἄλλα. Φτάνουν αὐτὰ. Ἀς προχωρήσω στὴν οὐσία τῆς καμπάνιας μου... στὸ θέμα μας κύριοι καὶ κυρίες... Παίρνω τὸ ζευγάρι αὐτὸ ὡς ἀνδρῶγυνον θεατρικὸ καὶ ὅχι ὡς καλλιτέχνες πιά. Ὡς καλλιτέχνες τοὺς ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρει καὶ ποὺ ἡ σελίδα μας αὐτὴ θὰ τὸ πῇ σὲ ὅλους σας εἶναι τὸ πὼς περνοῦν οἱ δυὸ αὐτοὶ καλλιτέχνες ὡς σύζυγοι. Ἀς δοῦμε λοιπόν!

Παντρετῆκαν ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια. Παρῆθκαν ἀπὸ φλογερὴ ἀγάπη, ποὺ ἐξακολουθεῖ καὶ διατηρεῖται πάντα ἀσβεστή! Ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ ἡ Ὀλυμπία ἀπὸ τὴν σκηνὴν ἐλάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Εἶχαν καὶ οἱ δυὸ ἀγαπητὴ χωρὶς ὁ ἕνας νὰ τὸ δείχνῃ στὸν ἄλλον... ὡς ποὺ μιὰ βραδυὰ, μέσα στὸ καμαρίνι τῆς Ὀλυμπίας κάποια στιγμή ποὺ ἡ κυρία Ἀσπασία, ὁ κέρβερος, ἡ μαμά τῆς Ὀλυμπίας, βγήκε ἔξω, ἔσκασε ἡ μπόμπα. Ὁ Ζοζέφ καὶ ἡ Ὀλυμπία, λέγανε τὸν πόνο τους, μαρτύρανε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὸν καὶ μὸς του. Οἱ δυὸ καὶ μὸι γινόντουσαν ἕνας καὶ ὁ ἕνας ἔφτανε στὸ σημεῖο νὰ ζητήσῃ ἐπίλογον!... Ἰάμο! δηλαδή...

Ἐλα ὅμως ποὺ οὔτε ἡ κυρία Ἀσπασία, οὔτε ὁ κύρ * Μανωλάκης θέ-

λανε νὰ ἀκούσουνε τέτοιο πράγμα!

Ὅχι πὼς δὲν τοὺς ἄρεσε ὁ Ριτσιάρδης, ὅχι πὼς δὲν τὸν ἠθελαν γιὰ γαμπρούλη τους, ἀλλὰ γιὰ κάτι ἄλλο. Εἶχανε ἄλλες βλέψεις γιὰ τὴν Ὀλυμπία. Θέλανε νὰ τὴν δώσουνε σὲ «ἐξωθεατρικὸ» γαμπρό, πλοῦσιο ποὺ νὰ τὴν ἐβγαζέ ἀπὸ τὸ θέατρο. Γι' αὐτὸ γκρίνιαζαν, γι' αὐτὸ κι' ἐφενον ἀντιρρήσεις...

Μὰ τὸ πεπρωμένο, τὸ γραφτὸ τους ἦταν νὰ μὴν ἀκουσθοῦν, νὰ μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀρνησις καὶ ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴν Ὀλυμπία νὰ γίνουν ταίρι...

Τότε ἡ Ὀλυμπία πρωταγωνιστοῦσε μὲ ἀποκλειστικότητα στὸν θίασο Δράμαλη, ποὺ χρηματοδοτῇ εἶχε τὸν κ. Χέλμη, τὸν Χέλμη ποὺ σήμερα μαζί μὲ τὸν Θεοδωρίδην καὶ τὸν κ. Φύρστ θεωροῦνται οἱ τρεῖς μοναδικοὶ σὲ σοβαρότητα θεατρικοὶ ἐπιχειρηματίαι.

Μετὰ τὴν μεγάλη Πόπη Ζάμπα, ἡ Ὀλυμπία ἀνελάμβανε νὰ παίξῃ ὅλους τοὺς βαρεῖς ρόλους της στίς βιεννέζικες ὀπερέττες καὶ ἐσημεῖανε μεγάλο σοῦξέ, ἰδιαιτέρως δὲ στὴν «Κοντέσσα τοῦ Χοροῦ». Ὁ Δράμαλης καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς του, ὁ κ. Σπύρος Τριχᾶς, ξέρανε πρῶτοι αὐτοὶ τὸ ρωμαντὸς Ὀλυμπίας καὶ Ζοζέφ καὶ εὐλογοῦσαν καὶ πρῶτοι τὴν ἐνωσὴ τους. Ὁσπου ἕνα Κυριακάτικο πρῶτὸ ὁ Δράμαλης μὲ τὸν Τριχᾶ μὲ τὸν Διομ. Σφακιανάκη μαζί μὲ τὸν υποβόλεα κ. Ἰάκωβον Κυριακοῦ καὶ τὸν μακαρίτη τὸν Νικολάκη τὸν Παρασκευόπουλο, θεοὶ τῆς Ὀλυμπίας, πῆγαν κρυφὰ στὸ ἐκκλησιὰ τῆς Κολυκυθοῦς καὶ πάντρευν τὴν «Κοντέσσα» τοῦ Χοροῦ μὲ τὸν Ριτσιάρδη... Καὶ ἡ Ὀλυμπία γινόταν «Κοντέσσα τῆς Κολυκυθοῦς».

Μετὰ ἀπὸ τὸν γάμο καὶ ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ νυφικὸ, γυρίζανε στὸ θέατρο χωρὶς νὰ ποῦνε σὲ κανένα τίποτα. Κρούσανε τίς βάρρες τους, καί... ποίεζαν ἡ Ὀλυμπία στὴ σκηνὴ καὶ ὁ μαέστρος στὴν ὀρχήστρα, καὶ ὅταν ἡ ἐσπερινὴ παράστασις ἐτελειώσε, μοίραζαν καὶ τὰ κουφέτα! Σὰν κεραυνὸς ἔπεφε ἡ εἰδησις τοῦ γάμου σὲ ὅλους καὶ ἰδιαιτέρως σὲ πεθερικά πού... θέλοντας καὶ μὴ σὲ λίγες μέρες τὰ ἐφτιαχναν μὲ τὸν γαμπρό καὶ ζούσαν, αὐτοὶ καλὰ καὶ τώρα πῶς καλλίτερα!...

Ἡ Ὀλυμπία καὶ ὁ μαέστρος ζοῦνε σὰν δυὸ περιστέρια! Τέτοια ἀγάπη— νὰ μὴ τοὺς ματιάσω — δύσκολα βρίσκεται σὲ ἀνδρῶγυνον θεάτρου! Ἀπὸ τὴ δουλειὰ τους καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους τοὺς ἔχουν κάνει καὶ μιὰ ἀρκετὰ σεβαστὴ περιουσία. Δυὸ σπῆτια καὶ ἕνα οἰκόπεδο, κάμποσα

μετρητά και ζουνε τώρα μια γαρά...
Ταίριασμένοι και μονιασμένοι με τα
πεθερικά μαζί, (δηλαδή την καλή
κυρία Άσπασία και τον καλό μας
Μανώλη Καντιώτη, ο οποίος παρ' ό-
λα του τα γεράματα εξακολουθεί να
είναι κοτσονάτος και να βάζει κάτω
παλλά παλληκάρια του θεάτρου!...

—Κυττάζουμε φίλε μου, πώς να έ-
ξυπηρετηθώ ο ένας μας τον άλλον με
λατρεία και πραγματική στοργή...
και ύστερα και οι δυο μαζί πώς να
έξυπηρετούμε την τέχνη!

(Αυτά μου λέει η Όλυμπία). Αυ-
τό να γράψω σε παρακαλώ.

—Τίποτ' άλλο δεν θέλουμε στη
ζωή μας: Υγεία, αγάπη και δου-
λειά... Δουλειά σοβαρή και καλ-
λιτεχνική! (Συμπληρώνει ο Ριτοϊάρ-
δης).

—Δεν σ'αφείπει κάτι όμως, ύστε-
ρα από τόσα χρόνια που είσατε
παντρεμένοι; Τους ρωτάω... Έν-
νοώντας τόν... παιδί...

Αλληλοκυττάζονται και δεν απαν-
τούν.

—Νά σ'αφείπει. Μου λέει η Όλυμ-
πία. Καλό θα ήταν και ένα παιδάκι
μια τα παιδιά χρειάζονται ή μάλλον
είναι απαραίτητα στα άνδράγωνα
που δεν έχουν «τρελή αγάπη» ό-
πως έχω εγώ με τον άνδρα μου! Η
δική μας η αγάπη είναι τόσο δυνα-
μωμένη που δεν χρειάζεται τον ω-
νικό! Συμπληρώνει με γέλιο.

—Πολύ σωστά!...

—Μέχρι της στιγμής δεν κάναμε
παιδί... μου λέει ο Ζοζέφ. Αργότε-
ρα ίσως... Όλα γίνονται Καλή θέλη-
σις υπάρχει!

—Τώρα τι ετοιμάζετε μαέστρο;
τόν ρωτάω.

—Προς το παρόν η Όλυμπία ανα-
παύεται γιατί άρκετά κουράστηκε,
τόν περασμένο χρόνο έδω και στις
τουρνέ. Έγώ γράφω τη μουσική της
νέας ήθογραφικής όπερέτας του
Ζάγου Θάνου «Οι δυο όρφανί» που
θα παίξει ο Μακεδόν.

—Εν τώ μεταξύ;

—Εν τώ μεταξύ περιμένουμε να

γίνει κάτι το σοβαρό. Τίποτ' άλλο...

Και το «σοβαρό» αυτό δεν θα όρ-
γήσει να γίνει. Ός γνωστόν σε λίγο
καιρό θα έχουμε πιά επίσημο κρα-
τικό μουσικό θέατρο που άσφαλώς
τόσον η Όλυμπία όσον και ο μαέ-
στρος θα πάρουν εξέχουσες θέσεις
σ' αυτό.

Αμήν και στού Θεού τ' αυτή εύχε-
ται...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Σκέψεις

του Όσκαρ Ουάιλντ

—Τι κρίμα να μ'αφείπει η γνώ-
ση της ζωής όταν πιά είναι περιττή!...

—Τίποτα δεν μοιάζει τόσο με την
άθωότητα, όσο η άδιακρισία.

—Η ήγώ είναι πολλές φορές όρω-
ότερη από τη φωνή που έπανάλαμ-
βάνει.

—Δεν είμαι πολύ βέβαιος, ότι γνω-
ρίζω τι άκριβως σημαίνει άπαισιο-
δοσία. Εκείνο όμως που ξέρω, είναι
ότι δεν μπορώ να νοιώσω τη ζωή χω-
ρίς πολλή αγάπη, ούτε χωρίς πολλή
αγάπη μπορώ να ζήσω.

—Προτιμότερο είναι να αισθανθής
την ευδία του λουλουδιού, παρά να
ίδης τη ρίζα του κάτω απ' το μικρο-
σκόπιο.

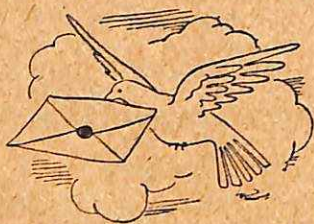
Τὰ περιστέρια του έρωτος

Μερικές παθητικές ιστορίες

Ό-
ραίο και ποιητικό είναι να παίρ-
νι κανείς ένα ραβασάκι από έ-
να περιστέρι! Ένας νεαρός ζω-
γράφος ο οποίος είχε παντρευτή τον
τελευταίον καιρό, υπερφανεύεται
ότι ποτέ δεν έστειλε γράμμα με τον
συνθησμένο κοινό τρόπο, το ταχυ-
δρομείο. Αλληλογραφούσε με την ά-
γαπημένη του μέσω δυο ταχυδρομι-
κών περιστεριών!...

Κάθε φορά που έπισκεπτόταν ο
ζωγράφος την αγαπημένη του στο
σπίτι της, έπαιρνε και τα δυο μαζί
του. Με την άφιξη του εκεί, τα που-
λητά άπελευθερώνονταν, πετούσαν
έξω από το άνοιχτό παράθυρο και
σύμφωνα με τη συνήθειά τους, επέ-
στρεφαν στη φωλιά τους. Αφού συνή-
θισαν αυτή τη διαδρομή έμαθαν κα-
τόπιν και το ύπόλοιπο μέρος του μα-
θήματός τους και μία φορά την ήμέ-
ρα μπορούσαν να μεταφέρουν ένα
άρωματισμένο ραβασάκι.

Η ώραία παραλήπτρια έπαιρνε τώ



γράμματα, τα διάβαζε, κι έγραφε
την άπάντησή. Στο μεταξύ αυτό ο
«φερωτός ταχυδρόμος» αναπαύοταν
χαρούμενος κι έγευμάτιζε με λι-
χουδιές.

Έτσι διητηρείτο μια καθημερινή
αλληλογραφία επί ένα χρόνο άνε-
ξάρτητη από το ταχυδρομείο.

Κάποτε ένα περιστέρι έγινε ο ά-
κούσιος μάρτυς μιας παθητικής ι-
στορίας. Τό περιστέρι αυτό είχε έξοι-
κειωθεί να πηγαίνει τα ραβασάκια
στην άρραβωνιαστικά του κυρίου
του γτυπώντας τα τζάμια του παρα-
θύρου για να του άνοιξουν και να
μην μέσει.

Τρείς βδομάδες όμως πριν, από
την ήμέρα που είχαν όρισει να γί-
νουν οι γάμοι τους, η νέα άρρώστη-
σε βαρεία και πέθανε άποτόμως και
η άπώλεια αυτή έλύπησε πολύ τον
έρωτευμένο νέο. Επίσης το περιστέ-
ρι φανέρωνε μια άνησυχία όσο πε-
νούσαν οι μέρες και δεν του έμπι-
στευόταν κανένα γράμμα. Ο νεαρός
έρωτευμένος δεν μπορούσε να υπο-
φέρει στην σκέψη ότι η αγαπημένη
του δεν όπηρε πιά και την έπομένη
ήμέρα της κηδείας της καθυσάσε
το ταρταμένο του μυαλό γράφοντας
σημειώματα στην αγαπημένη νεκρή,
όπως πριν, και άγνωστας το γεγο-
νός ότι εκείνη δεν θα τα διάβαζε πο-
τέ. Τό έξοικειωμένο περιστέρι τα πη-
γαίνει στο παλιό σπίτι, οι έννοιες
του όπολου, για να κολακέψουν τη
φαντασία του λυπημένου συντάκτη
του, υποδέγονταν τώ πουλί, κι' ά-
φοδ έπαιαν τώ γράμμα και τό κα-
τέστρεφαν με θρησκευτική ευλάβεια,

άφηναν κατόπιν τον φερωτό ταχυ-
δρόμο να έπιστρέψει στον κύριό του.
Επί δυο χρόνια ο άπαρηγόρητος αυ-
τός έραστής έγραφε έτσι με πάθος
και αγάπη στην αγαπημένη του νε-
κρή χωρίς ποτέ ναχη τη δύναμη να
πλησιάσει στο σπίτι. Όσοπου ένα βρά-
δυ πέθανε και κείνος από μαράζι
ένω τό περιστέρι του έκανε τό τελευ-
ταίο ταξίδι στην παλιά κατοικία της
αγαπημένης του.

—□□—

Μια νεαρή κυρία που κατοικούσε
στη κομόπολη Κνουτσοφδ της κο-
μητείας Τσεσάιρ, και η οποία άγα-
πούσε έξαιρετικά τα περιστέρια,
χρησιμοποιούσε στις αισθηματικές
της υποθέσεις ένα περιστέρι κατά
τόν άκόλουθο τρόπο: Ο αγαπημένος
της, λόγω της φύσεως των έργασιών
του — ήταν περιόδων πλάσι — ά-
πουσίαζε τακτικά από την πόλη. Και
μολονότι αλληλογραφούσαν τακτικά,
ώστόσο η ρωμαντική αυτή γυναίκα,
έπηρεασμένη από τούς μεσαιωνικούς
τρόπους της έρωτικής αλληλογραφί-
ας επέμενε να παίρνει μαζί του, σ' έ-
να κλουβί, ένα περιστέρι της και να
της στέλνει τα γράμματα με αυτό.
Τα γράμματα έκτός της ποιητικής
τους άξιας, είχαν και πραγματική.
Και τούτο γιατί καμιά φορά μαζί
με τούς γαιρετισμούς του πουλιού
κατέφθαναν και μικρά δώρα — έλα-
φορά φυσικά — όπως π.γ. ένα δαχτυ-
λίδι, ένα μεταξωτό μαντήλι κ.λ.π.

Φαντασθήτε όμως τη λύπη της κυ-
ρίας όταν ένα πρωί βρήκε τό περι-
στεράκι της νεκρό στη φωλιά του.

—□□—

Ένα άλλο ταξιδιωτικό περιστέρι,
που σκοτώθηκε πυροβολημένο από
μερικούς ταξιδιώτες είχε δεμμένο στο
ένα πόδι του έναν μικρό φάκελλο.
Επειδή δέ ο φάκελλος δεν έγραφε
καμιά διεύθυνση άνοιχθηκε από
τούς ταξιδιώτες, άποκαλύπτοντας με
τό περιεχόμενό του μια άπό της πα-
θητικώτερες έπιστολές που γράφη-
καν ποτέ. Τα γράμματα ήσαν γραμ-
μένα με γροσά μελάνι και τό ναοτί
ήταν λεπτό και γραμματιστό. Ασφα-
λώς κάποιος θα λυπήθηκε για την έ-
ξαφάνιση του άτυχου περιστεριού.

—□□—

Ένα άλλο τραγικό γεγονός συνέ-
βη στη Σοβιετική Ρωσία. Επρόκει-
το να έκτελεσθή ένας Λευκορώσος
και την ώρα που αντίκρυζε τό έκτε-
λεστικό άπόσπασμα, ένα περιστέρι
ήρθε και κάθησε στο κεφάλι του. Οι
στρατιώτες όμως είχαν λάβει τό πα-
ράγγελμα «πύρ» και πυροβόλησαν...

Έτσι μαζί με τον μελλοθάνατο
σκοτώθηκε και τό άτυχο περιστέρι.
Κατόπιν, έξακριβώθηκε ότι τό περι-
στερί αυτό ήταν ο ταχυδρόμος μιας
άγνωστης γυναίκας από τό Κιέβο, η
οποία άναπούσε τον νεαρό και τού-
στελνε τό άποχαριτωμένο γράμμα
της...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο νευρικός

Του κ. Μιμ. Ψαθ.



Είμαι νευρικός!

(Είναι νευρικός ο δυστυ-
χής. Τό έξομολογείται με
συντριβήν).

—Χωρίς να τό θέλω. Νά!...

(Χωρίς να τό θέλη. Νά, έτσι προ-
σέβαλε την κυρίαν. Όταν είναι κα-
νείς νευρικός δεν κυβερνά τις πρά-
ξεις του).

—Αν θέλεις τιμώρησέ με!

(Τιμώρησε τον άν σου βαστάη η
καρδιά, κ. πταισματοδίκαι! Φταίει ο
ίδιος; Όχι. Τα νευρά του φταίνουν).

—Αυτά τα καταραμένα!

—Δικαιολογία είν' αυτή;

—Αυ' τι είναι!

—Τόν έξυπνο κανείς;

—Εγώ τόν έξυπνο; Τι να σου πώ;

Αν δεν είχα αυτά τα άναθεματισμέ-
να τα νευρά κάτι θάκανα κι'εγώ στη
ζωή μου. Μά για να τάχω αυτά κά-
θουμαι και πουλάω κολώνιες στην ό-
δος Αιόλου για να βγάλω μια δεκά-
ρα.

—Καλά, προχώρα.

(Πλάσμα περιεργον. Τό ένα μάτι
του παίζει διαρκώς. Τό κάτω χείλος
του κινείται. Κινείται και ο μύσταξ
του. Τα χαρακτηριστικά του δείνουν
τύπον τζαναμπέτη. Τα λόγια του,
άνθρωπον άγαθόν. Μποκάλια με
κολώνιες κρατά στα χέρια. Έχει το-
ποθετήσει μερικά έπάνω στο έδώ-
λιον. Κακοντυμένος).

—Είμαι νευρικός. Γράψε ψυχοπα-
θής να χαρής τα πεθαμένα σου κ.
πταισματοδίκαι, κι' άσε με να πάω
στη δουλειά μου. Φτωχός άνθρωπος
είμαι. Παιδιά, σκυλιά ταίζω.

—□□—

Παιδιά σκυλιά ταίζει. Και για να
έξοικονομήσει τα προς τό ζήν έπου-
λουσε κολώνιες. Στην όδον Αιόλου,
κοντά στην Έθνική Τράπεζα είχε
στήσει τό πρόχειρον περιφερόμενον
κατάστημά του. Έδώ κολώνιες και
άρωματα από την τελευταία διάλυ-
σις! Όριγκάν, Πομπέια, οι μεγαλύ-
τερες μάρκες του κόσμου! Έπερνού-
σαν τα θηλυκά, άλλα άδιάφορα, άλ-
λα άνέκοιταν τό βήμα.

—Πόσο τις έχεις καλέ;

—Είκοσι δραχμές!

—Αντε καμένε!

—Αντε να τό λές στη μάννα σου

και στον πατέρα σου κυρά μου! Τζά-
μπα θες να στις δώσω;

—Όχι, δεν είπα τζάμπα...

—Δεν π'ας στο καλό σου κυρά μου;

Αε μη με πιάσουν και σε στείλω

στο γεροδιάλο γκιάσα! Όριγκάν,

Πομπέια οι μεγαλύτερες μάρκες του

κόσμου, από την τελευταία διάλυ-
σις!

Έτσι διεξήγε τό έμπορίο του. Άλ-
λά τό έμπορίον θέλει ψυχραιμία.

Ποιηριάν. Επιδιόνή άρμένικη και

υπομονή έβραϊκή. Δεν είχε τα προ-
σόντα αυτά ο άνθρωπος. Αντίθετως

μάλιστα. Είχε έντελώς τό αντίθετα.

Νευρικός είπαμε. Καυγατζής. Δύ-

στροφες. Όλιγόφυχος. Δεν ήμπορου-
σε ν' άνεχθή παζάρια, ούτε κουβέν-
τες, ούτε έλεγχοι του έμπορεύματός
του.

—Είναι καλές οι κολώνιες σου;

—Είναι έν τάξει.

—Πραγματική όριγκάν είναι αυ-
τή;

—Όχι ψεύτικη είναι!

—Αυτό λέω κι' εγώ!

—Δεν μ'ας παρατάς χάμω κυρά
μου; Δεν μ'ας αφήνεις στη δουλειά
μας λέω γώ, να βγάλουμε καμμία
δεκάρα; Άστα χάμω και δεν που-
λάω.

—Μά...

Μωρέ άστα και τράβα στο διάο-
λο! Όριγκάν, Πομπέια, οι μεγαλύ-
τερες μάρκες του κόσμου από την
τελευταία διάλυσις!

Πολλά θηλυκά τα χάναν μπροστά
στην υποδοχή του ιδιούτου αυτού
έμπορου. Έκοκκίνιζαν έλαφρώς και
έφευγαν. Άλλα έμυρμούριζαν. Άλ-
λα έψώνιζαν παρ' όλα αυτά για να
μη χάσουν την ευκαιρίαν. Άλλα έ-
βριζαν άφοδ άπεμακρύνοντο περί τα
δέκα βήματα. Ένας μελετητής τών

—Σφάξε με, κ.
πταισματοδίκαι!...



γυναικών χαρακτήρων θα μπορού-
σε να καθήση εκεί και να άνέλση
διδάγματα πολύτιμα. Τελοςπάντων.
Εκείνο που ένδιαφέρει την παρού-
σαν ιστορίαν είναι ότι έφθασε κάπο-
τε μπροστά στο υπαίθριον άρωματο-
πωλείον τό νευρικόν θηλυ.

—Είναι καλές οι κολώνιες σου κα-
λέ;

—Φίνες!

—Μιμ... Σάν να μη μου άρέσουν.

—Καλέ τι μ'ας λές!

—Π'ας είπες;

—Ανοιξε τα μάτια σου κυρά μου!

Ανοιξε τα μάτια της η γυναίκα.

Όχι όμως για να κυττάξη τις κολ-
ώνιες, άλλα για τόν πωλητήν.

—Τι τρόπος είν' αυτός;

Έδάγκωσε τό μουστάκι του ο πω-
λητής.

—Αυτός είναι ο τρόπος μου, κυρά

μου, κι' άν σου γουστάρη... Άλλοι-
ως την βόλτα σου! Μάρς!

—Α τόν άναιδέστατον!

—Α την κατσίκαι!

—Α, τό ζών!

—Κτήνος!

—Ρε στρίβε από κει παληοματμού

που θα μου πής έμένα ζών! Αυτή

την άνατροφή σου δώσαν ψωριάρα;

Αστραψαν αυτή τη φορά τα μά-
τια του θήλεως:

—Καρακάξει!

—Γουρουνί!

—Τσόκαρο!

Και η κλίμαξ τών ύβρεων καθώς
άνέβαινε, ραγδαίως, έφθασε γρήγο-
ρα εκεί όπου σταματούν τα στόματα
και όμιλούν αι χείρες. Έγινε σκάν-
δαλον. Κόσμος συνεντρώθη. Τι συμ-
βαίνει; Μ'ε είπε μαίμου, τό κτήνος!
Μ'ε είπε γύφτο ή χαλκομανία. Είπαν
οί μ'έν τό μακρύ τους. Είπαν οί δέ τό
κοντό τους. Ήρθε και τό όργανον
της τάξεως, δεν είπε τίποτε, έπήρε
άπλως τόν νευρικόν άνθρωπον από
τό χέρι και τόν ώδήγησε όπου έδει.

—□□—

—Αυτή είναι η ιστορία!

—Έχεις άδεια;

—Αμέ; Δίχως άδεια είμαι;

—Νά την δώ...

Ανάβει ο νευρικός. Κάνει νευρικήν
κίνησιν. Βγάζει νευρικά τήν άδειαν.
Τήν ξεδιπλώνει νευρικά και νευρικά
την πετά στον πταισματοδίκην:

—Πάρτηνε!

Κατάπληξις. Κυττά ο δημόσιος

κατήγορος και νευριάζει. Νευριάζει

με όλο του τό δίκην ο πταισματοδί-
κης. Νευριάζει ο γραμματεύς.

—Τι να σου κάνω τώρα;

—Κύριε δικαστή μου...

—Ξέρεις ότι αυτό που έκανες ά-

ποτελεί προσβολήν του δικαστηρίου

και π'ας πλημμέλημα;

—Σφάξε με κ. πταισματοδίκαι!

Συνέρεται. Συναισθάνεται. Μετα-

νοεί. Και είναι έτοιμος να άναλυθής

εις δάκρυα.

—Εφταιξει κ. δικαστή.

—Καλά που τό βλέπεις.

—Θά π'ας πλημμέλημα.

—Στη ζωή τών παιδιών σου κ.

πταισματοδίκαι. Μη με κάψης! Φτω-
χός άνθρωπος είμαι! Παιδιά σκυλιά

ταίζω. Πάρε τούτο τό κομπολόι. Άν

πιάσης ζυγά, κοπάνά με! Άν πιά-

σης μονά, άσε με να χαρής τα μάτια

σου.

Είναι σπαρακτική ή φωνή του. Γε-
μίζει όμως Ιλαρότητα ή αίθουσα.

Εύτυχώς που ο πταισματοδίκης εί-

ναι νευρικός άλλα δεν άποφασίζει

με τα νευρά του. Ταλαντεύεται όλη

γον και σκέπτεται ψυχραιμώς:

—Δυό μέρες κράτηση!

Ανακούφισις! Σκέπτεται ο κατη-
γορούμενος και πληρώνει τρέμων.

Αυτήν την φορά τα νευρά του έπι-
γαν περίπατο άπ' την συγκίνηση.

MIM. ΨΑΘ.

5η όδος άριδ. 21

Διήγημα του Ρίτσαρντ Σέμουν

ή Λη Τράβερς καθότανε σ' ένα τραπέζακι του «άρ. 21» της Πέμπτης Όδοι. Ένας κόμπος της έπνιγε το λαιμό.

Πλάι της καθόταν τότε πάντα ένας άνδρας ύψηλός, μελαχροινός, ωραίος. Έσκυβε για να την κυττάξει στα μάτια και να της ψιθυρίσει κάτι. Και τώρα άναμεσα από τους καπνούς, άναμεσα από το θόρυβο, που γινότανε εκεί κι άναμεσα από τα τόσα χρόνια που πέρασαν ή Λη άκουε τα λόγια αυτά, που της είχε πη ένα βράδυ.

—Λή, γλυκειά μου άγάπη, γιατί να μην παντρευτούμε;

Έρρουφθε ως τον πάτο το λικέρ και σφουγγίζοντας τα μάτια της γαμογέλασε πικρά. Ναί, αυτό της τό είχε πη έδω και πέντε χρόνια, σ' αυτή την ίδια σάλα. Μά έπειτα άρραβωνιάστηκε μ' ένα εκατομμύριο δολάρια, που έφερε το όνομα "Εντιθ".

Και έκείνη... έκείνη ή ίδια είχε παντρευτή την άλλη μέρα με τον Μπούννυ Καμερόν.

Τώρα συλλογιζότανε την τελευταία της συνάντηση με τον Φιλ. Είχε να τον δη πολύν καιρό. Την παραμονή του γάμου της με τον Μπούννυ πήγε στον άρ. 21. Κάθισε και συλλογιζότανε και τους δύο, τον άνθρωπο που άγαπούσε κι αυτόν που θά παντρευότανε αύριο. Έκανε την σύγκριση μεταξύ των δύο. Το πρόσωπο του Μπούννυ ήτανε πρόσωπο ενός τίμιου νέου, μά ή σκιά του προσώπου του Φιλ έξακολουθούσε να κινηται μπροστά της.

Πήρε τά γάντια της, την τσάντα της και σηκώθηκε να φύγει. Μά έπειτα σταμάτησε. Θέλησε να τηλεφωνήση στον Μπούννυ, να του πη πως τον άγαπούσε, άκόμη κι αν δεν ήταν αυτό άληθινό... Μά, μήπως τον άγαπούσε; Δεν μπορούσε να το καταλάβει!

Άκουσε από το άλλο άκρο του σύρματος τη φωνή του Μπούννυ. Έτοιμαζότανε να βγη, για να γλεντήσει την τελευταία βραδυά, που ήταν άνύπαντρος.

—Μπούννυ, του είπε, ένοιωσα την ανάγκη να σου τηλεφωνήσω.

Και μέσα της σκέφθηκε: «Αν μπορούσα να ήμου βεβαία πως την άγαπά».

—Άγαπημένε μου, της άπάντησε έκείνος, ποί είσαι;

—Είμαι στό... — και σταμάτησε μια στιγμή — είμαι σ' ένα κατάστημα.

Δεν του είχε μιλήσει ποτέ γι' αυτό το κέντρο το «21». Για το «21» που άνήκε σ' ένα παρελθόν ξένο για τον Μπούννυ.

—"Ηθελα να σου πω...

...«πως σ' άγαπάω». Οί λέξεις άνέβαιναν στα χείλη της, μά την ίδια στιγμή είδε τον Φιλ να στέκεται πλάι της και να της γαμογελάει... Δεν ήταν ή σκιά. Ήταν ο ίδιος ο Φίλιππος Ράνσομ.

—Εμπρός! Έμπρός! Λή μ' άκούε; ρώτησε ο Μπούννυ. Τι ήθελες λοιπόν να μου πης;

Έκείνη έδίστασε λίγο κι έπειτα άπάντησε.

—"Ηθελα να σου εύχηθώ καλή διασκέδαση.

—Άφησε το άκουστικό και προώρρησε στο τραπέζακι που καθότανε ο Φιλ.

—Ω! Τι έκπληξις! Ποι ήσουν τόσο καιρό;

—Παρίεργη προαίσθησις, ψιθυρίσε ο Φιλ. "Ημουν βέβαιος πως θά σέ εύρισκα έδω άπόψε...

—Έπειτα πήγε την κορέκλα του πιο κοντά και έπρόσθεσε:

—Θά έναγαίνουμε πάλι δ,τι ήμαστε πριν.

Η Λη κατάλαβε πως δεν ήξερε τίποτε για τον άρραβώνα της με τον Μπούννυ. Θέλησε να του πη: «Αύριο παντρευόμαί». Μά δεν τόλμησε. Ο Φιλ σήκωσε το ποτήρι του και είπε:

—Στό παρόν και στό μέλλον.

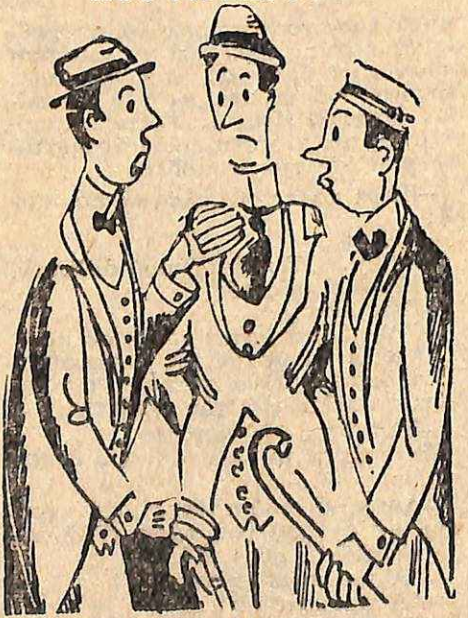
Δεν τον κύτταξε. Δεν τόλμυσε να τον κυττάξει. Μά ένοιωθε κάτι να έμπνεί από τα βάθη του είναι της. Νόμισε πως ο χρόνος πήγε πίσω δυό χρόνια... Και πάλι ήτανε ο ένας πλάι στον άλλο... και θά ήτανε πάντα μαζί!

Μά τι συλλογιζότανε; Κι' ο άρραβωνιαστικός, που του τηλεφωνούσε πριν, για να του πη δυό έρωτικά λόγια; Ο Φιλ ήταν πάλι κοντά της. Έκείνη ήταν το μεθύσι κι' ο Μπούννυ ή ύπακοή, ή γαλήνη... Νά μπορούσε να ήξερε τι ήθελε;

Ο Φιλ έβαλε το γέρι του επάνω στο μπράτσο της και την έσφιξε σέ βαθμό να πονέσει.

—Ολοι χορεύανε στο κέντρο. Και σέ λίγο χόρευαν κι' ο Φιλ Ράνσομ με την Λη Τράβερς. Ο Φιλ την τραβούσε κοντά του κι' ένοιωθε την μυρωδιά από τα μαλλιά της να τον μεθύει.

ΠΟΥ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ...



— "Ωστε, έτσι; Δεν είχατε ύποπτευ-
θ ή ότι άρραβωνιάστηκα;

— Σοβαρώς, όχι! Σέ βλέπαμε βέβαια μελαγχολικό, αλλά πού να ξέραμε!

—Θυμάσαι το μαύρο φόρεμα που φορούσες τότε; την ρώτησε.

—Ω, ύστερα από τόσο καιρό! Το πέταξα.

—Έπειτα πρόσθεσε:

—Είμαι κουρασμένη. Δεν πάμε να καθήσουμε;

Κάθισαν. Ο Φιλ είδε να τον κυττάζει ο Νίκυ Τομάς και σκέφθηκε, πως το άλλο πρωί ή άρραβωνιαστική του θά τα ήξερε όλα.

—Τι θά κάνης αύριο; ρώτησε τη Λή.

—Αύριο; Δεν ξέρω!... Έξαρτάται από σένα. Γιατί;

—Γιατί θάλω να σέ δω κι' αύριο και μεθαύριο, και την παράλλη μέρα.

—Κι' ή άρραβωνιαστική σου;

—Θέλεις να την γνωρίσης;

—Οχι Φιλ, φοβάμαι μονάχα μήπως γελοιοποιηθ ή.

Ο Φιλ, χωρίς να την άκούη, φώναζε τότε ένα γκαρσόνι και του είπε κάτι δείχνοντας το τραπέζακι που καθότανε ή "Εντιθ".

Σέ λίγο έκείνη σηκώθηκε και πήγε κοντά στο τραπέζακι του Φιλ και της Λή.

—Θέλεις να καθήσης, άγαπητή μου; της είπεν ο Φιλ.

Η "Εντιθ" δεν κάθισε. "Εμεινε άκίνητη και είπε:

—Μπορείς να με κάνης δ,τι θέλεις είπε, αλλά δεν άνέχομαι σκάνδαλα.

Τότε ή Λη έκαμε να σηκωθ ή, λέγοντας:

—Άφησέ με να πηγαίνω.

—Τώρα θές να μ' άφήσης Λή; ρώτησεν ο Φιλ. Μήπως φοβάσαι την άρραβωνιαστική μου;

Η "Εντιθ" είπε:

—Άφησέ την να πηγαίνη!

—Δεν θ' άφήσω να φύγει καμμία σας; φώναξε ο Φιλ. Έγώ κάνω δ,τι θέλω.

Έκείνη τη στιγμή ή "Εντιθ, φώναξε:

—Πήγαίνε από δω. Μπράντ. Σας παρακαλώ, πήγαίνε. Τι γυρεύεις έδω πέρα;

Κι' ή Λη είδε ένα άγνωστο να στέκεται πλάι στην "Εντιθ". Έπειτα ο άγνωστος άρπαξε από το γιακά τον Φιλ.

—Δεν μπορείς να πάρης αυτή τη γυναίκα, φώναξε. Δεν είσαι άξιός της. Το μόνο πράγμα που σ' ένδιέφέρει έσένα ήταν τα λεπτά της.

Η Λη άρπαξε το πανωφόρι της κι' έφυγε. Φεύγοντας άκουσε φωνές κι' ύστερα θόρυβο. Το τραπέζι άναποδογυρίστηκε.

Έξαφνα βλέπει τον Μπούννυ:

—Λή, φωνάζει έκείνος και την άγκαλιάζει.

—Μπούννυ, τι καλά που έκανες νάρθης. Μπούννυ νάξερες πόσο σ' άγαπάω!

Από την αίθουσα έφθανε ο θόρυβος. Μά ο Μπούννυ άδιαφορούσε, δεν ήθελε να ξέρη τίποτε. Τον άρκουσε το δ,τι είχε βρή άπόψε την άγαπημένη του Λή, αυτήν που θά γινότανε αύριο γυναίκα του.

ΡΙΣΤΑΡΝΤ ΣΕΜΟΥΝ

Στο περιθώριο της Ιστορίας

Ένας 'Απόλλων του Μεσαιώνος

Η Ιπποτική έποχή της Γαλλίας προσέφερε στην Ιστορία πληθος μεγάλων και ισχυρών φυσιογνωμιών με ρωμαντική διάθεση και άπαράμυλλη άνδρεία. Ωστόσο έλάχιστοι από τους Ιππότες αυτούς πλησιάζουν τον κόμητα ντε Φουά, που τα ξανθά του μαλλιά έκαναν τους ποιητές να τον άποκαλέσουν Φοίβον.

Ο Γάστων Ζος, κόμης ντε Φουά, γεννήθηκε στην όμώνυμη κομητεία της Γασκώνης, όπου ή μητέρα του, ή ένάρετη Έλεονώρα ντε Κομμίγκ, τον έμόρφωσε και του ένέπνευσε την αγάπη προς τα γράμματα και τις καλές τέχνες.

Ο χρονικογράφος της έποχής και ποιητής Φρουασάρ γράφει για τον Φοίβο τά έξής:

«Σας θεσπάζω ότι στη ζωή μου είδα πολλούς Ιππότες, βασιλείς, πρίγκηπας και ευπατρίδας. Ποτέ μου όμως δεν συνήντησα Ιππότην τόσο εκπληκτικά ώραιο, με τέτοια κορμοστασιά, με τέτοια θεϊκή μορφή και με τέτοιο σαγηνευτικό βλέμμα, σαν τον Γάστωνα-Φοίβο. Ήταν τόσο τέλειος εις όλα, ώστε να μην ξέρη κανείς ποιά από τα χαρίσματά του να έξάρη περισσότερο. Άγαπούσε κείνο που έπρεπε ν' άγαπήσει και μισούσε δ,τι ώφειλε να μισήσει. Ήταν ένας τέλειος Ιππότης, γεμάτος έξυπνάδα και φρόνηση.

Στά 15 του χρόνια φλεγόταν από την άδημονία να πολεμήσει. Και στά 1346 τον βλέπουμε να συμμετέχει στην μάχη του Κρεσύ, όπου ή άνδραία του έκίνησε τον γενικό θάυμασμό. Άργότερα, μετά την μάχη του Καλαί, τον συναντούμε στην Αύλη του Παρισιού, όπου όλες οι μεγάλες Κυρίες και Πριγκίπισσες συνεφώνησαν ότι ήταν «ο ώραιότερος άνδρας της Αύλης».

Η μία από τις μεγάλες αυτές άρχόντισσες, ή Άγνη της Ναβάρρας και της Καμπανίας, Γαλλίς πριγκίπισσα έκ βασιλικού αίματος, τον έρωτεύθηκε με τόσο σφοδρό πάθος, ώστε τον παντρεύτηκε. Στην ένωση αυτή συνέβαλε κατά πολύ και ο άδελφός της Άγνης Κάρολος της Ναβάρρας, ο οποίος φιλοδοξών ν' άρπάσει από τον Φίλιππο ντε Βαλουά το στέμμα της Γαλλίας, ήθελε να προσεταιρισθ ή τον Γάστωνα Φοίβο, γιό να έκμεταλλευθ ή την γενναιότητά του.

Ο γάμος έγινε στο Παρίσι με σπάνια λαμπρότητα και το ζεύγος των νεονύμφων άνεχώρησε για τις άπεραντες γαίες του γαμβρού.

Ένα τραγικό όμως πεισματοικό που συνέβη επί της βασιλείας Έωάννου του Καλού, έπέπρωτο να χωρίσει τους δύο έρωτευμένους συζύγους. Ο βασιλεύς, καμφθείς από τις έπίμονες πιέσεις του Ζάν ντ' Άρμανιάκ — έξαδέλφου του Φοίβου και άσπνδου έχθρου του — έκάλεσε τον Γάστωνα στο Παρίσι, «για τον γνωρίση», όπως έγραφε στην έπιστολή του.

Άνυποπτος ο κόμης ντε Φουά πήρε τους άκολουθούς του κι' έφθασε στο Παρίσι. Μόλις όμως έμπήκε στο βασιλικό παλάτι και είδε παρὰ το πλευρόν του βασιλέως τον θανάσι-

μον έχθρό του Ζάκ ντ' Άρμανιάκ, κατάλαβε άμέσως ότι του είχε στηθ παγίς. «Όπως κι' έγινε.

Μόλις τον είδε ο βασιλεύς Έωάννης ο Καλός, του ζήτησε να δηλώση ως κόμης ντε Φουά και ως ύποκόμης ντε Μπεαρν, πίστι και ύποταγή στο στέμμα. Οί άκόλουθοι που είχε φέρει μαζί του ο Φοίβος δεν ήταν πολυάριθμοι. Καί, θέλοντας και μή, ο Φοίβος άπεδέχθη να δηλώσει πίστιν ως κόμης ντε Φουά, δηλώσας συγχρόνως ότι ως ύποκόμης ντε Μπεαρν δεν μπορούσε να κάνει το ίδιο.

Καταπόρφυρος από την όργη του ο βασιλεύς τον άρπαξε από τα μακριά χρυσόξανθα μαλλιά του και άρχισε να τον έρίξει κατά τον χειρότερο τρόπο.

Ο Φοίβος έπεχείρησε ν' άμυνθ ή. Μόλις όμως έκανε να πιάσει το σπαθί του, δέκα σωματοφύλακες του έα σιλέως τον άρπαξαν και τον άλυσσόδεσαν.

Ο Φοίβος έμεινε στά όνόγια του Μικρού Σατελέ πολλά χρόνια, σπαζόντας από τη φοβερή ύγρασία. Στά 1356 όμως, μετά την αλχημωσία του Έωάννου του Καλού στη μάχη του Πουατιέ, το στέμμα περιήλθε στον Κάρολο 5ο, ο οποίος και άηλευθέρωσε τον ώραιο Ιππότη.

Δεν πρόλαβε ο Φοίβος να έπιστρέψει κοντά στην γυναίκα του. Η άγάπη του προς τις πολεμικές περιπέτειες τον έξώθησε, μόλις βγήκε από τη φυλακή, να τρέξει στον πόλεμο κατά των Πρώσων, όπου το θάρρος του και ή περιφρόνησις με την οποίαν άντιμετώπιζε τον θάνατο, τον κατέστησαν θρυλικό.

Έπιστρέφοντας στη Γαλλία μαζί με τους μισθοφόρους του, πέρασε ο Φοίβος από το Μω, όπου είδε πλήθ χωρικών να χορεύουν και να γλεντούν έξω από το φρουρίο της πόλεως. Ήταν ή έποχή της «Ζακερί», που οι άπολυθέντες μισθοφόροι των διαφόρων αθένητων προέδιναν σέ τρομερές λεηλασίες και φοβερά πλιατσικολογήματα.

Μόλις έφθασε ο Φοίβος στο Μω, έμαθε ότι οι χωρικοί αυτοί που γλεντούσαν δεν ήταν άλλοι παρὰ πλιατσικολόγοι που έσκόπευαν την έπαύ-



Το κινήγι του ελαφιού.
(Μινιατούρα της έποχής)

ριον να έφορμήσουν κατά του φρουρίου και να ληστεύσουν τις Κυρίες της Αύλης, που τις είχε στείλει ο βασιλεύς εκεί, για περισσότερη ασφάλεια κατά των ταραξιών του Παρισιού.

Κάθε άλλος στην περίπτωση αυτή Πλησίασε λοιπόν στην πύλη του φρουρίου, είπε ποιός είναι και οί Αύλικές Κυρίες τον ύπεδέχθησαν, αυτόν και τους στρατιώτες του με άνείπωτη χαρά.

Την επαύριον, ενώ άκόμη ο Φοίβος κοιμότανε, οί άντάρτες έπέπεσαν κατά του φρουρίου, έτοιμοι να ένοπλουν τον θάνατο και τη συμφορά.

Συνήντησαν όμως γρανιτώδη άντίσταση και σνατερίδησαν κυριολεκτικώς από τους ανθρώπους του θρυλικού Ιππότη.

Γεμάτος δάφνες και τρόπαια έπέστρεψε κατόπιν ο Φοίβος στη Γασκώνη προς συνάντησιν της γυναίκας του και του παιδιού του, μετά πολυετή χωρισμό. Άλλ' ή έπιστροφή του αυτή του έπεφύλασσε μια μεγάλη οί κογενειακή τραγωδία, που άμαύρωσε την αύλη του.

Ο γιός του Φοίβου, Γάστων και αυτός, παιδάκι άκόμα 12 έτών, είχε μεταβή στο Παμπελούν για να έπισκεφθ ή την μητέρα του, ή οποία ύστερ' από ένα έρωτικό σκάνδαλο του Φοίβου, είχαν έγκαταλείψει τον πύργο ντε Φουά.

Ο μικρός έμεινε αρκετές μέρες κοντά στην μητέρα του, έπιχειρών εις μάτην να την πείσει να ξαναγυρίσει στον πατέρα του. Την μέρα που ο Γάστων ξεκίνησε για να έπιστρέψει στον πατέρα του, ο θεός του Κάρολος, βασιλεύς της Ναβάρρας, που μισούσε θανάσιμα τον Φοίβο, πήρε ιδιαίτερως τον άνεψιό του και του χάρισε ένα ώραιο σακκούλακι, γεμάτο με μία λευκή σκόνη.

— Τί είναι αυτή ή σκόνη; ρώτησε ο μικρός.

— Είναι ένα μαγικό φίλτρο που θά συμφιλίωση τους γονείς σου, του άπήντησε ο θεός του. Νά το ρίψεις κρυφά μέσα στο φαγητό του πατέρα σου και μόλις το φάγη θά τρέξει τρελλός από άγάπη, κοντά στην μητέρα σου.

Άνυποπτος ο μικρός Γάστων, έδέχθη το δώρο κι' έπεχείρησε να ρίξει τη σκόνη μέσα στο φαγητό του πατέρα του.

Κάποιοι όμως τον είδε και τότε στον Φοίβο. Ο Φοίβος, ύποπτευθείς, πήρε από το πιάτο του ένα κομμάτι κρέας και το πέταξε σ' ένα σκύλο. Το ζώο έμεινε άμέσως στον τόπο. Είχε ύποστη κεραυνόβολο δηλητηρίαση.

Τότε ο Φοίβος, τρελλός από την όργη του, χωρίς να ζητήσει εξήγηση από το παιδί του, διάταξε να το ρίξουν στα όνόγια του πύργου, όπου το άφησε να πεθάνη από την πείνα...

Ένα μήνα άργότερα ο Φοίβος σκοτώθηκε κατά την διάρκεια ενός κυνηγίου, από ένα άκτρο. Προτού έψυχθή η ζήτηση από το Θεό συγχώρηση για το βαρύ έγκλημά του...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΣΑΙΣΣΕ

Η ΨΥΛΛΟΜΑΧΙΑ

Ευθυμογράφημα του ΜΑΞΙΜ

Η Μπιζού είχε το καμάρι της, κυρίας Ζιμπλέν, συνταξιούγου δασκάλας. Πιο περιποιημένο και πιο χαϊδεμένο σκυλάκι από τη Μπιζού ζητήμα είχε αν υπάρχει στον κόσμο. Το κατάλευκο τρίχωμά του είχε άσπρο σαν βαμβάκι, και οι μόνοι λεκέδες που έχει στη ράχη του είναι δυο κανελλιές βουλες, που τις έχει από τη μητέρα της ή από κάποιον πατέρα της.

Ποτέ δεν έβηκαν ανάπαυση οι ψύλλοι μέσα στο πυκνό τρίχωμα της Μπιζού. Και όταν καμιά φορά η κυρία Ζιμπλέν ανάκαλυψε κανένα από τα συκαμερά αυτά παράσιτα, το σώμα της Μπιζού έρευνάται από χιλιοστούμετρον προς χιλιοστούμετρον, ώστε να μείνη εντελώς ήσυχη ή αγαθή δασκάλα ότι το «χρυσό» της δεν υποφέρει από τούς ψύλλους.

Ένα πρωί, η κυρία Ζιμπλέν έβγαλε το σκυλάκι της περίπατο στη γειτονική πλατεία, όπου είχαν σπημένους τις σκηνές τους κάτι πλανόδιοι ταχυδακτυλουργοί και θηριοδασασταί. Έννοείται ότι οι σκηνές ήταν όλες κλειστές, γιατί, διαφορετικά, η κυρία Ζιμπλέν δεν θάβγαζε το «πουλάκι» της περίπατο κατά τις ώρες της πολυκοσμίας.

Αφού περπάτησαν λίγο, μαμά και κόρη, («κόρη μου» αποκαλούσε η κ. Ζιμπλέν τη Μπιζού), κάθισαν τέλος σ' ένα παγκάκι, όπου δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος δυστυχήματος. Η Μπιζού άφάθηκε ελεύθερη να ξεμουδιάσει λίγο, αλλά η κ. Ζιμπλέν παρακολουθούσε αγρύπνιας τις κινήσεις της.

— Έδω, Μπιζού, μην απομακρύνεσαι από τη μαμάκα σου. Έδω, είπα! «Αν δεν μ' ακούς, θά σ' εδω!»

— Άλλ' η Μπιζού ήθελε να χαρή την ελευθερία της.

— Έλα, κούκλα μου, έλα, πήδησε στα γόνατά της μαμακούλας σου, έλα, χρυσό μου!

— Ένας κύριος που περνούσε κείνη την ώρα, είδε την Μπιζού και κοντοστάθηκε.

— Χαριτωμένο το σκυλάκι σας, είπε στην κυρία Ζιμπλέν. Τι έξυπνο που φαίνεται!

— Η μαμά της Μπιζού κορδώθηκε σαν διάκος.

— Είδατε, είδατε, κύριε, τι έξυπνο που είναι; Μονάχα ή μιλιάρ του λείπει!...

— Αυτό ήμουν έτοιμος να πω κι' εγώ.

— Όλος ο κόσμος τη θαυμάζει τη Μπιζού μου. Ξέρετε ότι πήρε πρώτο βραβείο στην Έκθεση των Σκύλων; Έχω το δίπλωμα και το μετάλλιο σ' ένα χρυσό κάδρο. Μά, κυττάξτε το, το άγγελουδι μου!

— Τά συγχαρητήριά μου, κυρία μου! Σας ζηλεύω πραγματικά.

— Άκου, Μπιζού; Ο κύριος σ' αγαπάει για την ευφυΐα σου. Κατόπιν εξήγησε στον κύριο ότι η Μπιζού ήταν σοφή, ότι έκανε καλή μέρα με το μπροστινό της πόδι, ότι άρπαζε τη ζάχαρη στον αέρα κι' ότι στεκότανε σούζα.

Ξαφνικά όμως, άρχισε να δυσπιστεί προς το παρατεινόμενο ενδιαφέρον του κυρίου και σηκώθηκε.



— Τώρα που η μαμάκα σου ξεκουράστηκε, έλα να συνεχίσουμε τον περίπατό μας, Μπιζού.

Την ίδια στιγμή η Μπιζού είδε ένα κοπρόσκυλο που έρχότανε προς συνάντησίν της. Έτρεξε εις προῦπ'αν τήσ' του. Ψοφούσε, ή κακομοίρα, για παγινίδια.

— Άλλ' η κ. Ζιμπλέν δεν έχοράτευε — Έδω, Μπιζού! Δεν σου είπα να αποφεύγεις τις κακές συναναστροφές;... Χρειάζεται και κάποια αξιοπρέπεια! Τι διάβολο! Ξεχνάς ότι έχεις πάρει το πρώτο βραβείο;

Και κινήθηκε με το όμπρελλίνο της το θρωμερό και καταλασπωμένο κοπρόσκυλο.

— Φύγε, θρωμόσκυλο απ' έδω!... Ούστ! Δεν έχω όρεξη για σκύλους!



— Χαριτωμένο το σκυλάκι σας, μαντάμ!

Και ξεκίνησε με τη Μπιζού για να επιστρέψει στο σπίτι της.

Ξαφνικά όμως το σκυλί χάθηκε από τα μάτια της. Για ν' αφαιρεθεί προς στιγμήν η κυρία Ζιμπλέν με τις διαφημίσεις των θαυματουργιών της έμποροπανηγύρεως, ή Μπιζού έγινε καπνός.

— Θεέ μου! φώναξε. Πού πήγε η Μπιζού; Τώρα δά την είχα στο πλάι μου!

Κι' άρχισε να φωνάζει άπελπισμένα:

— Μπιζού! Μπιζού! Μπιζού! Πουθενά Μπιζού.

— Μήπως εκείνος ο κύριος; Δεν μου ένεπνε και μεγάλην έμπιστοσύνη... Έκτός αν την έκλεψε κανένας θηριοδασαστής για να της μάθει γυμνάσματα.

Κατελήφθη από απόγνωση. Έτρεξε στη γωνιά του δρόμου και είπε στον άστυφύλακα:

— Κύριε πόλιςμαν, μου έκλεψαν

ένα σκυλάκι μεγάλης αξίας... Ξαναβρέστε μου τη Μπιζού μου και θά σ' ας φιλήσω στο μάγουλο!

Ο άστυφύλαξ δεν πρόλαβε να φρικιάσει από την πρόταση της απομάχου δασκάλας. Γιατί την ίδια στιγμή ή κ. Ζιμπλέν είδε τη Μπιζού να βγαίνει κάτω από μια σκηνή.

— Νά την! φώναξε. Συγχαρήστε με για την ενόχληση, κύριε πόλιςμαν. Ω, πόσο τρόμαξα!

Πήρε τη Μπιζού στην άγκαλιά της.

— Αχ, παλαιοκόριτσο, πού μέκανε και τρώμεξα! Άλλη φορά δεν σ' εγάζω έξω, χωρίς λουρί!

Ξαναχαμογέλασε προς τον άστυφύλακα και απομακρύνθηκε διασπαστικά. Καθώς όμως προχωρούσε, κάποιος της φώναξε από πίσω:

— Κυρία, κυρία! Μην τρέχετε! Σταθήτε!

— Κάτι θά έκανε το θρωμοκόριτσο, σκέφθηκε, για να με φωνάξουν έτσι. Και προσποιούμενη την κωφή, ή κ. Ζιμπλέν έπετάχυνε το βήμα της και ανέθηκε γρήγορα σ' ένα ταξί, για ν' απομακρυνθεί από τον υποθετικό κίνδυνο.

Μόλις έφθασαν στο σπίτι, ή Μπιζού άρχισε να ξύνεται. Η μαμά της κατατρόμαξε. Την πήρε στην άγκαλιά της κι' άρχισε να την ψειρίζη.

Σε λίγο έμπηξε μια τρομερή κραυγή. Μέσα στο δασύ τρίχωμα του σκυλιού έβρηκε 4 ψύλλους, δεμένους με μιά άσημένια κλωστή, που τραβούσαν ένα μικροσκοπικό κανόνι!

— Θεέ και Κύριε! φώναξε. Τι είναι αυτό;!

Την ίδια στιγμή κτύπησαν στο κουδούνι της πόρτας. Η κ. Ζιμπλέν άνοιξε και παρουσιάσθηκε μπροστά της ένα παιδί, ίσα με 13 έτών.

— Κυρία, είπε ο πιτσιρίκος λαχνασμένος, είμαι γιός της φυλλοδαμαστρίας του Τοίρκου. Θά έχετε, βέβαια, ακούσει για την Μαντάμ Ναβουχοδονόσορ, που πήρε το χρυσούν βραβείο για τά θαυμαστά της κατορθώματα;

— Όχι, μικρούλη μου, ποτέ δεν άσκολήθηκα με τις φυλλοδαμάστριες. Άλλά γιατί σ' έστειλε και πώς έμαθες τη διεύθυνσή μου;

— Έτρεχα πίσω από το ταξί σας. Κυττάξτε πώς ιδρώσα. Εύτυχώς πού δεν κάθισα μακριά.

— Και τί θέλεις;

— Θά σ' εδω. Την ώρα πού έτρεφα τούς μικροσκοπικούς μου καλ

(Το τέλος στη σελίδα 44)

Τò κομμένο αὐτί

Δραματικό διήγημα του Λ. Μαζόν

Αυτό συνέβη στην Άλικάντη της Ισπανίας. Ένα πρωί, ο φίλος μου Χοσέ, Ρομπερό, έφοπλισ

στης από τούς πιο μεγάλους, με πήρε ιδιαιτέρως και μου είπε:

—Θέλετε να βρήτε θέμα για ένα ισπανικό διήγημα; Έλατε να σ' εδωσω εγώ. Θά σ' εγνωρίσω μ' έναν ταυρομάχο της κακής ώρας και θά έμπνευσήτε μιάν από τις καλλίτερες δημιουργίες σας. Είθε πρόθυμος να μ' ακολουθήσετε;»

—Προθυμότατος, άπάντησα. Άλλά γιατί να μ' εγνωρίσετε με ταυρομάχο της κακής ώρας; Δεν εγνωρίζετε κανέναν άλλον, καλλίτερον;

—Γνωρίζω πολλούς, άλλ' αυτοί δεν παρουσιάζουν κανένα ξεχωριστό ενδιαφέρον. Είναι όλοι ίδιοι και τούς ξέρει ο κόσμος από τον Βλάσκο 'Ιλ: πάνιες και τούς άλλους μυθιστοριογράφους. Αυτός πού θά σ' εγνωρίσω έχει διαφορετική νοοτροπία. Κι' αν έγινε ταυρομάχος, αυτό συμβαίνει γιατί...

—Άλλά θά σ' εδω τά πη ίδιος. Πότε θέλετε να πάμε;

—Και σήμερα, αν θέλετε, άπ'ήντησα.

—Ωραία. Λοιπόν, στις τέσσερις παρά τέταρτο, θά περάσω να σ' ερω, από το ξενοδοχείο σας.

Στις τέσσερις ακριβώς, έφθάναμε με τον Χοσέ στο νοσοκομείο της Άγίας Άννας και μπαίναμε σ' ένα ιδιαίτερο, μοναχικό θάλαμο, όπου βρήκαμε εαπλωμένον τον ταυρομάχο Ντομίνγκο Πλάτα. Το δωμάτιο ήταν βυθισμένο σ' ένα πληκτικό ήμισος και γύρω από τον άσθενή, βρίσκόντανε όλοι οι δικοί του.

Αντί για καλημέρα, ο Χοσέ έμπηξε τις φωνές:

—Πώς θέλετε να γίνη καλά ο άσθενής μ' αυτή τη φλυαρία και μέσο σ' τέτοια σκουθρωπή ατμόσφαιρα; Είπε στους συγγενείς πού είχαν περικυκλώσει το κρεβάτι και γαλούσαν τον κόσμο με την πάρλα τους. Άνοήστε, γρήγορα, τά παράθρα, νά μπη το φως του ήλιου! Και πάρτε όλοι σας δρόμο! Έχουμε να μιλήσου με με τον κύριο πού με συνοδεύει.

Ο ένας μετά τον άλλον, βγήκαν όλοι έξω από το δωμάτιο. Έμεινα μόνον ή Πιλάρ, ή δημοφής γυναίκα του άσθενούς και ο εξάδελφός της Ένρικέθ ένας ψηλός μουστακαλής πού βρωμούσε σκόρδο.

—Άντε, πήγαινε και σύ, της είπε ο Ντομίνγκο με ένα τρυφερό χαμόγελο. Θά σ' ε συνοδεύση ο Ένρικέθ.

—Πολύ ευχαρίστως, είπε ο Ένρικέθ, στρίβοντας τις μουστάκες του.

—Φίλησέ μου τά παιδιά, είπε πάλι ο Ντομίνγκο. Πιστεύω, σ' ε καμιά δεκαπενταριά μέρες να βρίσκωμαι σ' σπίτι.

Η Πιλάρ έκανε «ναί» με το κεφάλι. Έγερσε σκύβοντας, ψιθύρισε κάτι στο αὐτί του Ντομίνγκο.

—Καλά, καλά, θά τά κανονίσω, είπε ο Ντομίνγκο. Θά μιλήσω στον Χοσέ.

Η Πιλάρ και ο Ένρικέθ βγήκαν τέλος απ' το δωμάτιο και ο Χοσέ Ρομπερό, ρώτησε τον άρρωστο:

—Για λεφτά σου έλεγε ή Πιλάρ μ' αυτό το μυστηριώδες ύφος;

—Ο Ντομίνγκο χαμογέλασε: —Μά, Χοσέ, είπε, δεν ξέρεις ότι οι γυναίκες έχουν πάντοτε ανάγκη από χρήματα;

—Έγερσε, στραφείς προς το μέρος μου: —Είθε ο Άγγλος τζέντλεμαν για

τον όποιον μου μίλησε ο Χοσέ; Την άπάντηση την έδωκε ο ίδιος ο Χοσέ.

—Ναί. Έγώ θά λείψω μιά στιγμή, για να τά πητε με την ήσυχία σας. Και προσέθεσε, άποτεινόμενος προς έμένα:

—Ο Ντομίνγκο δεν είναι από τούς καλλίτερους ταυρομάχους. Είναι, όμως, πραγματικός ήρωας. Θ' ακούσετε την ιστορία του και θά πεισθήτε και μόνος σας.

Μόλις έμείναμε μόνον, ο Ντομίνγκο άρτισε να γελά:

—Σας ενδιαφέρει; με ρώτησε. Άλλά ή ιστορία μου δεν παρουσιάζει τίποτε το περίεργο, υ' όλα πού λέει ο Χοσέ.

—Πήρε βαθειά άναπνοή και άρχισε την αφήγησή του.

—Τό πραγματικό μου επάγγελμα είναι άλλο. Είμαι δημοδιδάσκας λ ο ς. Ήμουν διωρισμένος σ' ένα δημοτικό σχολείο της Βαλένθιας και ο έτήσιος μισθός μου μόλις έφθανε τις γίλιες πεντακόσιες πετσέτες. Επί πλέον, ήμουν και παντρεμένος.

Σήκωσε τούς ώμους του, σαν να θάλε να πη ότι αυτή ήταν ή κοινή τύχη των άνδρων κι' έξηκολούθησε:

—Ο νόμος έχει πολλά βάσανα. Όταν μάλιστα βγουν στή μέση και παιδιά, τότε βλαστήματα. Αυτό συνέβη και με μ' ε, όταν ή Πιλάρ γέννησε τον Χουάν και, δυο χρόνια ύστερότερα, τη Μαρίτα.

Καθώς έπρόφερε τά όνόματα των παιδιών του, τό πρόσωπό του φωτίσθηκε από μιάν ένδοξη γαρά.

—Θά τά εγνωρίσετε τά παιδιά μου, μου είπε με έθος έπίσημο, σαν να μου άγγελε μιά μεγάλη νεναισδαρή με μέρους του. Ο Χουάν είναι ήρεκ ανών και ή Μαρίτα όγτώ. Άλλά γίλις πετσέτες τό νρόνο! Είναι άδύνατον να τά βγά



Η Πιλάρ ήταν μια όρεία γυναίκα πού αγαπούσε την καλοπέραση

Παράδοξες Ύγκληματικές ὀργανώσεις

Ἡ Ἄνω Ἀνατολή εἶναι ἡ πατρίδα τῶν πῶ σκοτεινῶν καὶ κακοποιῶν ὀργανώσεων. Ἀριθμοῦνται αὐτὲς σ' ἑκατοντάδες καὶ τὰ μέλη τους σ' ἑκατομύρια.

Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἕνας Κινέζος ἔμπορος τοῦ Σαν Φραντζίσκο, βρέθηκε ἐτοιμοθάνατος μ' ἕναν μαῦρο κύκλο στὸ μέτωπό του ποὺ εἶχε γίνει μὲ πυρακτωμένο σίδερο. Οἱ δολοφόνοι δὲν ἀνεκαλύφθηκαν ποτὲ ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία δὲν ἀμφέβαλλε διόλου ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἦταν ἔργο τῆς ὀργανώσεως τοῦ «Μαύρου Σήματος», μίας πολυάριθμης συμμορίας ἐκβιαστικῶν πῶ τρομοκρατοῦσε τοὺς πολυοσίους, ἀπάγοντας τὰ παιδιά τους.

Καταπληκτικὴ ἐπίσης δράση εἶχε σημειώσει καὶ ἡ περιβόητη «Μαύρη Χεῖρ» μαζί μὲ τὴν... κλαδική — νὰ ποῦμε — ὀργάνωση τῆς «Μαφίας». Ἐπὶ δόλοκληρα χρόνια καὶ οἱ δύο αὐτὲς ἐγκληματικὲς συμμορίες εἶχαν τὴν ἔδρα τους στὴν Ἀμερική.

Τὰ ἀπειλητικὰ γράμματα τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν τῆς «Μαύρης Χεῖρος» πρὸς τὰ θύματα ὑπογράφονταν μὲ μιά μινιατούρα ἑνὸς μαύρου χεριοῦ. Ἐπίσης τὸ ἴδιο σημάδι βρισκόταν μυστηριωδῶς τυπωμένο καὶ στὰ διάφορα ἀντικείμενα τῶν θυμάτων.

Κάποτε στὸ Ζερσέυ Σίτυ ἡ συμμορία αὐτὴ ἀπῆγαγε τὸν ἑξαετὲς ἀγοράκι κάποιου Ἰταλοῦ ὀνομαζομένου Ζούλιο Ζόρνο. Μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ πληρώσει λύτρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ παιδιοῦ του, τοῦστεῖλαν μιά φωτογραφία τοῦ γυιοῦ τοῦ ὁποῖα στὸ μέτωπό του εἶδειν τὸ σημάδι ἑνὸς μαύρου χεριοῦ, ἀπειλώντας τὸν ὅτι σὲ περίπτωσι πὺ τὰ λύτρα δὲν θὰ κατεβάλλοντο στὴν ὀρισμένη προθεσμία τὸ σημάδι αὐτὸ θὰ γινόνταν ἀνεξίτηλο. Οἱ ντετέκτιβς ὅμως πρόσβαλλαν τὴν συμμορία στὸ ἀντρο τῆς καὶ ἐλευθέρωσαν τὸν μικρὸ αἰχμάλωτο, δυστυχῶς, ὅμως, πολὺ ἀργά, γιὰτὶ οἱ ἀποστολὴ ἐγκληματικὲς τοῦ εἶχαν στιγμήσιν μὲ τὸ μαῦρο χεῖρ τὸ μέτωπο.

Στὶς δυτικὲς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς δρᾷ ἡ συμμορία τῶν «Ἀνθρώπων —λεοπαρδαλέων» καὶ τῶν «Ἀνθρώπων —κροκοδείλων», τὰ μέλη τῶν ὁποίων ἐγκληματοῦν γιὰ τὸν... ἐξαγνισμό τῆς ψυχῆς τους. Τὰ πτώματα τῶν θυμάτων σφαγιάζονται μὲ νύνια λεοπαρδαλέως ἢ δόντια κροκοδείλου.

Ἐνας ἱεραπόστολος στὸ Γιόχανεσμπουργκ ὑπῆρξε τὸ θύμα τῶν ἐγκληματικῶν ἐνοτήτων τῶν «Ἀνθρώπων —λεοπαρδαλέων» ὅταν ἐμπαινε στὸ σπῆτι τοῦ κάποιο βράδου ἀπῆχθη ἀπὸ δυὸ προσώποφδρους ὑπνωτίστηκε καὶ ὅταν ἐξπῆγε βρέθηκε στὸ δρόμο μὲ στιγματισμένα τὰ δυὸ τοῦ μάγουλα: στὸ ἕνα τοῖ εἶχαν σχηματίσει μιά λεοπαρδαλή, καὶ στὸ ἄλλο ἕναν κροκοδείλο.

Ὁ πολιτικὸς ρήτωρ κάνει τὴν ἐρωτικὴ του ἐξομολόγηση.

Ἀγγλικὴ φιλολογία ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἦμουν ἄλλοτε κι' ἐγὼ ἕνα μικρὸ ρυάκι κι' ἄφινα τὸ νεράκι μου νὰ τρέχει κελαρυστὸ στὰ κάτασπρα χαλίκια. Ἐπὶ τῆς κι' ἐδρόσιζα τὰ χλοερὰ κι' ἀνθισμένα λειβάδια. Λεῦκες ψηλὲς λιγνὲς καὶ φουντωτὲς ἱτιὲς ποτιζόντουσαν ἀπὸ τὰ καθάρια μου νερά κι' αὐτὲς γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν, μὲ σκίαζαν μὲ τὰ μπλεγμένα θαλερὰ κλαδιά τους.

Ἦμουν εὐτυχισμένο καὶ χαϊρόμουν τὴ ζωὴ, γιὰτὶ ἀισθανόμουν ὅτι μ' ἀγαποῦσαν ὅλοι στοργικὰ ἀπὸ τὸ αἰγὸκλημα καὶ τὴν ἀγράμπελη. οὐ δρόσιζαν τ' ἀκρόκλωνά τους στὰ νερά μου, ὡς τὰ γέρικα πλατάνια κι' ὡς τὰ ζῶα ἀκόμα τῶν κοπαδιῶν ποὺ γονατίζαν μπροστὰ μου ξεδιψώντας ἀφοβὰ κι' ἀμέριμνα...

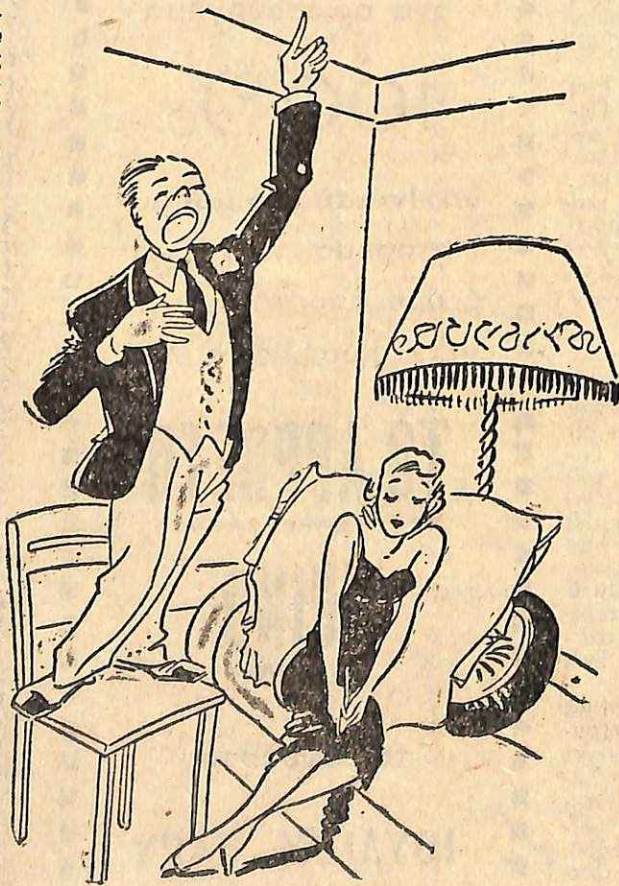
Μιά μέρα ὅμως — ὦ, καταραμένη μέρα! — μοῦ ῥθε στὸ νοῦ ἡ ἐπιθυμία ν' ἀλλάξω ζωὴ. Φοῦσκωσα τότε καὶ παθαρίζοντας κατὰστρεψα ὅλλα τὰ δένδρα τῆς ὄχθης.

Μὰ ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἀλλοίμονο σὲ μένα!... Ἦρθε τὸ καλοκαίρι γρήγορα. Καὶ δὲν ὑπῆρχαν πιά ἱτιὲς καὶ λεῦκες καὶ πλατάνια κι' αἰγὸκλήματα πὺ μ' ἀγαποῦσαν καὶ μὲ προστάτευαν ἀπ' τὴ ζέστη μὲ τὸν ἴσκιό τους.

Καί, νὰ με τώρα, καταδικασμένο νὰ μεταβληθῶ σιγά-σιγά σ' ἕνα βάλτο ὄσχημο κι' ἀκίνητο, γεμάτο μούχλες καὶ μολύσματα. Καί, νὰ με τώρα, καταδικασμένο νὰ σαπίσω ἀργά-ἀργὰ καὶ νὰ πεθάνω, περιφρονημένο!...

Μ. ΓΚΙΓΙΩ

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ



Τὰ εὐθυμα τῆς ζωῆς

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Τὸ θεατρικὸ τοῦ ἔργο εἶχε ἀπορριφθῆ ἑπτὰ φoρές, ὥστόσο ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐπέμενε νὰ τὸ πηγαίνει ἐπιφέροντας κάθε τόσο σ' αὐτὸ διάφορες διορθώσεις. Τὴν ὄγδω φορὰ ὅμως ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τοῦ ἐδήλωσε ὅτι τὸ ἔργο τοῦ ἦταν ἀκατάλληλο.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐπέμενε πάλι ὁ συγγραφεὺς, δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος ὥστε ν' ἀνεβασθῇ ἡ φάρα μου στὴ σκηνή;

— Νὰ σὰς πῶ: Ὑπάρχει ἕνας, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν θὰ τὸν δεχθῆτε.

— ὦ! θὰ τὸν δεχθῶ! φώναξε ὁ συγγραφεὺς ἐνθουσιασμένος. Θὰ τὸν δεχθῶ ὅποιοσδήποτε νὰ εἶναι.

— Τότε, τοῦ ἐξήγησε ὁ διευθυντὴς. Θὰ κόψουμε τὰ χειρόγραφα σὰς σὲ μικρὰ κομματάκια καὶ θὰ τὰ μεταχειρισθούμε... γιὰ χιόνι στὴ σκηνή.

ΤΙ ΗΤΑΝ

Ὁ Μπράουν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κοιμόνταν μὲ δυσκολία κι' ἕνα βράδυ ὑποχρεώθηκε νὰ διανυκτερεύσῃ στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μὲ χίλια βάσανα κατῶρθωσε, ἐπὶ τέλους, νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρες ἀκούστηκε ἕνα δυνατό χτύπο στὴν πόρτα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κοιμισμένο.

— Φέρανε ἕνα δέμα στὸ γραφεῖο γιὰ σὰς, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ γκροῦμ ἀπὸ τὸν διάδρομο.

— Καλὰ, ἂς μείνῃ κάτω! Ὑποθέτω ὅτι μπορεῖ νὰ μὲ περιμένῃ ὡς τὸ πρωῒ.

Τὸ παιδί ἔφυγε κι' ἔπειτα ἀπὸ πολὺ ὥρα ὁ Μπράουν τὰ ξανακατάφερε νὰ κοιμηθῇ.

Ἐφθον ὅμως τοῦ τάραξε τὸν ὕπνο ἕνα δεύτερο χτύπημα τῆς πόρτας:

— Τί τρέχει πάλι; ρώτησε ὁ Μπράουν.

— Ἦλθα νὰ σὰς πῶ κύριε, ὅτι τὸ δέμα δὲν ἦταν γιὰ σὰς!...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ἡ Μαρία ἐξοικονομοῦσε ἀπὸ καιρὸ λεπτὰ γιὰ νὰ κάμῃ τῆς μητέρας τῆς ἕνα δῶρο γιὰ τὰ γενεθλιά της. Τὸ εἶδος τοῦ δῶρου ποὺ θὰ τῆς ἔκαμε τὸ κρατοῦσε μυστικὸ.

Τὴν προηγούμενη, λοιπόν, ἡμέρα τῶν γενεθλίων τῆς, ἡ μικρὴ Μαρία πλησίασε τὴν μητέρα της καὶ τὴν ρώτησε:

— Μαμά, τὸ δῶρο ποὺ θὰ σοῦ κάμω θέλω νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸ. Ἐν τῷ μεταξύ σοῦ νὰ μὴν ἐπιτρέψῃς σὲ κανένα νὰ σοῦ κάμῃ δῶρο μιά τσάντα.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ

Ὁ πελάτης. — Μοῦ ἔγινε ἀθε αὐτὸ τὸ ὑπνοτικό;

Ὁ φαρμακοποιός. — Βεβαίως κύριε. Μαζὶ μὲ τὸ κάθε φιαλίδιο δίνουμε πτοὺς πελάτες κι' ἕνα... ἔμπνητρη.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΖΙΜΟ ΚΟΝΤΙ

Τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ τῆς εἶπε ὁ νέος γυρνοῦσαν συχνὰ στὸ μυαλό της καὶ τῆς ἔδιναν κάθε φορὰ τὴν αἴσθηση κάποιου πράγματος, ποὺ ἡ μοῖρα ὕφαινε εἰς ἑαυτὴς. Καὶ εἶχε γίνει τώρα τὸσο εὐαίσθητη ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ κατὰλαβε πὺς ἡ Ἐλενα δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια.

Ἡ σκέψις ὅτι ἡ κόρη της, ποὺ μόλις ἦταν 18 χρονῶν καὶ ποὺ αὐτὴ τὴν ἐνόμιζε ἀκόμη κοριτσάκι, εἶχε ἀλλάξει τόσο, τῆς ἔφερναν στὸ νοῦ πολλὰς ἀναμνήσεις, πολλὰς θλίψεις. Ἐτσι εἶχε συμβῇ καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἴδια. Ἀπὸ τὴν ἀνέφελη ἐφηβικὴ ἡλικία ἐνοίωσε ἑξαφνὰ τὴς θλίψεις τοῦ ἔρωτος. Ἐπειτα ἀρραβωνιάστηκε καὶ παντρεύτηκε... Καὶ ἔπειτα! Τί δυνεῖρα! Ἡ μάλλον τὴ ἀπογοήτευσις. Ξανάθλεπε νὰ περασμένα χρόνια. Τὸ καπρίτσιο τοῦ ἀνδρός, ποὺ ἐβάσταξε τόσο λίγο, ἔπειτα σιγά-σιγά τὸν κόρο, τὴν ἐγκατάλειψη, τὴς προδοσίας.

Ὁ ἔρωτας ἴσως μονάχα δὲν ἦταν ὄνειρο. Ἀφοῦ πέρασε μερικὰ χρόνια γεμάτα ἀπογοήτευση, ἑξαφνὰ ἐγινε τὸ θαῦμα, νὰ ξανανθίσῃ ὁ ἔρωτας. Ἐνας ἄλλος ἀνθρώπος εἶχε μὴν στὴ ζωὴ της, ἕνα ἄλλο αἶσθημα εἶχε φῶ τίσει τὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς της ποὺ μέσα τοῦ ἐνόμιζε πὺς θὰ χαθῇ. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀγῶνα, ὑποχώρησε.

Ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε φθάσει τώρα τὸ κατῶφλι τῆς ὠριμῆς ἡλικίας, συλλογιζότανε πάντα μὲ χαρὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ καινούργιου αὐτοῦ ξανανθίσματος τῆς ἀγάπης. Τὴς εὐτυχισμένες ἐκεῖνες μέρες, τὸ τοπίο, ποὺ εἶχε γεμίσει τὰ μάτια της τὴ στιγμή ποὺ ἡ καρδιά της πλημμυροῦσε ἀπὸ αἰσθημα.

Ἡ μικρὴ ἦταν τότε πολὺ μικρὴ. Ὁ ἀνδρας τῆς ἀπουσίαζε. Περνοῦσαν τὸ καλοκαίρι τους στὸ Λάγκο Ματζόρε καὶ τῆς φαίνονταν πὺς ἡ ζωὴ της ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη. Πὺς ἡ πρώτη ζωὴ της ἦτανε πλάνη, ἕνας πρόλογος τῆς σημερινῆς.

Κι' ὁ μόνος νόμος γι' αὐτὴν ἦταν τώρα νὰ τὴν ἀγαποῦνε, ν' ἀγαπᾷ.

Ἐτσι πέρασαν μερικὰ χρόνια καὶ δὲν εἶχε πιά καμμιὰ νέα ἀπογοήτευση, ὅπως εἶχε φοβηθῇ γιὰ μιά στιγμή.

Ὁ ἔραστής της ἦταν πάντα ὁ ἴδιος, πάντα ἀφωσιωμένος, πάντα λεπτός, τρυφερός, φλογερὸς, γεμάτος πάθος. Κι' ὁ κόσμος, ποὺ ἤξερε τὴν ἱστορία της, τῆς εἶδειν ἐπιείκεια.

Οἱ φιληνάδες της ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὴν ἀγαποῦν, τὰ σελόνια ἔμεναν ἀνοιχτὰ γι' αὐτὴν. Μόνον ὁ σύζυγος δὲν εἶχε καταλάβει τίποτε στίς ἀρχές. Μ' αὐτὴ ἦταν ἀφωσιωμένη μὲ τὰ δικά του καπρίτσια.

Χανότανε ἐβδομάδες ὁλόκληρες καὶ δὲν φανεωνότανε παρὰ κάπου-κάπου. Κι' ἡ Ἐλενα, ἡ μοναδικὴ κόρη της, εἶχε μεγαλώσει μὲ μοναχὰ τὴ δικὴ της στοργή.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ ἡ μητέρα ἀντελήφθη ὅτι ἡ Ἐλενα δὲν ἦταν πιά κοριτσάκι καὶ πὺς ἡ καρδιά της χτυποῦσε γι' αὐτὸν τὸν νέο τὸν Φάβιο, ποὺ τὴν τριγυροῦσε, ἐνοίωσε τρομερὴ συγκίνηση. Ὁ νοῦς της πῆγε στὸν ἑαυτὸ της, στὸν πρῶτο ἐρωτὰ της, στὸ γάμο της, στίς ἀπογοητεύσεις της. Καὶ φοβότανε τρομερὰ γιὰ τὴν κόρη της.

Ὁ νέος φαίνονταν εὐλικρινής. Οἱ ὕλικές συνθήκες ἀρίστες. Ἀνῆκε σὲ μιά ἐντιμὴ οἰκογένεια, εἶχε πολὺ καλὴ ἐργασία καὶ βρισκότανε σὲ ἀνθηρὰ οἰκονομικὴ κατάσταση.

Ἦθελε ὅμως νὰ διαβάσῃ θαυότερα στὴν ψυχὴ του, νὰ τὸν γνωρίσῃ καλλίτερα. Μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Προσπαθοῦσε νὰ τὸν φαρῆ, νὰ τοῦ πάρῃ λόγια, νὰ κατωρθώσῃ νὰ τὸν κἀν νὰ ἀποκαλύψῃ τὴς μυχιώτερες σκέψεις του. Ἀλλὰ τίποτε.

Τέλος μιά μέρα τὸ πρᾶγμα ἤρθε μόνο του:

— Ἐνας νέος, τῆς εἶπε, στὴν ἡλικία μου καὶ μὲ τὴν δικὴ μου κατάσταση πρέπει νὰ παντρευθῇ. Κι' ἡ οἰκογένειά μου θέλει νὰ παντρευθῇ.

Ἀλλὰ σεις, κυρία, γνωρίζετε τὴν οἰκογένειά μου. Ἀνθρώποι μὲ τίς παλῆς ἰδέες τους. Ἀνθρώποι ἴσως μιάς ἄλλης ἐποχῆς. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς σέβωμαι. Δὲν δέχονται κανένα συμβιβασμὸ μὲ τὰ ζητήματα τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς τάξεως, τοῦ σεβάσμου πρὸς ὅλους τοὺς τύπους τῆς ζωῆς. Δὲν ἐπιτρέπουν καμμιὰ παράβαση. Ἄν μιά κοπέλλα μὸς ἀρέσῃ καὶ τοὺς πῶ μάλιστα ὅτι μόνον αὐτὴν μπορῶ νὰ πάρω, θὰ μ' ἐρωτήσουν:

— Ἡ οἰκογένειά πὺς εἶνε;

— Ἡ ἐρώτησις εἶνε ἀπλή, εἶπε ἡ Κλάρα, κι' ἐπροσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

Ὁ Φάβιος ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ ὑπαινιγμοί, ἐξηκολούθησε:

— Ἐπειτα εἶνε μερικὰ πρᾶγματα,

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ



— Ἀκούω κάτι τὸ ὑποπτό, ἀλλὰ δὲν ξερω ἀκόμη τί εἶναι.
— Μοῦ φαίνεται γιὰτρέ, πὺς εἶναι ἡ γάτα. Τῆς πατᾶτε τὴν οὐρά!

ποὺ ἐνδιαφέρουν ἐμένα πιά καὶ ὄχι ἐκεῖνους... Ἡ πῶ ἀπόλυτη ἠθική, παρδείγματός χάριν. Ἐξηγοῦμαι.

Τὴν ἐξήταξε μὲ τὰ σκληρὰ μάτια του σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὴ μὲς στὴν ψυχὴ της. Ἡ Κλάρα σκέφθηκε: «Παίζεται ἴσως ἡ τύχη τῆς Ἐλενας. Τί ν' ἀπαντήσω; Γιὰτὶ καταλάβαινε καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁ νέος ἔβαζε ὄρους, ἀπειλοῦσε: «Ἡ αὐτὰ ποὺ λέμε, ἡ ἀποσυρόμεθα ἐγκαίρως».

— — —

Πέρασαν μερικὲς ἐβδομάδες. Τώρα ἡ Κλάρα ἀποροῦσε πὺς δὲν κύταζε παρὰ μόνο τὸν ἑαυτὸ της καὶ πὺς εἶχε λησμονήσει λίγο τὴν κόρη. Μὰ ὅταν ἀρχίσε πάλι νὰ τὴν προσέχῃ ἀντελήφθη πὺς ἡ Ἐλενα δὲν εἶδειν πιά τὸν ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν Φάβιο.

Ἦθελε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ρωτήσῃ. Τέλος ὄρῃκε μιά εὐκαιρία. Ἐπρόκειτο ν' ἀποφασίσουν πὺς θὰ ἐπῆγιναν νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι. Κάθε χρόνο ἀποφασίζουν οἱ δύο τους, χωρὶς νὰ ἐρωτήσουν κανένα ἄλλο.

Μὰ φέτος, εἶπε ἡ μητέρα, μοῦ φαίνεται πὺς δὲν μποροῦμε ν' ἀποφασίσουμε ἐντελῶς μόνες...

— Ἀκούσε μητέρα, ἔχεις δίκιο. Δὲν σοῦπα τίποτε ἔως σήμερα. Περιμένα νάρθῃ ἡ στιγμή καὶ νὰ ποὺ ἤρθε μόνη της. Ὁ Φάβιος βγήκε πιά ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς μου!

Ἡ μητέρα ἔκανε μιά κίνηση ἀπελπισίας.

— Ναί, ὅλα τέλειωσαν μαζί μας!

— Ἐλενα!

— Ἐ, λοιπόν, δὲν τὸ κατάλαβες, δὲν τὸ ἐνοίωσες; Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσῃς τὸν λόγο πὺς ψυχρανθήκαμε... Λοιπὸν καταλάβαμε πὺς οἱ ἰδέες μας δὲν συμφωνοῦσαν. Εἴμαστε δυὸ διαφορετικοὶ ἄνθρωποι.

— Δὲν συμφωνοῦσαν οἱ ἰδέες σας;

— Ἀ, ὄχι. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ κἀνῃς τοῦ κεφαλιού σου... Θὰ μιλῶ μὲ τοὺς δικούς σου!

— Δὲν θὰ τὸ κἀνῃς αὐτὸ, μητέρα!

Ἡ κόρη πετάχτηκε. Πῆγε κοντὰ στὴν μητέρα της.

— Ὁχι, ὄχι, μαμά μου, μὴ λές τίποτε! Δὲν μπορῶ ν' ἀγαπῶ ἀνθρώπους ποὺ σκέπονται ἔτσι γιὰ σένα.

— Ἐλενα, δὲν θέλω νὰ τὸν ἀφήσῃς! Ἐγὼ θὰ θυσιάσω γιὰ σένα!

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷ πιά!

— Εἶσαι θεοπαῖς;

— Βεβαίωτάτη.

— — —

Ἐπὶ αὐτὴν ἀπὸ μιά ὥρα ἡ Κλάρα ὑπαινεῖ στὸ δωμάτιό της τὴν κόρη της. Ἡ Ἐλενα εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Τὴν κυττάζει κατὰματα καὶ βλέπει πὺς εἶχε κλάψει.

Γιὰ ποῖον εἶχε κλάψει; Γι' αὐτὸν ἢ γιὰ κείνην; Γιὰ τὸν Φάβιο ἢ γιὰ τὴν μητέρα;

ΚΟΖΙΜΟ ΚΟΝΤΙ



ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένας μυστηριώδης και άδυσώπητος εξ' θρόνου κυνηγός την Νόρα Γώλτον, κόρη του μεγάλου οπλοποιού Γουίνθροπ Γώλτον. Ο άγνωστος αυτός, ο οποίος κυκλοφορεί μέσα στον Κόκκινο Πύργο που έχουν οι Γώλτον έξω από την Νέα Υόρκη και κοντά στα τεράστια εργοστάσιά του, φορώντας ένα ντόμινο κουκούλα δολοφονεί τον πατέρα της Νόρας και κατόπι στραφείς εναντίον της, θέλει με κάθε τρόπο να την εξαρνήσει, επιδιώκοντας να πορεύεται σ' αυτόν, τον όποιον θεωρεί άδικημένο, ή κυριότες και διαγεγραμμένες της μεγάλης περιουσίας των Γώλτον. Εκτός από τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο, διεκδικείται και συνκυριαρχία ανά το ένοστασιο εμφανίζονται ο θείος της Νόρας Έρζα, και οι εξάδελφοί της Νοεμή και Χάινες. Και οι τρεις των προσπαθούν καθένας χωριστά και για τον έαυτόν του να επιτύχουν την ποσιόκτητη συγκυριαρχία με την Νόρα, ως και την ολοκληρωτική εν μέρους των κυριαρχία. Η Νόρα, όμως, δεν ένοιε να παραχωρήσει σε κανένα την θέση που έχει ως άμεσος και φυσικός κληρονόμος του πατέρα της, ούτε και την συγκυριαρχία που της προτείνουν.

Στην έπιμονή της αυτή δεν την κλονίζουν οι άλλεπάλληλες απόπειρες κατά της ζωής της, εν μέρους του ανθρώπου με την κουκούλα. Στο κεφάλαιο αυτό έχει πολύτιμο προστατή και σύντροφο τον χημικό του εργοστασίου, Χάρβεϊ Γκράχαμ, ένα νέο που την αγαπά μυστικά και που κι αυτή τον συμπαθεί ιδιαίτερος. Οι τρεις άλλοι συγκληρονόμοι, ανησυχούν με την παρουσία αυτή του Γκράχαμ, και αποφασίζουν να τον εκθέσουν στα μάτια της νέας, παρουσιάζοντάς τον στο τέλος ως τον άνθρωπο με την κουκούλα! Γι' αυτό τους βοηθεί πολύ ένα τυχαίο περιστατικό, μια συμπλοκή του Γκράχαμ με τον άνθρωπο με την κουκούλα, ο οποίος στο τέλος τον αφήνει ανίσταστο στις πλάτες της αυλής του Πύργου και φεύγει άρρηκτα του φόρου το ντόμινο του.

Η Νόρα μένει κατάπληκτη μπροστά στην αποκάλυψη αυτή. Δεν ξέρει τί να σκεφθεί. Κατηγορεί στο τέλος τον Γκράχαμ ότι αυτός είναι ο δολοφόνος του πατέρα της και ήταν έτοιμη να είδοποίηση την αστυνομία, όταν κάνει και πάλι την εμφάνισή του ο μυστη-

Η ΝΥΦΗ

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΙΣΤΗ-

ριώδης διώκτης της. Έτσι η Νόρα πείθεται ότι άδικα κατηγορήσε τον προστατή της και του ζητά συγγνώμη.

Σε ένα από τα καταγώγια του λιμανιού της Ν. Υόρκης δυο ύποπτοι τύποι συναντώνται και συνομιλούν. Ο ένας είναι ο άλλοτε δικαστικός υπάλληλος Γκρίμλιχ, τώρα δε ποιών και ο άλλος κάποιος ένοφορτωτής ο Πήτερ που ήταν νομικός σύμβουλος των κακοπαιδ γνωστών με το παρατσού-

κλι ο Μονόφθαλμος. Ο Γκρίμλιχ δείχνει ένα άλλο τηλεγράφημα από τη Μανίλλα, και όπως ο Πήτερ κάνει πως δεν θυμάται, ο Γκρίμλιχ προσφέρεται να τον βοηθήσει να θυμηθεί και του διηγείται μια ιστορία που έγινε σε μια από τις καλύδες που βρίσκονται κοντά στη θάλασσα. Απ' την ιστορία αυτή φαίνεται ότι ο Πήτερ ξέρει το μυστικό του θανάτου του Γώλτον. Το μυστικό αυτό, ο Πήτερ ξεκινά από την Μανίλλα για να το πουλήσει στην Νόρα. Η συνάντησις γίνεται στο γραφείο του οπλοποιού Γουίνθροπ.

Συγγνώμη, διέκοψε ο Χάινες, όλα αυτά μπορεί να είναι καλά και αξιόπιστα, αλλά είναι αντίληψεις εντελώς προσωπικές... Άλλο πράγμα οι προσωπικές μας συμπάθειες και αντιπάθειες και άλλο τα συμφέροντα της επιχειρήσεως!... Οι Γώλτον ποτέ δεν αισθηματολόγησαν επί ζημία των συμφερόντων τους... Ένα κύμα αίματος έβαψε τα μάγουλα της νέας στα τελευταία αυτά λόγια του εξαδέλφου της. Τινάχθηκε επάνω απότομα κυττάζοντας άτενως τον Χάινες και είπε: — Μπορεί νάχετε δίκαιο, αγαπητέ εξαδέλφε, αλλά το τότε δεν είναι ένα με το τώρα. Άλλως τε, θα ήτο πολύ άφελος εκ μέρους μας να απλίσουμε μια χώρα, ή οποία θα μπορούσε να στρέψει μια μέρα τα ίδια αυτά όπλα και εναντίον μας. Ο θείος Έρζα γέλασε και ύψωνοντας τους ώμους: — Τι είναι αυτά που φαντάζεσαι, τώρα, παιδί μου; Όλα αυτά είναι διαδόσεις των καλοθελητών της Γερμανίας. Χθες ακόμη ο βαρώνος φόν Ρατάιμ με έβεβοϊνε ότι ή χώρα του, τρέφει τις φιλικότερες διαθέσεις απέναντι της πατρίδος μας!... Η Νόρα όμως, δεν ήθελε να ακούσει τίποτε και με τόνο κυρίαρχο: — Πάντως, εγώ διευθύνω το εργοστάσιο σήμερα, θείε μου! Και έννοιά να ένεργω σύμφωνα με τις αντίληψεις μου πρό παντός... σύμφωνα με την συνειδήσή μου! Ο Έλρχος ντε Καρκεζέκ έχει τον λόγον μου. Με αυτόν και μόνο θα συμβληθώ! Θείος και άνεψιός έμειναν σάν άποσβολωμένοι. Άλληλοκυττάθηκαν χωρίς να απαντήσουν άλλα στο βλέμμα τους αυτό καθρεφτιζόταν ή ίδια σκέψις που τους κατείχε εκείνη την ώρα και τους δύο. Έπρεπε εξάπαντος να άπομακρυνθή ή Νόρα από την διεύθυνση του εργοστασίου... Άλλά πώς; Αυτό έπρεπε να το σκε-

101Ν

ήπως σε άνησυχούμε, παιδί μου; ρώτησε με το δόλο ύφος του ο Έρζα. Έκρίναμε ότι θα μπορούσαμε να παραιοτούμε σ' αυτή τη συνομιλία, που τόσο ένδιαφέρε το έρνοστασίό μας. — Άλλ' είναι δικσίωμά σας, θείε μου! είπε ή Νόρα, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Και στοσάφεισα προς τον Έλρχο: — Ο θείος μου Έρζα Γώλτον... ο εξαδέλφός μου Χάινες Γώλτον... ή εξαδέλφη μου Νοεμή Γώλτον. (Η Νοεμή είχε έλθει μαζί με τον Έρζα και τον Χάινες).

Ο Έλρχος υπεκρίθη μ' ευγένεια. Μέσα, όμως, από διαπεραστικό του βλέμμα, θα μπορούσε κανείς να δια-

βάσει ότι θα προτιμούσε να τον απήλασσαν από την αδιάκριτη εκείνη παρέμβαση, από την οποία τίποτε το καλό δεν περίμενε.

Γιατί οι άνθρωποι εκείνοι παρούσιάζονταν έτσι ξαφνικά; Τι άραγε περιπλοκή θα έφερναν στην υπόθεση εκείνη ακριβώς την ώρα που έπρόκειτο να τελειώσει όμορφα και καλά;

— Άλλως τε, ξανάπε ήρεμα ή Νόρα, θα σάς άνακινώσω τις άποφάσεις που πήραμε: Ο Έλρχος ντε Καρκεζέκ αγοράζει έξ όνόματος της κυβερνήσεως του το νέο μας μυδραλλιοβόλο, έμεις δε άναλαμβάνουμε την ύποχρέωση να του προμηθεύσουμε οσαδήποτε θα ήθελε από τα νέα αυτά όπλα μας.

— Μά... έκαμε ζωηρά ο Έρζα, δεν έγουμε προτάσεις εκ μέρους άλλης δυαμέως;

— Πιθανόν θείε μου, και ίσως, μάλιστα, πολύ συμφερώτερες! Άποφάσισα, όμως, να μη παραχωρήσω το όπλο μας αυτό σε μια δύναμη για την οποία δεν αισθάνομαι καμιά άπολύτως συμπάθεια!...

— Συγγνώμη, διέκοψε ο Χάινες, όλα αυτά μπορεί να είναι καλά και αξιόπιστα, αλλά είναι αντίληψεις εντελώς προσωπικές... Άλλο πράγμα οι προσωπικές μας συμπάθειες και αντιπάθειες και άλλο τα συμφέροντα της επιχειρήσεως!... Οι Γώλτον ποτέ δεν αισθηματολόγησαν επί ζημία των συμφερόντων τους...

Ένα κύμα αίματος έβαψε τα μάγουλα της νέας στα τελευταία αυτά λόγια του εξαδέλφου της.

Τινάχθηκε επάνω απότομα κυττάζοντας άτενως τον Χάινες και είπε:

— Μπορεί νάχετε δίκαιο, αγαπητέ εξαδέλφε, αλλά το τότε δεν είναι ένα με το τώρα. Άλλως τε, θα ήτο πολύ άφελος εκ μέρους μας να απλίσουμε μια χώρα, ή οποία θα μπορούσε να στρέψει μια μέρα τα ίδια αυτά όπλα και εναντίον μας.

Ο θείος Έρζα γέλασε και ύψωνοντας τους ώμους:

— Τι είναι αυτά που φαντάζεσαι, τώρα, παιδί μου; Όλα αυτά είναι διαδόσεις των καλοθελητών της Γερμανίας. Χθες ακόμη ο βαρώνος φόν Ρατάιμ με έβεβοϊνε ότι ή χώρα του, τρέφει τις φιλικότερες διαθέσεις απέναντι της πατρίδος μας!... Η Νόρα όμως, δεν ήθελε να ακούσει τίποτε και με τόνο κυρίαρχο:

— Πάντως, εγώ διευθύνω το εργοστάσιο σήμερα, θείε μου! Και έννοιά να ένεργω σύμφωνα με τις αντίληψεις μου πρό παντός... σύμφωνα με την συνειδήσή μου! Ο Έλρχος ντε Καρκεζέκ έχει τον λόγον μου. Με αυτόν και μόνο θα συμβληθώ! Θείος και άνεψιός έμειναν σάν άποσβολωμένοι. Άλληλοκυττάθηκαν χωρίς να απαντήσουν άλλα στο βλέμμα τους αυτό καθρεφτιζόταν ή ίδια σκέψις που τους κατείχε εκείνη την ώρα και τους δύο. Έπρεπε εξάπαντος να άπομακρυνθή ή Νόρα από την διεύθυνση του εργοστασίου... Άλλά πώς; Αυτό έπρεπε να το σκε-

φθούν, και το ταχύτερο μάλιστα. Έπρεπε να άπομακρυνθή ή Νόρα από την διεύθυνση της Νόρας, έπεκράτησε στο γραφείο μια μακρά και ένκενυρική σιωπή.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

φθούν, και το ταχύτερο μάλιστα.

Έπρεπε να άπομακρυνθή ή Νόρα από την διεύθυνση της Νόρας, έπεκράτησε στο γραφείο μια μακρά και ένκενυρική σιωπή.

Ο Γάλλος στρατιωτικός ακόλουθος και ο Γκράχαμ άκίνητοι έκρυβαν όσο καλλίτερα μπορούσαν την συγκίνηση που τους είχε κυριευμένους. Τα βλέμματά τους, όμως, πρόδιδαν όλον τον άπροκάλυπτον θαυμασμό που έννοιωναν για την γενναία και άποφασιστική αυτή κόρη, αν δε ήσαν εκείνη την στιγμή μόνι μαζί της, θα της έσφιγγαν με θέρμη το χέρι.

Όσον άφορά την Νοεμή, αυτή κύτταζε κρυφά τον ώραν Γάλλο άξιωματικό. Ήταν φανερό ότι της άρεσε...

Ξαφνικά, άκούσθηκε ο κρότος τζαμιού που έσπαζε, ενώ μια πέτρα έφθανε ως τα πόδια της Νόρας. Όλοι κύτταξαν κατάπληκτοι προς το παράθυρο απ' όπου είχε έλθει ή πέτρα. Με ένα άλμα ο Γκράχαμ βρέθηκε στο παράθυρο και κύτταξε έξω, δεν είδε όμως κανέναν.

Η Νόρα έν τω μεταξύ έσκυψε και πήρε την πέτρα. Ήταν τυλιγμένο σ' αυτήν ένα χαρτί. Περιεργη ή Νόρα το εξέδιπλωσε και διάβασε φωναχτά: «Μις Νόρα Γώλτον, είμαι ο πραγματικός άρχηγός της οικογενείας Γώλτον. Σας άπαγορεύω να συμβληθίτε με τον Γάλλο άξιωματικό».

Υπογραφή δεν υπήρχε. Όλοι έμειναν έμβροντοι. Καί αυτοί ακόμη οι Έρζα και Χάινες!

Ποιος πάλι ήταν αυτός που επένεβαινε κατ' αυτόν τον τρόπο στα οικογενειακά τους;

Και ο νους όλων, εκτός βέβαια του Γάλλου άξιωματικού, πήγε στον άνθρωπο με την κουκούλα...

Γ'.

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΡΑΤΑΪΜ

Εκείνη την ώρα άνοιξε ή πόρτα του γραφείου και ο Τζών άνήγγειλε: — Ο βαρώνος φόν Ρατάιμ.

Ο Γερμανός άντιπρόσωπος ήταν άνδρας πενήντα περίπου έτών, μικρόσωμος και μάλλον παχύς.

Ήταν ντυμένος κομψότατα και το πρόσωπό του καθώς και το κρανίο του ήσαν έντελώς ευρισμένα. Ένα έλαφρό χαμόγελο διεγράφετο στερεότυπα σχεδόν στα χείλη του και μια υπερβολική ευγένεια τρόπων μια ψεύτικη λεπτότητας τον έκαμαν άντιπαθητικό.

Η Νόρα μόλις τον είδε, σούφρωσε τα φρύδια της, ο φόν Ρατάιμ, όμως, έκανε πως δεν το πρόσεξε.

— Άργησα λίγο μις Γώλτον, είπε προχωρώντας προς την νέα, χωρίς να φαίνεται ότι έχει προσέξει τους άλλους. Λυπούμαι πολύ γι' αυτό κα σάς παρακαλώ να με συγχωρήσετε. Έρχομαι από την πρεσβεία όπου έφθασαν πολύ ευχάριστα νέα. Νέα περφοανής νίκη των στρατευμάτων μας!...

Και λέγοντας, έστρεψε δόλγυρα ξανα βλέμμα θριάμβου. Τότε μόνο φάνηκε ότι άντελήφθη τον Γάλλο άξιωματικό.

Με συγχωρήτε, Έλρχε, έκανε με το ίδιο εκείνο παγερό χαμόγελό του, άλλ' αν άντιλαμβάνομουν έγκαίρως την παρουσία σας έδω θα ήμουν έπιφυλακτικώτερος... Βρισκόμαστε, άλλως τε, σε ουδέτερο έδαφος και λόγιοι λεπτότητας...

Καλά που το καταλάβατε, κύριε, έκανε ψυχρά ο ντε Καρκεζέκ, στρέφοντάς του τα νώτα.

Πάντα ευερέθιστοι, ώστόσο, έσεις οι Γάλλοι... έκανε ο φόν Ρατάιμ χαμογελώντας τώρα ειρωνικώτερα. Ο Γκράχαμ έν τω μεταξύ έπωφελήθηκε από το μικροεπεισόδιο αυτό για να άνεβή ως το εργαστήριον. Εκεί πήρε ένα φύλλο χαρτιού και έγραψε βιαστικά τα εξής:

«ΜΥΣΤΙΚΗ ΥΠΗΣΕΣΙΑ

ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ Β.Δ.

Υπεγράψαμεν συμβόλαιον Καρκεζέκ και άπεκρούσαμεν προσφοράν Ρατάιμ.

ΓΚΡΑΧΑΜ

Κατόπι έβγαλε από την τσέπη του σακκακιού του ένα μικρό κόκκινο

καρτέ, το συνεβουλεύθη και κάτω από κάθε λέξη που είχε γράψει, σημείωσε μια άλλη. Έτσι ή έννοια της φράσεως παρουσιάσθηκε τελείως άλαγμένη. Έλεγε:

«ΓΚΡΟΥ·Ι·ΚΧΑΝΔ

ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ Δ. Κ.

Υπόθεσις έναύγησης, προσφορά άνεπαρκείς. Καρκεζέκ άπήλθε μανιώδης.

ΓΚΡΑΧΑΜ

Αντέγραψε την νέα αυτή φράση επάνω σ' ένα άλλο φύλλο χαρτί, έσχισε προσεκτικά το πρώτο σε μικρότατα τεμάχια και έπειτα έσήμανε.

Δώσε αυτό άμέσως στο τηλεγραφείο, είτε στον ύπρητή που παρουσιάσθηκε.

Ο ύπρητής έφυγε. Ο Γκράχαμ έτριψε ευχαριστημένος τα χέρια ψιθυρίζοντας:

— Θαυμάσια!... Όλα πάνε περίφημα.

Ο Χάρβεϊ ένιωθε κάτι παραπάνω από συμπάθεια προς την Γαλλία: ζούσε και εργαζόταν γι' αυτήν...

Σε λίγο, είχε ξαναχυρίσει στους άλλους. Ακριβώς την ώρα εκείνη ο Γερμανός άντιπρόσωπος πλησίαζε την Νόρα προσπαθώντας να πιάσει κου-



— Πάντως εγώ διευθύνω το εργοστάσιο σήμερα, θείε μου! είπε ή Νόρα.

βέντα μαζί της. 'Η Νόρα, όμως, βλέποντας τον Γκράχαμ να μπαίνει, άφηκε αβύλο τον φόν Ρατάιμ και έσπευσε προς τον νέο χημικό λέγοντας:

— "Ω! κ. Γκράχαμ και εγώ έσας περιμένα!...

Και δέν έλεγε ψέμματα ή Νόρα. 'Ο φόν Ρατάιμ, δάγκωσε τά χείλη του και στρεφόμενος προς τον "Ερζα που βρισκότανε κοντά του:

— Δέν θά κάνουμε τίποτε σήμερα. Προτιμότερο νά αναβάλουμε γιά άλλοτε...

— Και εγώ αυτό λέγω, απήντησε χαμηλόφωνα ο θεός "Ερζα. "Εν τώ μεταξύ, θά έχω μιλήσει της άνεψιάς μου και ελπίζω νά την μεταπεισω...

— Και όμως, τó συμβόλαιο έχει ύπογραφο έν τώ μεταξύ;

— Δέν είναι δυνατόν... 'Ο Ίλαρχος ζήτησε νά παραστή προηγουμένως σέ δοκιμές... Έχομε λοιπόν καιρό μπροστά μας.

— Μήν ξεχνάτε εκείνο που σάς ειπα μίστερ Γάλτον... Έκανε ο φόν Ρατάιμ. Θά προσφέρουμε τά διπλάσια της προσφοράς του... και άλλη τόση προμήθεια γιά σάς...

Και στρεφόμενος κατόπιν στην Νόρα:

— Δεσποινίς, είπε ύποκλινόμενος βαθεία, καταλαβαίνω ότι ή μέρα δέν είναι κατάλληλη γιά συζήτηση...

— "Ισως, απήντησε ψυχρά ή Νόρα.

— "Αν μου επιτρέψετε θά ξαναρθώ άλλοτε...

Και έπειδή ή Νόρα σιωπούσε:

— Αύριο, μάλιστα, άν θέλετε... Είμαι βέβαιος ότι ή συνομιλία μας θά είναι έπωφελης και γιά τους δύο. Μαζί μου συνεννοείται κανείς πάντοτε... Πρόσθεσε μ' ένα χοντρό γέλιο.

Και κατόπι χωρίς νά περιμένη απάντηση, στράφηκε προς τον Γάλλο άξιωματικό:

— "Ίλαρχε, είπε σέ τόνο μεταμελείας, θά προτιμούσα νά σάς έφερνα καλύτερες ειδήσεις... τρέφω τον μεγαλύτερο θαυμασμό γιά την γενναία πατρίδα σας. "Επιτρέψτε μου, όμως, νά σάς πω ότι δέν έπρεπε νά μάς προσβάλατε έτσι... Πάντως είμαι στην διάθεσή σας, άν μπορώ καμιά φορά νά σάς φανώ χρήσιμος...

— Δέν πιστεύω νά ξαναϊδωθούμε ποτέ, έκαμε ο ντε Καρκεζέκ...

— Ποιός ξέρει, ίσως στο Παρίσι...

— Στο Βερολίνο θέλετε νά πητέ!

'Ο φόν Ρατάιμ δέχθηκε την άπάντηση αυτή κατά πρόσωπο σαν άρπιασμα, αλλά δέν συνωφρώθηκε διόλου. "Αρκέσθηκε νά ύποκλιθί ψυχρά και νά φύγη.

— "Ίλαρχε, έκανε ή Νόρα άπειθυνομένη προς τον Γάλλο άξιωματικό, μόλις ο άλλος έφυγε. Και άν ο άνθρώπος αυτός έλεγε την αλήθεια;

"Αν ή Γερμανία νικούσε;

'Ο άξιωματικός ύψωσε τó κεφάλι και χαμογελώντας έλαφρά:

— Δεσποινίς, αυτό ο θεός είναι άδύνατον νά τó επιτρέψη. "Έχετε πεποίθηση, όπως κι' εγώ.

'Η Νόρα τού έδωκε τó χέρι με θέρημ.

— "Έχω πεποίθηση, ψιθύρισε.

'Εν τώ μεταξύ στο χάλ του πύργου, όπου είχαν συνοδεύσει τον φόν Ρατάιμ, θεός και άνεψιός διημείβετο ο έξης διάλογος:

— Αυτός ο Γκράχαμ δέν μου άρέσει καθόλου! Έλεγε ο φόν Ρατάιμ. Παρατηρήσατε την έξαφνη άπουσία του από τó γραφείο;

— "Εμένα μου λέτε; έκαμε ο Χάινες. Είναι τó αντιπαθητικότερο ύποκείμενο που γνώρισα ως τώρα. "Υ-

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

πάσχει στην συμπεριφορά του κάτι τó διαφορούμενο και τó ύπουλο...

— Παρατηρήσατε σ' αυτόν καμιά ιδιαίτερα ένδειξη;

— "Ω! είναι υπερβολικά επιδέξιος στο νά κρύβη τά πραγματικά του οίσθήματα, έκανε ο "Ερζα. Πολλές φορές, όμως, τον έπιασα νά συμβουλευεται ένα μικρό κόκκινο καρνέ τó οποίο έχει πάντοτε μαζί του... Μόλις μέ είδε, την τελευταία φορά, έσπευσε νά τó κρύψη στην τσέπη του.

Τι είναι αυτό τó κόκκινο καρνέ; Τι περιέχει; Χημικές συνταγές; Σημειώσεις άσημαντες ή ένοχοποιητικές άποδείξεις που θά μπορούσαν νά μάς διαφωτίσουν;

'Ο Γερμανός σκέφθηκε γιά μία στιγμή.

— Δέν θάταν δύσκολο νά μάθωμε, είπε. Ξέρετε την διεύθυνση τού νέου αυτώ;

'Ο "Ερζα χάραξε δυο άράδες με τó μολύβι επάνω σ' ένα φύλλο χαρτί και τó έδωκε τού φόν Ρατάιμ.

— Νά την, είπε. "Εκτη λεωφόρος.

— Εύχαριστώ. "Εως αύριο θά ξέρουμε τι συμβαίνει με τον νέο αυτό και τó κόκκινο σημειωματάριό του... Σας τó ύποσχομαι...

Οι τρεις συνένοχοι έσφισαν τά χέρια:

— "Ες αύριον, λοιπόν, έκανε ο Γερμανός

— "Ες αύριον, βαρώνε...

— Θά καταβάλλατε κάθε προσπάθεια γιά νά πεισθί ή μίς Γάλτον νά συμβληθί μαζί μας, δέν είναι έτσι;

— Σας τó ύποσχομέθα και οι δύο...

— Αυτό άπαιτεί και τó κοινόν συμφέρον μας, άλλως τε, είπε ο φόν Ρατάιμ

Δ'.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

'Ενώ τó αυτοκίνητο τού Γερμανού κατασκόπου τόν άδηνούσε όλοταγώς προς την Νέα "Υόρκη, ή Νόρα είχε κατεβή στην αίθουσα όπου περίμενε τον Χάρβεϋ, ο οποίος πήγε νά κλειδώση τó ζυγαστήριό του, όπως έκαμε κάθε βράδυ, προτού φύγη.

Σέ λίγο φάνηκε ο Χάρβεϋ.

— Τι κάνετε άπόψε κ. Γκράχαμ; τον ρώτησε άπότομα ή Νόρα.

— Μά, όχι και σπουδαία πράγματα, σκόπευα νά μείνω σπίτι και νά διαβάσω, άν και μου έχουν στείλει δυο εισιτήρια γιά τó Μετροπόλιτον, όπου παίζεται ή "Μποέμ".

— Θά πάνε, λοιπόν, χαμένα τά εισιτήριά σας...

'Ο Γκράχαμ κατάλαβε που ήθελε νά καταλήξη ή νέα, γι' αυτό τόλησε μία πρόταση:

— "Αν, δεσποινίς, αυτό θά σάς εύχαριστούσε, θά μπορούσα νά σάς προσφέρω τά εισιτήρια αυτά...

— Θά τά δεχθώ εύχαρίστως, αλλά υπό ένα όρον: νά με συνοδεύσετε έσεις. "Έχω άπόλυτον ανάγκη νά ξε-

σκάσω άπόψε λιγάκι... "Έχομε, όμως, από τó άλλο μέρος και τó πένθος μου που είναι πρόσφατο άκόμη. Τι θά πούν όσοι θά μέ ίδούν.

— Μεγάλη μου τιμή νά σάς συνοδεύσω δεσποινίς. "Όσον άφορτά τó σημείον που έθίξατε, μπορούμε νά ανταλλάξουμε τις δύο θέσεις της πλατείας με θεωρείο, από τó βάθος τού οποίου θά μπορούσατε άθέατη νά παρακολουθήσετε την παράσταση... Και ξέρετε; θά τραγουδήση ο Καροζο...

Λοιπόν, θά μου επιτρέψετε νάρθω νά σάς πάρω κατά τās έννιά;

— Νάι, έκαμε ή Νόρα. Θά είμαι έτοιμη.

— Εύχαριστώ. Και τώρα, επιτρέψτε μου νά πηγαίνω γιά νά έτοιμασθώ και νά είμαι έγκαίρως πίσω.

'Η Νόρα τού έδωκε τó χέρι της τó οποίο ο νέος τó πήρε και τó έφερε στά χείλη του. Τό κράτησε δε εκεί τόσο πολύ, ώστε έκανε την Νόρα νά ριγίση. Ξαφνικά, ή νέα τράβηξε τó χέρι της, χωρίς νά τó θέλη. Οι δυο νέοι άντηλόξαν προς στιγμήν ένα σιωπηλό βλέμμα, συγκεχόμενοι και κατακόκκινοι ως τ' αύτιά.

"Εμειναν γιά λίγο σιωπηλοί και άκίνητοι στη θέση των.

— Λοιπόν, στάς έννιά, ψιθύρισε, άγαπητέ μου φίλε...

'Εκείνος ύπεκλίθη και βγήκε.

'Ο Χάρβεϋ ήταν εκείνη τη στιγμή πολύ εύτυχημένος.

'Εν τούτοις, δέν θά ήταν και τόσο ήρεμος και χαρούμενος, άν μπορούσε νά ξέρη τι συνέβαινε εκείνη την ώρα στο σπίτι του.

'Ο "Ίάπων ύπνρέτης τού χημικού είχε στά χέρια του ένα γράμμα τού Χάρβεϋ, τó οποίο είχε άποσφραγίσει με την μέθοδο τού άτμου και τó διαβάξε.

Τό γράμμα έλεγε:

«Κύριε Χάρβεϋ Γκράχαμ,

»Ελάβουεν τó άρθρον τó όποϊον εύηρεστήητε νά μάς άποστείλετε, αλλά δέν τó έκρίναμε άρκετά ένδιαφέρον διά νά τó καταχωρήσωμεν εις την έφημερίδα μας.

»Μετά πάσης τιμής
ΤΖΑΚ ΕΔΙΣΩΝ.

Δυσχερестημένος ο ύπνρέτης—κατασκοπος γιατί δέν βρήκε αυτό που ζητούσε, έκανε ένα χαρακτηριστικό μορφασμό. Κατόπι, ξανάκλεισε προσεκτικά τó φάκελλο.

'Ο ύπνρέτης, όμως δέν ήταν τόσο μόνος όσο φανταζότανε μέσα στο δωμάτιο. Κάποιο μάτι τον κατασκόπευε από την κλειδαρότρυπα.

— "Ω! έκανε από μέσα, ο άγνωστος αυτός, ένας συνάδελφος...

"Ητον ο βαρώνος φόν Ρατάιμ.

'Ο Γερμανός ήταν άνθρωπος τών αποφάσεων. Φεύγοντας από τον πύργο, έκρινε ότι δέν έπρεπε νά χάση την εύκαιρία που τού παρουσιαζότανε. "Ενόσω ο χημικός ήταν στον πύργο, θά μπορούσε κάλλιστα αυτός νά ρίξη μία ματιά στο σπίτι του. "Ισως νά μην έχανε τόν καιρό του. Διέταξε λοιπόν, τόν σωφέρο του νά τόν άδηγήσει στην "Εκτη Λεωφόρο. Σέ λίγο, κατέβαινε κοντά στο σπίτι τού χημικού. Μέ όλες τις δυνατές προφυλάξεις πλησίασε την πόρτα τού χημικού και έβγαλε ένα δέμα κλειδιά από την τσέπη του, διάλεξε ένα και τó έχωσε στην κλειδαριά.

[Η συνέχεια στο έπόμενο.]

Οι δικτάτορες της Μόδας

Μιά ώρα με την Ζαν Λανβέν

Πως γεννιέται ή μόδα; Ποιός δίνει τον τόνο της γενικής κατευθύνσεως κατά την έναρξη κάθε σαιζόν; Νά τι θέλησα νά μάθω από την κυρία Λανβέν, τη μεγάλη αυτή ιέρεια της πανίσχυρης θεάς, που έχει στημένο τον θρόνο της στην Πόλη τού Φωτός.

— Πώς γεννιέται, λοιπόν, ή μόδα;

— Θά σάς τó πω, είπε με προθυμία, ή κυρία Λανβέν. 'Η μόδα γεννιέται έκ τού μηδενός!

— Δηλαδή;

— Νά, με τó τίποτα, με κάτι τι τó φευγαλέο, τó ασύλληπτο, που είναι διάκντο στην ατιόσφαιρα "Όπως, ή μέλισσα, έτσι κι' ή μοδίστρα κατασκευάζει τó μέλι της με γίλια-δυο μικροπράγματα, μαζεύοντας ένα πλήθος έντυπώσεων που αϊωρούνται στον άέρα... Μιά δημιουργός της μόδας πρέπει νά είναι εφοδιασμένη με πολλές κεραίες γιά νά αϊχμαλωτίζη τις ίδεες που πετούν στην παρίσην ατιόσφαιρα... Πρέπει νά έχη διαίσθηση και μακτική δύναμη... Ξαφνικά, όλοι οι ραπτικοί οικιοί, χωρίς προηγουμένως ν' ανταλλάξουν την παραμικρή συνεννόηση, παρουσιάζουν όλοι μαζί μακρά φορέματα... Γιατί;

"Απλούστατα γιατί ο κόσμος βαρέθηκε τά κοντά φουστάνια και χωρίς νά τó έκδηλώνη, εύχεται όμοφώνως την επάνοδο τών φραίων γραμμών, που περιβάλλουν τις γυναικείες γάμπες...

— Είναι άπολύτως της γνώμης σας, αγαπητή κυρία... Ποτέ μου δέν φαντάσθηκα ότι ή μόδα γεννιέται τυχαίως και μοιραίως...

— Όπως τó είπατε, γεννιέται από γίλια - δυο μικροπράγματα που πετούν στον άέρα... Και παρ' όλον ότι επιβάλλεται από όλους τούς ραπτικούς οικους ταυτόχρονα, χωρίς προηγουμένη συνεννόηση, δέν παύει από τού ν' άποτελή μία όμαδική ψυχική έκδηλωση...

'Ο μεγάλος φιλόσοφος Τάρντ είπε τά έξης σχετικά με την μόδα: «Οι άνακαιοιστικές πρωτοβουλίες έξαπλώνονται σάν φωτιές κύματα με άστραπιαία ταχύτητα...»

Πότε ύπακούουν στά μεγάλα ρεύματα, όπως ή μόδα τών χρυσοκεντήτων φορεμάτων κατά την εποχή τών Σταυροφοριών, έπεβλήθη από τούς έπιστρέψαντας σταυροφόρους, εις άνάμνησιν τών γυναικών της "Ανατολής, πότε μάλι άποτελούν την άντανάκλασι μιάς ζωντανής πραγματικότητας, όπως τά καπέλλα με τó γαλλικό έρωτηματικό, που φορέθηκαν όταν ο Κόστ με τόν Μπελλόντ πέταξαν ύπεράνω τού "Ατλαντικού με τó άεροπλάνο τους, που αντί γιά όνομα, είχε ζωγραφισμένο στά φτερά του ένα μεγάλο έρωτηματικό.

— Εθεώρησα πάντοτε τη μόδα, ως έκφραση τού συγχρόνου πολιτισμού, είπε ή κυρία Λανβέν. Πιστεύω ότι τó επάγγελμά μας περιποιεί τιμή στη Γαλλία. 'Η κομψότης είναι ή κοκεταρία τών πολιτισμένων εθνών...

— Έχετε δίκιο, κυρία μου. 'Η μόδα γεννιέται στο Παρίσι, κι' επιβάλλεται σ' όλον τόν κόσμο... Φαντάζεσθε ότι θά έλθη ποτέ μέρα, που θά

κινδυνεύση ή γαλλική ύπεροχή στά ζητήματα της κομψότητας;

— Πιστεύω ότι ή μόδα μονάχα στο Παρίσι μπορεί νά γεννηθί και πουθενά άλλου. Και τούτο, γιατί οι παριζιάνοι είναι προικισμένοι με μία λεπτότητα, ραφινάρισμένη ύπερευαισθησία, που τούς επιτρέπει νά νοιώθουν και νά έκτιμούν κάθε τι τó λεπτεπίλεπτο... Φυσικά, οι γυναίκες τού Παρισιού έχουν πιο πολύ άνεπτυγμένη αυτή την εύαισθησία... 'Η φαντασία τους, ή διορατικότης των, τó γούστο τους είναι κάτι τó έξαιρετικό. "Επειτα είναι κι' ή ατιόσφαιρα τού Παρισιού, που άποτελεί άπαραίτητο παράγοντα γιά τή γέννησι της μόδας και τών διαφόρων κρεασιών.

— Τι έννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζω μέσα στο μυαλό μου πλήθος εικόνων και την ώρα της έμπνεύσεως, ξεπηδούν μία - μία μπροστά μου και μου δίνουν την κατεύθυνσι...

"Αλλά δέν περιορίζομαι μόνο στά βιβλία μου. "Επισκέπτομαι τά μουσειά, ταξιδεύω, βλέπω διάφορες χώρες με τις έθνικές των ένδυμασίες και κυνη-

— "Εννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζω μέσα στο μυαλό μου πλήθος εικόνων και την ώρα της έμπνεύσεως, ξεπηδούν μία - μία μπροστά μου και μου δίνουν την κατεύθυνσι...

"Αλλά δέν περιορίζομαι μόνο στά βιβλία μου. "Επισκέπτομαι τά μουσειά, ταξιδεύω, βλέπω διάφορες χώρες με τις έθνικές των ένδυμασίες και κυνη-

— "Εννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζω μέσα στο μυαλό μου πλήθος εικόνων και την ώρα της έμπνεύσεως, ξεπηδούν μία - μία μπροστά μου και μου δίνουν την κατεύθυνσι...

"Αλλά δέν περιορίζομαι μόνο στά βιβλία μου. "Επισκέπτομαι τά μουσειά, ταξιδεύω, βλέπω διάφορες χώρες με τις έθνικές των ένδυμασίες και κυνη-

— "Εννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζω μέσα στο μυαλό μου πλήθος εικόνων και την ώρα της έμπνεύσεως, ξεπηδούν μία - μία μπροστά μου και μου δίνουν την κατεύθυνσι...

"Αλλά δέν περιορίζομαι μόνο στά βιβλία μου. "Επισκέπτομαι τά μουσειά, ταξιδεύω, βλέπω διάφορες χώρες με τις έθνικές των ένδυμασίες και κυνη-

— "Εννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζω μέσα στο μυαλό μου πλήθος εικόνων και την ώρα της έμπνεύσεως, ξεπηδούν μία - μία μπροστά μου και μου δίνουν την κατεύθυνσι...

"Αλλά δέν περιορίζομαι μόνο στά βιβλία μου. "Επισκέπτομαι τά μουσειά, ταξιδεύω, βλέπω διάφορες χώρες με τις έθνικές των ένδυμασίες και κυνη-

— "Εννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζω μέσα στο μυαλό μου πλήθος εικόνων και την ώρα της έμπνεύσεως, ξεπηδούν μία - μία μπροστά μου και μου δίνουν την κατεύθυνσι...

"Αλλά δέν περιορίζομαι μόνο στά βιβλία μου. "Επισκέπτομαι τά μουσειά, ταξιδεύω, βλέπω διάφορες χώρες με τις έθνικές των ένδυμασίες και κυνη-

— "Εννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζω μέσα στο μυαλό μου πλήθος εικόνων και την ώρα της έμπνεύσεως, ξεπηδούν μία - μία μπροστά μου και μου δίνουν την κατεύθυνσι...

"Αλλά δέν περιορίζομαι μόνο στά βιβλία μου. "Επισκέπτομαι τά μουσειά, ταξιδεύω, βλέπω διάφορες χώρες με τις έθνικές των ένδυμασίες και κυνη-

— "Εννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζω μέσα στο μυαλό μου πλήθος εικόνων και την ώρα της έμπνεύσεως, ξεπηδούν μία - μία μπροστά μου και μου δίνουν την κατεύθυνσι...

"Αλλά δέν περιορίζομαι μόνο στά βιβλία μου. "Επισκέπτομαι τά μουσειά, ταξιδεύω, βλέπω διάφορες χώρες με τις έθνικές των ένδυμασίες και κυνη-

— "Εννοείτε μ' αυτή τη λέξη;

— Την άκατάπαυστη δημιουργία. "Εργάζομαι άδιάκοπα, χωρίς νά σταματήσω καθόλου. "Όλη μου ή ζωή είναι άφιερωμένη σ' ένα μοναδικό σκοπό: Στη δημιουργία καινούργιων μοντέλων. "Όταν έχω μία στιγμή έλευθερίας, όταν δέν περιεργάζομαι τά μοντέλλα μου και δέν συνεργάζομαι με τούς σχεδιαστές μου, κάθομαι σ' ένα φωτείγ και πέφτω με τά μούτρα στο διάβασμα...

"Έχω μία μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη από πλήθος ένδιαφερόντων πραγμάτων: "Ιστορίες της τέχνης, λευκάματα ζωγραφικών πινάκων, παλιά περιοδικά της μόδας, έγγραφα σχετικά με την ιστορία τού ντυσίματος και κάθε τι, τέλος, που σχετίζεται με την ένδυμασία τού ανθρώπου, όλων τών χωρών. Ξεφυλλίζω, λοιπόν, τά βιβλία μου και κυττάζω τις εικόνες και τις φωτογραφίες. "Ετσι άποθησαυρίζ

δημιουργός μοντέλων. Χωρίς, όμως, να το καταλαβαίνω, άρχισα να δημιουργώ διάφορες τουαλέτες της εμπνευσέως μου, πρώτα για τη μικρότερή μου αδελφή, ύστερα για την κόρη μου, τουαλέτες που όλοι τις εύρισκαν νόστιμες... Τότε, πολλές μητέρες μου ζήτησαν να κρέαρω και για τα δικά τους κοριτσάκια φορέματα σαν αυτά της κόρης μου. Έντυσα, λοιπόν, τα κοριτσάκια κι ύστερα, με τη σειρά τους, έντυσα και τις μαμάδες... Ο οικος Λανβέν είχε ιδρυθεί μόνος του...

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί λέτε ότι έχετε ειδικότητα στα νεανικά φορέματα...

—Τό ωραίο, όμως, έπαγγελματάς μας αντιμετωπίζει σήμερα σκληρότατα προβλήματα... Η ραπτική απειλείται... Τη μέρα που οι κοινωνικές ανάγκες θα προκαλέσουν την εξαφάνιση των οίκων που πωλούν ωραία μοντέλα — και που δεν μπορούν, φυσικά, να τα πουλήσουν φτηνά — ή παριζιάννα θα καταντήσουν σαν επαρχιώτισσα, θα χάσει όλο της το γόητρο, όλη της την αίγλη... Γιατί θα φορηί έτοιματζήδικα... Έκείνο που κάνει τη γυναίκα πραγματικά σικ είναι η συνεργασία μεταξύ της πελάτιδος και της μοδίστας... Τη συνεργασία, όμως, αυτή την επιτρέπουν μόνον οι αλληπαλλήλες πρόβες... Η πωλήτρια έρχεται και μου λέγει: «Κυρία, ή τάδε πελάτις βρίσκει ότι αυτό εδώ δεν της πάει». Την πελάτιδα αυτή την ξέρω καλά... τη ντύνω χρόνια δλόκληρα και προσδίδω στα φορέματά της ένα προσωπικό τόνο... Πολλές φορές, όταν ξεφυλλίζω τη συλλογή μου, σκέπτομαι διάφορες πελατίσες μου για τη σύνθεση του ένδους ή του άλλου μοντέλου... Μια τουαλέτα που άρχισα για την τάδε κυρία, θα την τροποποιήσω για την άλλη, ώστε να μην είναι απολύτως ίδια... Πιστέψτε με, ή ανωτέρα ραπτική είναι μια καλλιτεχνία, ένα είδος τέχνης... Και γι' αυτό το λόγο δεν πρέπει να δημοκρατικοποιηθεί, να φύγει από τα χέρια των μεγάλων οίκων και να πέσει στα χέρια των έτοιματζήδων...

—Θα έχετε τεράστια έξωδα, βέβαια...

—Κολοσσιαία... Σκεφθείτε ότι για να κάνω μια συλλογή εκατόν πενήντα μοντέλων, πρέπει να κατασκευασθούν τουλάχιστον, τετρακόσια, για να ξεχωρίσω από αυτά τα εκατόν πενήντα... Από τα εκατόν πενήντα αυτά μοντέλα, μονάχα τα δέκα «πιάνουν» με επιτυχία 100%. Και φυσικά, για να γίνει όλη αυτή ή τεραστία εργασία χρειάζονται τόσοι και τόσοι συνεργάτες: Σχεδιαστές, ράφτριες, μανεκέν, πωλήτριες, πρώτες, δεύτερες, εργάτριες κ.τ.λ. Οι καλοί συνεργάτες ακριβοπληρώνονται.

—Φυσικά για να εξασφαλίση κανείς μια καλή συνεργασία, πρέπει να την καλοπληρώνει.

—Η νέα κοινωνική νομοθεσία της Γαλλίας ηύξησε κατά τρόπον δυσανάλογον τα έξοδα των επιχειρήσεών μας. Οι μισθοί και τα ήμερομίσθια ανέβηκαν σε δυσθεώρητα ύψη και άγνωστώς πως θα τα βγάλουμε πέρα. Να επιβαρύνουμε με τις δαπάνες μας αυτές το έμπόρευμα; Αλλά ή ράχη του καταναλωτού δεν θα μπορέσει ν' αντέξει. Ούτε πάλι μπορούμε να θυσιάσουμε τη φήμη της φήμης μας, χαλώντας την ποιότητα. Βρισκόμαστε, λοιπόν, μπροστά σ' ένα τρομερό δίλημμα και δεν ξέρου-

με τί να κάνουμε. Να διατηρήσουμε την ποιότητα και να πουλάμε φτηνά; Αλλά τότε θα χρεωκοπήσουμε. Να επιβαρύνουμε τα μοντέλα μας, υψώνοντας τις τιμές των; Αλλά τότε, δεν θ' απομακρύνουμε τις πελάτριές μας, οι οποίες θα στραφούν προς τους οίκους έτοιμων ένδυμάτων.

—Νομίζετε, ότι οι παριζιάνες θ' απαρνηθούν τους αληθινούς βωμούς τις θεάς μόδας, μόνο και μόνο γιατί ακρίβηνε το κόστος της ζωής;

—Για ναμαι απολύτως ελκρινής, όχι, δεν νομίζω τέτοιο πράγμα. Αντιθέτως, θέλω να ελπίζω ότι οι παριζιάνες θα θελήσουν να διατηρήσουν με κάθε θυσία τα σκήπτρα της κομψότητας, την όποιαν εξασφαλίζουν μονάχα στους μεγάλους ραπτικούς οίκους. Οι άνδρες των, όμως, θα επιτρέψουν αυτή τη σπατάλη;

—Μά, κυρία μου, ποιός λογαριάζει τους άνδρες στα ζητήματα της μόδας; Μη το φαντασθήτε, σάς μιλά αυτή τη στιγμή ως εκπρόσωπος του άσχημου φύλλου. Ουδέποτε οι γυναίκες ρώτησαν τους άνδρες των τι θα φορέσουν και ουδέποτε τους επέτρεψαν να επέμβουν στα ζητήματα του ντυσιμάτος των. Δεν καταλάβατε ακόμα ότι οι άνδρες είναι υποζύγια των γυναικών και δεν έχουν καμμία γνώμη, όσον αφορά τα ζητήματα της μόδας; Μη φοβάσθε, λοιπόν, καθόλου. Όσο κι' αν ακριβαίνει ή ζωή, όσο κι' αν επιβαρύνετε την αξία των μοντέλων τα καταστήματά σας δεν θα κλείσουν. Δεν θα χάσετε ούτε μία πελάτριά. Θα παραμείνουν όλες πιστές και θα ντύνονται πάντοτε σέ σας και στους άλλους συναδέλφους σας, πληρώνοντας όσα - όσα, για να νίνουν κομψές και για να ξεχωρίζουν από τις άλλες. Α! Το έπαγγελματάς σας εκμεταλλεύεται πολύ καλά την γυναικεία ψυχολογία. Η μανία της γυναικείας επιδείξεως, κάνει όλες τις απογόνους της Εύας να μη λογαριάζουν καθόλου τα λεφτά — άλλος ιδρώνει για να τα βγάλει — όταν πρόκειται να σκάσουν μια αντί-ζηλό τους και να σαγηνεύσουν έναν άνδρα που έχουν βάλει στο μάτι...

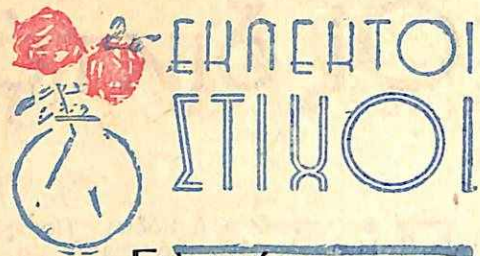
Η κυρία Λανβέν δεν είπε τίποτε. Αρκέσθηκε σ' ένα χαμόγελο.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΑΡΤΥ

ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΙΣ



—Έπάνω τα χέρια, άλλοιώς πυροβολώ!



Για ποίους

Για όσους μονάχοι ξαγρυπνάν έρμοι και πικραμένοι, όσους ποθούν και σιωπούν κι' όσους ποτέ δεν κλαίνε, όσους άνέραστοι πονούν, χωρίς ν' άναστενάζουν, όσους ό πόνος θόσκησε βαθεία στα σωθικά τους και χόρτασε άργοτρώγοντας τα φύλλα άπ' την καρδιά τους, όσους δεν άσπρισε ό καιρός, μόνο ό καημός κ' ή λήθη, όσους γυρνούν στα τριστράτα και θλιβεροί ζητάνε σ' όσους θωρούν, να ξαναθρούν μορφές που δε ξαναείδαν, όσους ό πόνος κύρτωσε κι' ή πίκρα έχει γεράσει και τό θλιμμένο τους παρόν στη λήθη ένταφιάσει, όσους στής Τέχνης τις κορφές με φρένα νυχτωμένα μιλούν, σιωπούν, παραμιλούν, κλαίνε κι' άγριογελάνε, σ' όσους τη νύχτα ή θύμηση, κλαμένη εξαπλιέται και τους ξυπνάει με δάκρυα λυγμούς και καρδιοχτύπια, γι' αυτούς πονώ και ξαγρυπνώ και κλαίω και διαλογίζμαι κι' άνήμπορη στα σκοτεινά παραμιλώ ή ψυχή μου!

Σταυρόξυλο

Τό ξύλο του σταυρού μου άργοπ-λέκησα, άποια βαρεία βραδεία χωρίς να κλάψω. γερό για όσους πονούν κοντύλι τόκαμα, και στην έρμιά μου άπόγειρα να γράψω!

Πήρα χαρτί τ' άύλα πλάτεια του άπειρου, του νοσταλγού άηδονιού πήρα τη χάρη κι' άπ' τό κορμί μου — προδομένο λείψανο — την έρημη καρδιά μου καλαμάρι!

ΑΘ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

Η έκλογή της Νοσοκόμου

Αισθηματικό διήγημα του Φ. Μπρεννόμ

Στό χειρουργικό τμήμα Ζ δ-λοι ήξεραν πως ή νοσοκό-μης Μίς "Αρμησηντ είχε να εκλέξει μεταξύ των δύο γι-τρών του Νοσοκομείου, του Τζόε Τράσκ και του Μόρτ Μπάκερι, που την άγαπούσαν και οι δυο και την ζήτησαν σέ γάμο.

Οι άλλες νοσοκόμες παρακολου-θούσαν με μεγάλο ένδιαφέρον την ύπόθεση.

Η Μίς "Αρμησηντ ήταν συνάδε-λος και την άγαπούσαν, γιατί ή-ταν πάρα πολύ ωραία. Έπειτα τό όνειρο κάθε νοσοκόμας είχε να δια-λέξει μεταξύ δύο γιαντρών.

Αλλά έκτός από τις νοσοκόμες, όλο τό προσωπικό άρχισε να ένδια-φέρεται με την ύπόθεση.

Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά χωρίστη-καν και σέ δύο κόμματα. Όλοι οι έξωτερικοί γιαντροί πήραν τό μέ-ρος του Τζόε Τράσκ, που ήταν ό πρώτος βοηθός του χειρουργού και που όταν εξέλιζε τους άρρώστους, είχε μια έξαιρετική λεπτότητα. Οι έσωτερικοί πάλι πήραν τό μέρος του Μόρτ Μπάκερι, που ήταν ένας έξαιρετικός χειρουργός. Είχαν δε την πεποίθηση πως την ήμέρα που ή Μίς "Αρμησηντ θα έπαιρνε την άπόφασή της, θα εδιάλεγε αυτόν.

Μεταξύ του κατωτέρου προσωπι-κού και των θαλαμηπόλων, οι γνώ-μες ήταν χωρισμένες.

Τό κόμμα του Τράσκ υπεστήριζε ότι ό ευνοούμενός τους θα γινόταν μια μέρα μεγάλος άνθρωπος και θα νικούσε σέ λίγο καιρό.

Ενώ τό κόμμα του Μπάκερι υπε-στήριζε πως μια γυναίκα δεν μπο-ρεί να άφήση με τόση ελαφρότητα ένα χειρουργό σαν τον Μπάκερι, που ή κλινική του είχε πάντοτε γεμάτη από άρρώστους και μάλιστα άρρώ-στους πρώτης κοινωνικής τάξεως.

Ανάμεσα άπ' όλες αυτές τις συζη-τήσεις ή Μίς "Αρμησηντ έμενε άπα-θή. Ούτε δε τα διαπεραστικά μάτια της Μίς Φόρντς, της νοσοκόμου που έμεναν μαζί στο ίδιο δωμάτιο, μπο-ρούσαν να διαβάσουν στο θάθος της σκέψεώς της ποιόν θα διάλεγε.

Δεν έδραζε μιλιά και με μαθημα-τική ακρίβεια έμοίραζε τις ώρες, που ήταν ελεύθερη μεταξύ των δύο υποψηφίων.

Αν την Παρασκευή πήγαινε στον κινηματογράφο με τον Τράσκ, ήταν βέβαιο ότι την Κυριακή θα πήγαινε ό Μπάκερι να την πάρη με τό ωραίο αυτοκίνητό του.

Μια μέρα ή Μίς Φόρντς έπληρο-φόρησε τις άλλες νοσοκόμες ότι ή Τζόε και ή Μόρτ είχαν πιαστή και ή καθένας υπεστήριζε ότι ή Μαργα-ρίτα άγαπή αυτούν και θα τον δια-λέξει.

Την στιγμή εκείνη μπήκε ή Μίς "Αρμησηντ, ή όποια τους παρεκά-λεσε ψυχρά να την συνοδεύσουν στην "Ιατρική "Εταιρία, όπου ήθελε να παρακολουθήση μια διάλεξη.

Μια νύχτα ό δόκτωρ Προδες έφερε μια καταπληκτική είδηση στους άλ-λους γιαντρούς την ώρα που τρώγανε «Ολύμπια».

στο έστιατόριο του νοσοκομείου.

— "Αν κανένας από σάς, έίπε, έ-χει στοιχηματίσει για τον Τζόε, έχω-σει! Τά χάλασε με την Μαργαρίτα, ή όποια τον κατηγορεί ότι δεν φέρ-θηκε καλά στον Μπάκερι. Ο Τζόε, λοιπόν, λέει πως άθε παρατηρή και θά φύγη στις "Ινδίες.

Αλλά και δεύτερα άπογοήτευσis περιέμενε τό κόμμα του Τράσκ.

Η Μίς Μόρτα, μια από τις πιο θερ-μές υποστηρίκτριες του Μπάκερι έ-φερε την είδηση ότι ό τελευταίος ά-φινε τό διαμέρισμα που κρατούσε στην Πανεπιστημιακή λέσχη και ζη-τούσε να πιάση ένα σπίτι στην κοσμι-κή συνοικία της πόλεως.

—□□—

Ένα Σάββατο θράδυ όλο τό νο-σοκομείο νοιώσε ζωηρή συγκίνηση. Η Μίς "Αρμησηντ που ήταν θεόγε-ρη, έλειποθύμησε.

Η βοηθός νοσοκόμος Ντοϋθιτ ά-κουσε την Μίς Φόρντς να λήη στην κυρία Τζόνσον την άρχινοσοκόμο, ό-τι ή Μαργαρίτα είχαν άποσυρθή στο δωμάτιό της, γιατί είχε τρομερό πο-νοκέφαλο. Μά ή Ντοϋθιτ έδεβαίανε, ότι δεν είχε πονοκέφαλο, αλλά πήγε στο δωμάτιό της για να κλάψη!

— Ο Τζόε, που λέτε, πήγε και της ζήτησε να πάρη όριστική άπόφαση, και να διώξη τον Μπάκερι. Τότε ή Μαργαρίτα θύμωσε και τό έίπε πως είχε ένοχλητικός. Η Μίς Φόρντς μάλιστα λέγει πως έλαθε πιά όρι-

στική άπόφαση να παντρευτή τον Μπάκερι.

Τό άπόγευμα της άλλης Κυριακής τά πράγματα πήραν άπροσδόκητη τροπή.

Η Μίς "Αρμησηντ είχε τρομερούς πόνους και ή Μίς Φόρντς ύστερ' ά-πό πολλήν ώρα έκανε διάγνωση πως έχει σκληροειδίτιδα.

Η Μίς Φόρντς φώναξε τότε τον γιαντρό Τράσκ. Ήταν ή ώρα άκρι-θώς 7.21.

Ο Τράσκ βγήκε από τό δωμάτιο της Μίς "Αρμησηντ στις 7.35 και δι-έταξε να έτοιμάσουν τό χειρουργείο στις 8. Συγχρόνως έίπε στην Μίς Φόρντς:

— Να τηλεφωνήσετε, παρακαλώ, στον κ. Μπάκερι.

— Μά ή Μαργαρίτα θέλει να την έγχειρήσετε σεις, γιαντρέ...

— Ναί, μπορεί να άρχίσω εγώ, άλ-λά σάς παρακαλώ τηλεφωνήστε στον Μπάκερι να θρίσκειται εδώ τό ταχύ-τερο.

— Μά, γιαντρέ, ή Μαργαρίτα έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη σέ σάς...

— Έπί τέλους, σάς διατάσσω!

Ο Μπάκερι όταν του τηλεφώνησαν θρισκόταν στη Λέσχη και άπήντησε πως δεν θα μπορούσε να γυρίση στο νοσοκομείο πριν από τρία τέταρτα της ώρας.

Τέλος στις 8.27 έφεραν την Μαργα-ρίτα στην αίθουσα των έγχειρήσεων και σέ 10 λεπτά έφθασε και ό Μπά-κερι, ό όποιος μπήκε άμέσως στο χει-ρουργείο.

Συνέβη όμως τό εξής περίεργο: Ο Τζόε μόλις είδε την Μαργαρίτα με άνοιγμένη την κοιλιά λιγοθύμη-σε κι' έπεσε κάτω.

Την έγχειρήση την έκανε μόνος ό Μπάκερι και έπέτυχε πέρα και πέ-ρα. Σέ λίγο, όταν ή Μαργαρίτα εξα-πλωμένη στο κρεβάτι της ξύπνησε, μπήκε μέσα ό Μπάκερι γελαστός-γελαστός και της λέγει:

— Ξέρετε, Μαργαρίτα, χρόνια τώ-ρα ζητούσα να συναντήσω μια σκληροειδή άπόφωση τύπου Καλιόττι, και τη συνήντησα στην κοιλιά σας.

Σέ λίγο μπήκε κι' ό Τζόε. Κάθη-σε κοντά στην Μαργαρίτα κατάχλω-μος και της έίπε:

— Ω, άγαπητή μου Μαργαρίτα, δεν μπόρεσα να αντέξω. Την έπαθα σαν γυναίκα, και ό Μπάκερι έτελει-ωσε την έγχειρήση. Σ' αυτόν χρω-στάτε την ζωή σας. Ενώ αυτός φέρ-θηκε σαν άνδρας, εγώ έδειξα όλην την άδυναμία μου...

Η Μαργαρίτα τότε άπλωσε τό χέ-ρι και άρπάξε τον Τζόε από τα μαλ-λιά και τον τράβηξε κοντά της.

— Τό ξέρω, Τζόε, τό ξέρω... Κι' ε-νώ θα πέθαινα τό ίδιο άν σ' έέλεπα εξαπλωμένο σ' εκείνο εκεί τό κρεβ-βάτι. Αυτό θα ήή άγάπη, Τζόε. Κι' ή άγάπη μας κάνει πολλές φορές άδυ-νατους...

Σέ λίγες μέρες τό χειρουργικό τμήμα Ζ έστειλε στο γιαντρό Μόρτ Μπάκερι ένα μεγάλο μπουκέτο λου-λούδια την ήμέρα που ό Τζόε κι' ή Μαργαρίτα έκαμναν τους γάμους των.

Φ. ΜΠΡΕΝΝΟΜ



Η διεθνούς φήμης καλλιτέχνης μας τοϋ τραγουδιού κ. Ναυσικά Βουτυρά —Γαλανού, την όποιαν θα έχωμεν την ευτυχίαν ν' ακούσωμεν στο ρεσι-τάλ της που δίδει αύριο Πέμπτην 27 τάλ της που δίδει αύριο Πέμπτην 27 τρέχ. ώρα 10 μ. μ. εις τό θέατρον «Ολύμπια».

Οὐδ' Ἀμερικανοὶ γιὰ τοὺς ἑκα-
τον τελευταῖα τῆς ἐξῆς περίου-
μας πείραμα. Ἐβάλαν δώδεκα
νέα καὶ ὑγιεστάτα κορίτσια, νὰ φι-
λήσουν ἀπὸ μιὰ γυμνὴν πλάκα, τε-
λειῆς ἀποστείρωμένη. Κατόπιν ἐξέ-
τασαν τὴς πλάκας αὐτὲς στὸ μικρο-
σκόπιο καὶ ὅρμηκαν εἰς καθενὴν ἀπ'
αὐτῆς εἰχε ἀπὸ 10—600 ἑκατομ. μι-
κροβίων! Γιατὶ ἔκαναν τὸ πείραμα
αὐτό, οἱ ἀμερικανοὶ σοφοί, ἀγνω-
στον.

Ἀἰνισταῖν, προδίδεται κατ' αὐ-
 γάς, να προβῇ σὸ νέου εἰδούς
 ἐπιστημονικὴς ἔρευνας. Θὰ κα-
 τέβῃ μὲ σκάφανδρο δικῆς του ἐφευ-
 ρέσεως στὰ βάθη του ὠκεανοῦ ὅπου
 δὲ καὶ κἀμὴ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ὑπο-
 βρυχίου ζωῆς.
 Ὁ Ἀἰνιστὰν ἐλπίζει νὰ κατεβῇ
 σὲ πολὺ μεγάλο βάθος.

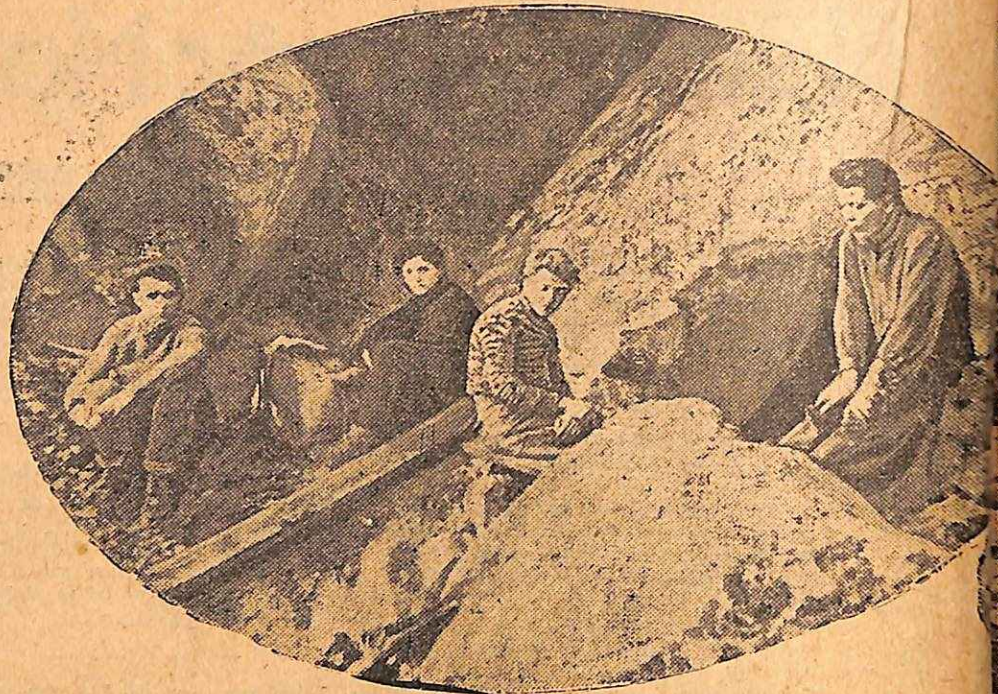
Ἰ μεγάλοι ἄνδρες, εἰχαν ὅλοι
 λίγο πολύ τοὺς σωσίας τον.
 πὺ τοὺς ἀντικαθιστοῦσαν κά-
 που-κάπου στὶς ἐπίσημες τελετὲς
 καὶ σὲ συγκεντρώσεις ὅπου δὲν ἤθε-
 λαν νὰ πᾶνε οἱ ἴδιοι γιὰ λόγους ἀ-
 σφαλείας. Μόνος οὐκ ἔστιν. Αὐτὸς Τζῶρτζ
 εἶχε καὶ τὸν τηλεφωνικὸν του σω-
 σία. Ἦταν τότε ὅσον ἴδια ἡ φωνὴ τοῦ
 σωσίου αὐτοῦ μετὰ τὴν φωνὴ τοῦ κ. Α.
 Τζῶρτζ, πὺ ξεγελιόταν καὶ οἱ πὺ
 στενοὶ αἰῶλι τον

Τὰ πρῶτα τραπεζιτικά γραμμάτια κυκλοφόρησαν σὴν Κίνα δυὸ χιλιάδες ὀχτακόσια περίπου χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

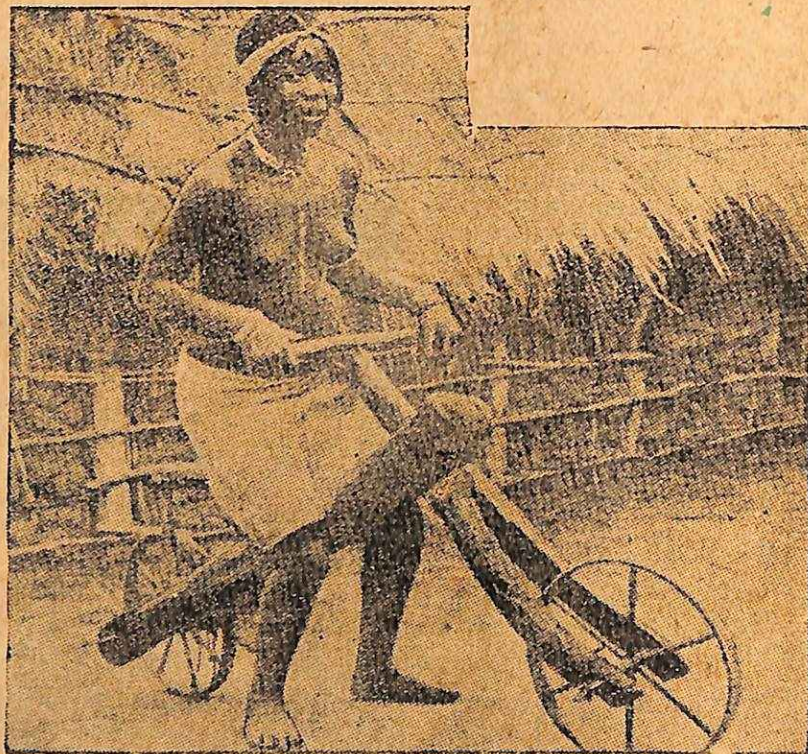
Κατὰ τὰς ἀνακαινώσεις τῶν εἰδι-
κῶν, τὰ γραμμάτια αὐτὰ ἦσαν ὁ-
μοια μὲ τὰ σημερινά, ἀρκοὶ εἶχαν
τὸν τίτλον τῆς Τραπεζίης, τὴν ἡμερο-
μηνίαν τῆς ἐκδόσεως, αὐξήσαν ἀρι-
θμὸν, τὴν ὑπογραφήν τοῦ καθεστητι-
κοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος πιστοποι-
εῖσε τὸ γνήσιον τῶν ἄλλων ὑπογρα-
φῶν καθὼς καὶ τὴν ἀξία, γραμμένην
ἀριθμητικῶς καὶ ὀλογραφῶς ἐπάνω
τοῦς.

 **Θρόνος, στὸν ὁποῖο γίνεται ἡ**
στέψη τῶν βασιλέων τῆς Ἀγ-
γλίας, εἶναι μιὰ παλὰ, πολὺ
παλὰ, βαρεῖα πολυθρόνα ἀπὸ ξύλο
δρυῶς, σκαλισμένη μὲ ὥραια σχέ-
δια καὶ ποὺ ἀκουμπάει πάνω σ'
μιὰ μεγάλη πέτρα, ποὺ λένε πὼς εἶ-
ναι ἡ πέτρα ὅπου κάθισε ὁ γεννά-
της τῶν Ἑβραίων Ἰακώβ 2.000
χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Ἡ πέτρα αὐ-
τή, καθὼς ἀναφέρει ἕνας παλὸς
θεόλογος, θεομήτης, ἀγνωστὸ πὼς, σ'
ἔνα βουνὸ τῆς Ἰερουσαλὴμ καὶ πάνω
σ' αὐτὴν ἐκάθηντο οἱ βασιλεῖς τῆς
Ἰερουσαλὴμ, ὅταν ἐστέφοντο.

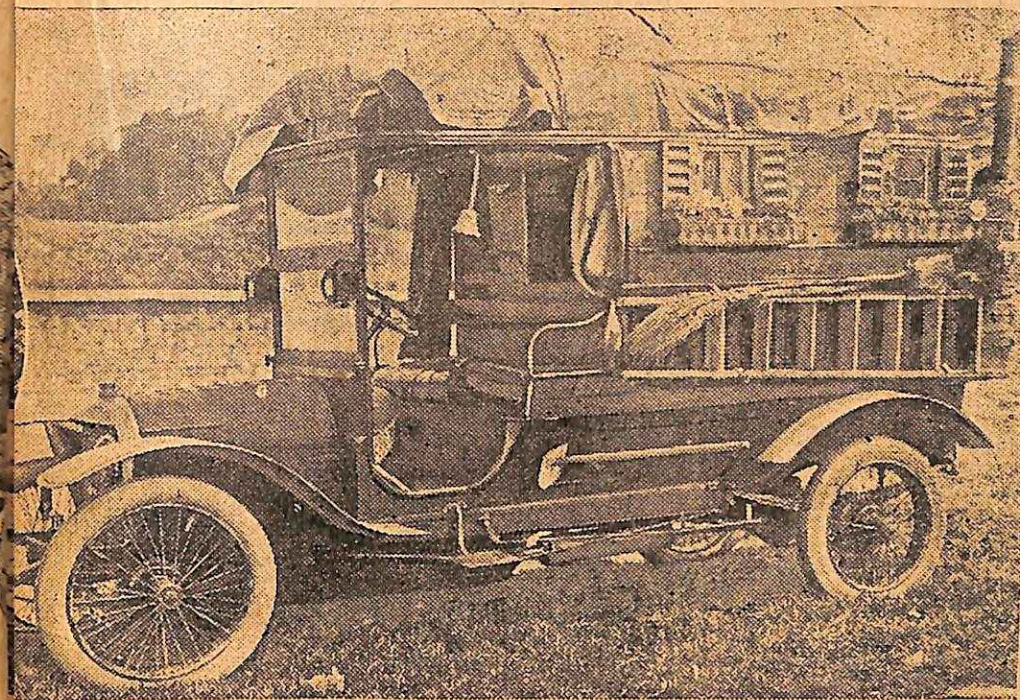
Τὸ καπέλλο ποὺ φοροῦσε ὁ Μέγας Ναυπόλεων στὴ μάχη τοῦ Ἐυλώ, πωληθήθηκε τὸ 1835 στὸ Παρίσι, ἀντὶ 1920 φράγκων.



Οι κατασκηνώσεις — τό περίφημο κά υπογκ — ήταν ως τώρα μιά ἄπο-
χισαν αὐτοὶ νὰ μὴ βρίσκουν ἀρκετὸ τὸ καλοκαίρι γιὰ τὴν ἀπόλαυ-
σιν αὐτῶν. Στὴν πρώτη εἰκόνα μας ἕνας ὁμιλος νέων ποὺ ἔχουν κατασκη-
νεμπλῶ, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Στὴν παραπλευρῶς εἰκόνα μας, ἕνα σ-
σμο Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ἔχει πρωτοφανὲς τὸ 1905 καὶ τὸ λάνσαρε ἔ-
θα μποροῦσαν νὰ δοκιμάσουν τὴν... μετακλίτευση καὶ στὸν τόπον
λίσκαδες των — ὅπως αὐτῶν τῶν ἡμερῶν — προσφέρονται περισσό-



κειται πιά περί τών γνωστών ξο
ξεχωρίζει κανείς κάποια ανθρώπι
κατά την άφρικανική αντίληψη.
ποια μυστηριώδη και φοβερή άφ
τέρα άφρικανική «σχολή». Άν το
Ευρώπαιοι καλλιτέχνες, θά έθεω
νας τέχνης... Ο άφρικανός όμως
τε το όνομά του. Καί έν τούτοις



μεγαλύτερες καλοκαιρινές χαρές των φυσιολατρών. Ήδη, όμως, αρ-
του προσφιλοῦς των σπόρων και γι' αὐτὸ καὶ τὸ συνεχίζουν καὶ τὸν χει-
ρὶ αὐτὲς τίς μέρες σ' ἕνα γοαφικώτατο σημείω τοῦ δάσους τοῦ Φοντα-
τὰ πρῶτα εἰδικὰ αὐτοκίνητα γιὰ «κάμπινγκ» ποὺ ἔχουν γίνει στὸν κό-
Παρισινὸς φανατικὸς φίλος τοῦ υπαίθρου. Τὰ φυσιολατρικά μας σωματεῖς
τῆς χειμερινῆς κατασκήνωσος. «Ἀλλωστε, τὰ ἄττικα τοπία, μὲ τίς
ἀπὸ κάθε ἄλλο τόπο γιὰ τὴ νέα αὐτὴ... παράκαση ναρά

ΦΡΕΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΔΕΞΙΑ Δέν μιμούμεθα μό-
νον έμει- ρός ιθαγενείς της 'Α-
φρικής, των άλλων μερών, ό-
πως έγρ- τω στο προηγούμενον
φύλλον, αλλά μάς μιμούνται
και αυ- Π.χ. τά σπόρ, είναι
σήμερα μεγάλη διάδοση στην
Κεντρική Ατλάντισσατολική 'Α-
φρική, τώρα, όμως, ήσαν
μόνο μεταξυ των άν-
δρων, όμως, ότι αρχίζουν,
τώρα, να κατακτούν και τό... ώ-
της ζούγκλας. 'Από-
αυτή την πού έχει ιπ-
πύρρη αυτό το ποβήλατό
πεύσει την κατάκτηση
της, για την
κανενός τόρ. Τό ρεκόρ, αίφνης
τόπτος... —Οί ποβήλα-
της γρα- όμελονήσουν ότι δέν
ται μας ουν ποτέ τό ρεκόρ αυ-
θά της ΠΕΤΕΡΑ : Δέν έχου-
τό!... ΑΡΕΤΑ : Δέν έχου-
ώμως μια στά σπόρ επίδοσιν
της 'Αφρικής, αλλά...
οί άγριοι της άλές τέγγες. Δέν πρό-
και στις αλάς, τό όποιο δύσκολο

...και στ... στο οποίο δυσκόλ...
...μπατί... για έργα «τέχνης»
...ανη. Πρό... που παριστάει κά...
...λεύρος «...» που παριστάει κά...
...οσωπεύ... και την νεο...
...ηρο από... το έφτιαχνε κανένα...
...γνησιώτ... προϊόντα της μοντέρ...
...ή, άφου... μας έχει φανερώσει ού...
...ή, άφου... ους ευσυνειδησία... και



πολύ περίεργοι όσο και συγκινητικοί οι λόγοι για τους οποίους ο σέρ Πώλ Λάθαμ, βουλευτής στην αγγλική βουλή, παρατήθηκε της έδρας του. 'Ο σέρ Λάθαμ, έδήλωσε ότι παραιτείται και άπείγει επί μιá τετραετία κάθε πολιτικής άσχολίας, γιá νά άφουσιώσει στην άνατροφή του γιου του, τον όποιo há προετοιμάσει όσως αυτός έννοσει, για την είσοδό του στο κολέγιο. Νά ένας πολú καλός και στοργικός πατέρας!.-

Η χει έξσκριβωθῃ ὅτι μιὰ φυσιο-
λογικὴ καρδιά, ἡ ὁποία εἶναι
ἓνα εἶδος ἀντίλας, λειτουργεῖ
70 φορές τὸ λεπτό, 4.200 φορές τὴν
ὥρα, 100.000 φορές τὴν ἡμέρα, 36.
792.000 τὸ χρόνο καί... 2.575.440.
000 φορές σὲ 70 χρόνια. Ὅλο τὸ ἀν-
θρώπινο αἷμα ποὺ εἶναι περίπου 28
λίρες, περνᾷ ἀπὸ τὴν καρδιά κάθε
δύο ἢ τρία λεπτά

τὴν Ἰαπωνίαν τὸ χρῶμα τοῦ
σπένθους εἶναι ὡς γνωστόν, τὸ
 λευκόν. Τὸ χρῶμα ὁμοῦς αὐτὸ ἐ-
 ρχεται καὶ τὸ φόρεμα τῆς νύφης στὴν
 Ἰαπωνίαν.

Κι' αυτό, γιατί ἡ νύφη λυπάται
καὶ πενθεὶ ἐπειδὴ φεύγει ἀπὸ τὸ πα-
τρικὸ σπίτι καὶ πηγαίνει νὰ ζήσει μ'
ἕναν ἄλλον. Ἐνῶ θάπρεπε νὰ συ-
δαίνῃ τὸ ἀντίθετο...

Διερωτήθηκα ποτέ, πόσοι μή-
νες ξαριζούνται για ν' άνανε-
ψη ξε ολοκλήρων ένα νύχι
υπ χειριού σας; Λοιπόν, ξαριζόμ-
αι τεσσερισημίσημ μήνες. Όσον α-
φορά τὸ μήκος τοῦ οποίου μποροῦν νά
φθάσουν ἂν δέν κοποῦν τὰ νύγια, ὁ-
ποιοίσθηκε ὅτι πθάνει αὐτὸ ἐως
δύο μέτρα, σὲ ἡλικία 63 ἐτῶν

Εχει παρατηρηθῇ ὅτι ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐκλείψης ἡλίου, οἱ κόπτες γεννιῶν περισσότερα αἰνὰ. Ἡ παροδικὴ αὐτὴ πολυτοκία, κατὰ τὸν Γερμανὸν ἐπιστήμονα Βέτελ, πρὶν νὰ ἀποδοθῇ τῇ νευρῶϊ ὑπερδιδύσει πού προκαλεῖ τὸ φαινόμενον τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου στὶς θυν-
θε.

τὴν Ἰταλίαν ὑπάρχον 5,030
 ἑκατομμυριοῦχοι. Ὁ πλοσιώ-
 τερος ἀπ' ὅλους αὐτοὺς εἶναι ὁ
 γεροῦσιστης Ἀγκυόλλι, τοῦ ὁποί-
 ου ἡ περιουσία ὑπολογίζεται σὲ 23,
 437,500 λίρες.

πρώτος Έλληνας τυπογράφος ὑ-
πῆρξεν ὁ Ἀλέξανδρος Γεωργι-
ου, καταγόμενος ἀπὸ τὸν Χάν-
ουα της Κρήτης. Ὁ Γεωργίου ἐδι-
δάχθη τὴν τυπογραφικὴν τέχνην στὴ
Βενετία καὶ ἐτύπωσε τὸ «Ψαλτήριον»
τοῦ Δαυὶδ κατὰ τὸ 1486.



43. (Η συνέχεια)

«Δά τα δώσω, είπε ο Γκολμπέρ. Δεν μπορώ να κάνω και διαφορετικά. Βεβαίως, αν μου ξαναζητούσε αυτά τα έγγραφα ο Έρβε για να συνεχίσει το καταστροφικό του έργο, δεν θα του τα επέστρεφα με κανένα λόγο. Μου τα ζητάει, όμως, ο Άντουαν ντε Πονταλές, ο αδελφός της κομίσσης ντε Σεβερνύ. Κι' αυτό είναι πολύ διάφορο. Είμαι υποχρεωμένος να τα δώσω στον αδελφό του θύματος. Πάντως, όμως, για καλό και για κακό, θα λάβω τα προφυλακτικά μου μέτρα, θα κρατήσω αντίγραφα των αποκαλυπτικών αυτών εγγράφων».

—Και τι είδους Ισχύον θα έχουν αυτά τα αντίγραφα; είπε ο θεός Σεζάρ. Πώς θα πεισθώ ότι τα αντίγραφα αυτά είναι γνήσια, εφόσον δεν θα ιδή τα πρωτότυπα.

—Εννοία σου, φίλε μου και το σκέφθηκα καλά το ζήτημα. Γι' αυτό, άλλωστε, είπα στον Πονταλές ότι δεν μπορώ να παραδώσω τα γαριτάκια αν δεν έλθω μαζί με τον Έρβε. Για να κερδίσω καιρό. Και τώρα έλα να με βοηθήσεις. Η ώρα είναι επτάμισι και σίς δικτά ο Πονταλές με το σατανά θα είναι εδώ. Πάρε τα έγγραφα κι' αυτή τη φωτογραφική μηχανή και πήγαινε στο διπλανό δωμάτιο, όπου έχω και το σκοτεινό μου θάλαμο. Θέλω να τα φωτογραφήσεις στο φυσικό τους μέγεθος, ένα προς ένα, όλα τα έγγραφα που αφορούν την καταγωγή του Ζάκ. Κατάλαβες;

—Δεν είμαι και κουτόσι! είπε ο θεός Σεζάρ. Κι' έτρεξε άμέσως στο διπλανό δωμάτιο για να εξασφαλίσει κατά τον καλλίτερο τρόπο τις αποδείξεις της γεννήσεως του προτιμωμένου του.

—ΕΙΣΑΙ—

«Ο Άντουαν ντε Πονταλές, βγαίνοντας από το μέγαρο ντε Σεβερνύ, ήταν τελείως αλλαγμένος. Είχε μπή, με απόφαση να χρησιμοποιήσει την ανύποπτη κομίσση ως δρογανόν του, για να παρασύρει τον Ζάκ στο έξογικό του σπίτι και τον δολοφονήσει δια των χειρών του Έρβε. Τώρα, όμως, ενώθηκε από την αδελφή του ότι ο Ζάκ δεν ήταν γιός της και ότι ο Έρβε της είχε παρουσιάσει ως παιδί της τον Πιέρ Ζιρόντ! Τι συνέβαινε, τέλος πάντων; Ποιά ήταν η αλήθεια; Ποιός ήταν ο πραγματικός

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

νόθος γιός της κομίσσης; Ο Ζάκ ή ο Πιέρ; Και γιατί ο Έρβε, εις μὲν την κόμισσα παρουσίασε ως παιδί της τον Πιέρ, σ' αὐτὸν δὲ εἶπε ὅτι τὸ νόθο παιδί της εἶναι ὁ Ζάκ; «Πρέπει νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸ λαρύγγι τὸν ἄτιμο, γιὰ νὰ μοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια», συλλογίσθηκε ὁ Πονταλές, σφίγγοντας τὴν γροθιὴν του, ἐνῶ τὸ ἀμάξι του ἔτρεχε ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Καὶ ὕστερα, μὲ μίαν τρυφερότητα, πού γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐδοκίμαζε εἶπε μονολογώντας: «Τὴν ταλαίπωρ τὴν ἀδελφούλα μου! Πόσο ἔχει υποφέρει... Τίποτε, θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τῆς ξαναδώσω τὴν ψυχικὴ της γαλήνη. Θὰ τῆς ξαναδώσω τὸ πραγματικὸ της παιδί. Κι' ἔτσι, θὰ ἐξαγνισθῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴν τόση σκληρότητα πού τῆς ἐδείξα ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, γιὰ τὸ νεανικὸ της παραπτώμα».

Ἐν τῷ μεταξὺ, τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἐξονικοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Πονταλές ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα καὶ κρατῶν ὅλην τὴν ἀνταρσία, ὅπου εἶχε φυλάκισμένον τὸν Έρβε. Τὸν βρῆκε σὲ κακὰ γάγια. Ἡ πολὺωρος ἐγκάθειρις ἐμὲς σὲ σκοτεινὸ δωμάτιο καὶ ἡ ἰδέα ὅτι γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Πονταλές, θὰ ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ζάκ, τὸν εἶχε τρομερὰ καταβάλλει. Ὁ Έρβε δὲν ἦταν τώρα, παρὰ ἓνα ἐλεεινὸ ἀνθρώπινο ράκος.

—Έρβε, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ Πονταλές. Ἡ ὥρα σου καθαρμοῦ ἔφθασε. Στὰ χέρια σου βρίσκεται ἡ ἐλευθερία σου καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ σου ἀπὸ τὴν αἰγμάλωσί μου. Σὲ λίγο, ἀν θέλῃς, θὰ ἔχῃς ἐξαγνισθῇ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀτιμίες πού διέπραξες μέχρι τώρα.

—Φέρατε τὸν Ζάκ; εἶπε ὁ Έρβε μὲ σβυσμένη φωνή.

—Ὅχι. Ἀλλάξα σχέδια, Έρβε. Δὲν θὰ τὸν σκοτώσῃς τὸν Ζάκ. Δὲν θὰ βῇς τὰ βρωμέρα σου χέρια σὲ ἀνθρώπινο αἷμα. Θὰ κάνῃς, όμως, κάτι ἄλλο. Θὰ μοῦ παραδώσῃς ὅλα τὰ έγγραφα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν καταγωγή τοῦ Ζάκ. Κατάλαβες; Ἐτσι θὰ σὲ καταστήσω τελείως ἀκίνδυνον, γὰρ νὰ γύσουμε αἷμα καὶ ἡ ἀδελφή μου θὰ ἡσυχάσῃ μιά γιὰ πάντα. Κατάλαβαν τὴ σκέψη μου;

—Τὴν καταλαβαίνω, ψιθύρισε ὁ Έρβε. Ἀλλὰ τὰ έγγραφα πού μοῦ λέτε, δὲν τὰ ἔχω σὰ χέρια μου. Τὰ ἔχω παρὰ δώσε σὲ κάποιον, εἰς τὸν ὁποῖον χρωστῶ ἓνα μεγάλο ποσόν.

—Πάλι τὰ ἴδια; οὐρλιαξε ὁ Πονταλές. Καὶ τὴ στιγμὴ ἀκούα αὐτὴ πού κινδυνεύει νὰ παραδώσῃ τὴ βρωμερή σου ψυχὴ κι' αὐτὴ ἀκούα τὴ στιγμὴ, σκέπτεσαι πὼς θὰ χρηματισθῇ; Μὰ τὴν ἀνθρώπου εἶσαι τέλος πάντων; Μάννα σὲ γέννησε σένα ἡ θάλασσα; Τέλος, Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο. Καὶ τὰ λεφτὰ δὲν μ' ἐνδια-

φέρουν. Πόσα χρωστῶς σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο;

—Δηλαδή, εἶπε ὁ Έρβε, βλέποντας ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔπαιρνε πάλι καλὸ δρόμο, δηλαδή, κύριε ντε Πονταλές, δὲν τὰ χρωστῶ ὅλα σ' αὐτόν, ἀλλὰ...

—Ξέρω, ξέρω, δὲν χρωστῶς τίποτε σ' αὐτόν, ἀλλὰ θέλεις ἐσὺ ἓνα μικρὸ ποσόν, γιὰ νὰ εξασφαλίσῃς καλὰ γηρατιά; Αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῇς; Ἀς εἶναι, κτηνάνθρωπε. Λέγε ἀμέσως. Πόσα θέλεις γιὰ νὰ μοῦ παραδώσῃς αὐτὰ τὰ γαριτάκια καὶ ν' ἀνακτήσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου;

—Πενήντα χιλιάδες φράγκα, κύριε ντε Πονταλές, νομίζω πὼς δὲν εἶναι μεγάλο ποσόν.

—Ἔστω, πενήντα. Νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ τσέκ καὶ τελειώνουμε. Πές μου τώρα πού εἶναι αὐτὰ τὰ έγγραφα νὰ πάω νὰ τὰ πάρω.

—Τὰ ἔχω παραδώσει στὸν ντέτε-κτιβ Γκολμπέρ. Θὰ σὰς δώσω μίαν ἐπιστολὴ νὰ πάτε νὰ τὰ πάρετε.

—Πρόσεξε καλὰ! τοῦ εἶπε ἀπειλητικὰ ὁ Πονταλές. Πρόσεξε καλὰ, Έρβε! Ἀν μοῦ λὲς ψέμματα θὰ σὲ σκοτώσω σὺν σκυλλί. Ἀν τὰ έγγραφα αὐτὰ πού μοῦ λὲς εἶναι ἀνύπαρκτα ἢ πλαστὰ θὰ βάλω τὸν Γκομπάρ νὰ σοῦ βγάλῃ τὰ ματιά καὶ νὰ σὲ λιανίσῃ μὲ τὸν μπαλντῶ. Γράψε ἀμέσως τὸ γράμμα πρὸς τὸν Γκολμπέρ.

Τὴν συνέχεια τὴν ξέρεῖ ὁ ἀναγνώστης. Ὁ Πονταλές μετέβη στὸ γραφεῖο τοῦ γαλλοαμερικανοῦ ντέτεκτιβ, ἔμαθε ὅτι πράγματι ὁ Γκολμπέρ κατέχει τὰ έγγραφα τῆς καταγωγῆς τοῦ λοχία Ζάκ καὶ δήλωσε ὅτι στὰς ὀγτώ τὸ βράδυ, θὰ ξαναρχόταν μαζί με τὸν Έρβε, γιὰ νὰ τὰ παραλάβῃ.

Στὶς ὀκτώ ἀκριβῶς, ὁ ἀδελφός τῆς κομίσσης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Έρβε καὶ τὸν πιστὸ τὸν Γκομπάρ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ Γκολμπέρ. Ὁ Σεζάρ δὲν ἦτο παρών. Εἶχε παραμείνει κρυμμένος στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

—Ἦρθαμε γιὰ τὰ έγγραφα, εἶπε ὁ Πονταλές. Μπορεῖτε νὰ μὰς τὰ δώσετε, κύριε Γκολμπέρ. Ὅπως βλέπετε, ὁ Έρβε εἶναι παρών καὶ συγκατατίθεται.

—Αὐτὸς εἶπε ὁ Γκολμπέρ. Ὁρίστε, πάρτε τὰ. Εἶναι ὅλα μέσα σ' αὐτὸν τὸν φάκελλο, ὅπου θὰ βρῇτε κι' ἓνα μενταγνὸν μὲ τὴν φωτογραφία τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα τοῦ λοχία Ζάκ.

Καὶ στραφείς ὁ ντέτεκτιβ πρὸς τὸν παλαιὸν ἐπιστάτη τῆς κομίσσης:

—Πῶς εἰσθε, κύριε Έρβε; Σὰς βλέπω λίγο καταβεβλημένον.

—Ὁ Έρβε κατὰλαβε τὴν εἰρωνία, ἀλλὰ κατὰπτε τὴ βοισιὰ πού ἦταν ἑτοιμὸς νὰ ἐξοτιμίσῃ καὶ ψιθύρισε:

—Ὑποφέρω λίγο ἀπὸ τὸ σηκώτι μου. Γι' οὗτο ἀκριβῶς σκέπτομαι νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἰταλία, ὅπου ἔχει

ΙΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΠΑΝΤΑ

ἐπὶ μεταλλικὲς πηγὲς θαυματουργῆς.

—Σὰς εὐχομαι καλὸ ταξίδι, εἶπε ὁ Γκολμπέρ συνεχίζοντας τὴν εἰρωνία, ἐνῶ ὁ Πονταλές κρυφογελοῦσε.

αὶ πότε θὰ σὰς ξαναδοῦμε, κύριε Έρβε; Ἐχετε τόσους φίλους στὸ ἀρίσι... Ὁ κύριος ντε Πονταλές θὰ ὑπηρετῇ πολὺ πού θὰ σὰς χάσῃ. Μοῦ εἶπε τόσα καλὰ γιὰ σὰς... Καὶ ὁ λοχίας Ζάκ ὁ καυμένος... δὲν ξέρετε ποσο σὰς λατρεῖτε. Ἀλήθεια, ξέρετε; Γλύτωσε ἀπὸ τὴν κατηγορίαν πού ὁ εἶχαν προσάψει. Ἀπεδείχθη κατὰ τὸ καλλίτερο τρόπο, ὅτι ὄχι μόνον ὄχι εἶναι χαρτοκλέπτης, ἀλλ' ὅτι ὄχι ὄχι εἶναι ἀνυπόκοπος παλιανθρώπου.

Ὁ τὸν παρέσυρε ἐπιτήδης σὲ μίαν ὀπτη λείσχη, γιὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ. Ὁ παλιανθρώπος αὐτὸς ἐσκηνώθησε ὀκνηρὸ κόλπο, γιὰ νὰ βρεθοῦν χέρια τοῦ ἀνυπόκοπου λοχία, διὰ τὸν τραπουλόχαρτα. Εὐτυχῶς, ὁ λοχίας ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε καὶ ὁ Ζάκ ἀνέδειξε τὴν χαρὰ του. Φοβᾶται μήτι καὶ σὲς πιστεύατε ὅτι εἶναι χαρτοκλέπτης. Ἀλλὰ σὲς, κύριε Έρβε, δὲν πιστεύω νὰ ὑποβλήκατε ἔστω καὶ γιὰ μίαν στιγμὴ τὴν τιμιότητα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ; Ἐ, λέτε;

Ἡ εἰδησις αὐτὴ ἔκανε τὸν Έρβε τρέμει. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀθωότητος τοῦ Ζάκ εἶχε γίνῃ κατὰ τὸ σπῆμα τῆς ἐγκαθέρσεως τοῦ ἐπιτήδους μὲς στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Πονταλές καὶ ἔτσι, τώρα ἀκούγε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὰ τὰ πράγματα. Κι' ἐχέρισε μὲ τὴν πανουργία πού ἔχαρακτῆριζε, πανουργία πού τὸν ἐγκατέλειπε οὔτε στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς του, νὰ μὰ τὰ κατέκαστα.

—Φυσικά, εἶπε, ὁ Ζάκ εἶναι καλὸ καὶ τίμιον παιδί... Αὐτὴ, ἄλλωστε, ἦν ἡ γενικὴ γνώμη. Ἀλλὰ γιὰ πέ μου μερικὲς λεπτομέρειες. Πῶς ἐδείχθη ἡ ἀθωότης του.

—Μὰ τὸ γράφουν σήμερον οἱ ἐφημερίδες! εἶπε ὁ Γκολμπέρ ἀδυσώ-τος.

—Τὸ γράφουν οἱ ἐφημερίδες; εἶπε ὁ Έρβε, καταταραγμένος. Ἐν διάβασα σήμερον κανένα φύλλο, γράφουν γιὰ τὴ σύλληψη μιᾶς κείρας χαρτοκλεπτῶν, ἡ ὁποία ἐ-γινάμισε, μὲ μίαν ἄτιμη σκηνοθεσίαν, τὸν λοχία Ζάκ. Δημοσιεύονται καὶ οἱ φωτογραφίες ὅλων τῶν σκηνικῶν τύπων, πού ἀποτελοῦν ἡ χαρτοκλεπτικὸ αὐτὸ μπουκέτο.

—Δημοσιεύονται καὶ οἱ φωτογραφίες; φθίβρισε ὁ Έρβε. Εἶναι γνωστὰ αὐτὰ τὰ πρόσωπα;

—Ὅχι ὅλα. Ἐγὼ τὸν ἓνα μόνον γνωρίζω.

Ἐννοοῦσε τὸν Έρβε. Ἀλλὰ κι' ὁ Έρβε τὸ κατὰλαβε. Καὶ ἀπέφυγε νὰ πρῶτη. Ἀν μποροῦσε θὰ ἔπαινε ἐπὶ τὴν στιγμὴν τὸν Γκολμπέρ καὶ τοῦστριβε τὸ λαρρύγγι. Ἀλλ' ἡ

παρουσία τοῦ Πονταλές καὶ τοῦ Γκομπάρ τοῦ παρέλυναν κάθε ἐνέργεια. Ἀπεφάσισε, λοιπόν, νὰ κάνῃ κανονικὴ ὑποχώρησι καὶ εἶπε στὸν Πονταλές:

—Μποροῦμε τώρα, κύριε ντε Πονταλές νὰ πηγαίνουμε; Ὑποθέτω ὅτι τελειώσαμε ὅ,τι εἶχαμε νὰ κάνουμε. —Φυσικά, τελειώσαμε, ἀπάντησε ὁ ἀδελφός τῆς κομίσσης ντε Σεβερνύ. Τελειώσαμε μιά γιὰ πάντα. Ἐγὼ τουλάχιστον τελειώσα.

Ἡ τελευταία αὐτῆς φράση ἔκανε τὸν Έρβε νὰ παγώσῃ. Τὴν ἐννοοῦσε ὁ Πονταλές; Μήπως ἡ ὑπόθεσις τῶν χαρτοκλεπτῶν τὸν εἶχε περιπλέξει γιὰ καλὰ; Ἐπεφυλάχθη νὰ τὸ μάθῃ, μόλις θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Γκολμπέρ. Γιατὶ ἐκεῖ μέσα ἡ θέσι του ἦταν δεινὴ. Πῆρε, λοιπόν, ἓνα ἐπίπλοστο ὕψος εὐγενείας καὶ εἶπε στὸν Γκολμπέρ.

—Καληνύχτα σας, κύριε Γκολμπέρ. Χάρηκα πολὺ πού σὰς ξαναεἶδα.

—Χαίρετε, κύριε Έρβε, εἶπε κι' ὁ ντέτεκτιβ. Σὰς εὐχομαι καλὸ ταξίδι. Πότε φεύγετε;

—Σὲ δυὸ - τρεῖς μέρες, ἐλπίζω. Χαίρετε. Καλὴ νύχτα κύριε ντε Πονταλές.

Μόλις βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ὁ Γκολμπέρ εἶπε στὸν Πονταλές:

—Θὰ φύγῃ, λέγει, γιὰ τὴν Ἰταλία; Τὸ πιστεύετε σὲς, κύριε;

—Δὲν μὲ ἀπασχολεῖ αὐτὴ ἡ σκέψις. Ἀς κάνῃ ὅ,τι θέλει τώρα. Τὸν ἔχω καταστήσει τελείως ἀκίνδυνον. Ἀλλὰ γιὰ τὴν μερῶτα;

—Ἐτσι, ἀπλῶς, ἀπάντησε ὁ Γκολμπέρ. Ξέρω ὅτι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου τριγύριζαν ἀπὸ νωρὶς δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ὁ Έρβε ὀδηγεῖται μὲ ὅλας τὰς τιμὰς στὴ φυλακή.

—Γιὰ τὴν ὑπόθεσις τῆς λείσσης; ρώτησε ὁ Πονταλές.

—Μάλιστα. Καὶ δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν καταδίκη. Τὰ πέντε χρονάκια τὰ ἔχει σίγουρα.

—Καὶ διακόσια χρόνια νὰ πῇναι φυλακὴ, πάλι λίγα θὰ ἦταν, εἶπε ὁ Πονταλές. Νὰ ξέρετε τί ἐγκλήματα βαρύνουν αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο...

—Τὰ μαντεύω, κύριε ντε Πονταλές. Καὶ εἶμαι εὐτυχὴς πού ἀρχίσατε σὲς πρῶτος νὰ τὸν ἐξοντώνετε. Ἐτσι, ἡ προσωπικὴ σας ὑπόθεσις παίρνει πολὺ καλλίτερον λύση. Καὶ μὲ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὶς ἠθικὰς ὑποχρεώσεις πού εἶναι ἀναλάρβει.

—Εἶχατε ἀναλάβει ἠθικὰς ὑποχρεώσεις; ρώτησε ὁ Πονταλές ἀπέναντι τίνος; Μπορεῖτε νὰ γίνετε σαφέστερος;

—Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε ντε Πονταλές, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω κάπως ἀνοιχτότερα γιὰ τὰ οἰκονομικὰ σας.

—Σὰς τὸ ἐπιτρέπω, μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά, κύριε Γκολμπέρ. Ἀπὸ τὴν πρῶτη στιγμὴ πού σὰς γνώρισα, ἀντιλήφθηκα ὅτι ἔχω νὰ κάνω μὲ ἀν-

θρώπο πού ἐνσαρκώνει τὴν τιμιότητα. Μιλήστε ἐλεύθερα.

—Δὲν πρόκειται νὰ σὰς πῶ πολλά πράγματα, κύριε ντε Πονταλές. Ἐννοῶ τὴν τραγωδία τῆς ἀδελφῆς σας, τῆς ὁποίας τὴ ζωὴ ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς τὴν ἔχει κάνει μαρτυρικὴ. Ἦμουν ἑτοιμὸς νὰ ἐπέμβω, ἐντελῶς ἀπρόσκλητος καὶ νὰ θέσω τέρμα σ' αὐτὴ τὴν τραγωδίαν.

—Καὶ πῶς λέγατε νὰ ἐνεργήσετε;

—Δὲν εἶχα καταστρώσει ἀκόμα ἐντελῶς τὸ σχέδιόν μου. Πάντως, εἶχα σὰ χέρια μου ὅλες τὶς ἀποδείξεις τῆς ἀτιμίας τοῦ Έρβε καὶ θὰ τὸν καθιστοῦσα τελείως ἀνίσχυρον νὰ συνεχίσῃ. Τὸ πρῶτόν μου θὰ ἔκανα, θὰ ἦταν νὰ ἐπιστρέψω στὴν κυρία κόμισσα τὰ ἀποκαλυπτικὰ αὐτὰ έγγραφα. Τὰ πήρατε, ὅμως, ἐσεῖς κι' ἔτσι εἶναι τὸ ἴδιο. Τώρα ἡ ἀδελφὴ σας θὰ μπορῇ νὰ κοιμᾶται ἡσυχῇ. Καὶ ἐπὶ πλέον, θὰ ξέρῃ ποῖο εἶναι τὸ πραγματικὸ της παιδί, ὥστε νὰ μὴ χαρίζῃ τὴν στοργὴν τῆς σ' ἓναν ξένο.

—Τὸ ξέρετε κι' αὐτό; ρώτησε ὁ Πονταλές. Ξέρετε κι' αὐτὴ τὴν ἀτιμία τοῦ Έρβε.

—Τὰ ξέρω ὅλα.

—Καὶ τί ἰδέαν ἔχετε γιὰ τὸν ἄλλον; τὸν ξέρον;

—Τὸν Πιέρ Ζιρόντ; Μὰ νομίζω πὼς εἶναι ἰδιαίτερος γραμματεὺς σας.

—Δὲν κάνετε λάθος. Τὸν ἔχω στὴν ὑπηρεσία μου τρία δόκκληρα χρόνια καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωκε τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ. Εἶναι τίμιος καὶ ἠθικὸς παιδί. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ μάλιστα πού μοῦ ἐξεμυστήρευθῇ ἓνα μυστικὸ τῆς ζωῆς του, τὸν ἐξετίμησα ἀκόμα περισσότερο.

—Μπορῶ νὰ τὸ μάθω κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ μυστικόν; ρώτησε ὁ Γκολμπέρ. Γιατὶ κι' ἐμένα μ' ἀπασχολεῖ πολὺ αὐτὸς ὁ νέος. Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ἂν εἶναι ἄξιος ἐκτιμῆσεως. Ὁ ρόλος πού ἔπαιξε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι τῆς πλαστοπροσωπείας... ἐνέργησεν, ἄραγε, αὐτοπροαιρέτως ἢ τὸν εἶχε στὰ χέρια τοῦ ὁ Έρβε καὶ τὸν ἐξεμεταλλεύετο;

—Αὐτὰ ἀναλαμβάνω νὰ τὰ ἐξακριβώσω ἐγὼ, εἶπε ὁ Πονταλές. Τὸ παιδί αὐτὸ τὸ ἔχω σὺν δικῷ μου. Καὶ δὲν θέλω ν' ἀναμιχθῇ ἄλλος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Πάντως, ἔχετε τὸ λόγον μου ὅτι ἂν πεισθῶ ὅτι ὁ Πιέρ Ζιρόντ εἶναι ἀνάξιος ἐκτιμῆσεως, ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος πού θὰ τὸν πετάξω ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου.

—Εὐχομαι νὰ μὴ βοεῇτε σ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκη, εἶπε ὁ Γκολμπέρ. Κι' ἐγὼ, ἄλλωστε, ἤμουν πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἐκφέρω κατηγορηματικὴν γνώμην γιὰ τὴν διαγωγὴν του, προτοῦ ἐξακριβώσω καλὰ τὴν ἀλήθειαν. Ὅσο τώρα γιὰ τὸ λοχία Ζάκ...

—Τὸν ννωρίζετε καλὰ αὐτὸν τὸν νέον;

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές).

'Αναζητώντας λίγη χαρά..

Πρωτότυπο διήγημα της δίδος ΛΙΛΙΑΣ

Θάθελε να μην ήτανε μια κοπέλλα νόστιμη, έτσι που να διαβάξη σε κάθε βήμα της, σε κάθε πέραςμά της, στα μάτια των ανθρώπων. Μάλιστα, τον πόθο. Είτε στο χυδαίο πείραγμα του τελευταίου λούστρου, είτε στα γιομάτα υποκριτικής ευγένειας κομπλημών των νέων του κύκλου της. Μά δεν μπορεί να γίνει κι' αλλιώς όμως... 'Η φύσις. Τό ένστιχτο... Νιώθει όλη τη σημασία του θαθεί, όλη τη δύναμή του. Τάχα κι' αυτήν δεν την κυριεύουνε τα θεσμικά βράδια του καλοκαιριού είτε δεν μεσημέρια της άνοιξης, τα θαμπα πρωινά του φθινόπωρου, κάποιοι πόθοι θερμοί, όλοθερμοι, που κάνουν το αίμα να κυλά καυτό στις φλέβες της, και που την αναγκάζουν να σκέφτεται κι' αυτή σαν το λούστρο. 'Απαλλάχτα, σαν το λούστρο. Μά Θεέ μου τί; Είναι τόσο ανθρώπινο κι' αυτό, τόσο ανθρώπινο. 'Η τάχα επειδή είν' από «σπίτι» αυτή δεν θαζή αισθήσεις που ζητούν ικανοποίηση;

Όμως ούτε να πάψη νάναι νόστιμη μπορεί, ούτε νάναι από σπίτι. Πρώ πάντων από «σπίτι». Και μάλιστα από ένα σπίτι σαν το δικό της! Γιομάτο μούτρα κατεβασμένα, γιομάτο γκρίνια και παρεξήγηση. 'Αχ, και γιατί δεν έφευγε λοιπόν; Είκοσιεφτά χρόνων κοπέλλα ήτανε. Και δούλα ακόμα ν' ανότανε θε νάβρισκε λίγη χαρά ('Αχ, πώς διψούσε απόψε για λίγη χαρά!). 'Η μητέρα θάλεγε «και τί θα λήγ τώρα ό κόσμος»; Κι' ό πατέρας «'Ακούς εκεί; τό καλλίτερό μου παιδί να μου δώση τέτοια πίκρα!».

...Και τό ξέρει πολύ καλά αυτή πώς είνε τό καλύτερό του παιδί. Ναι. Γιατί δεν φανερώνει ποτέ τό δάκρυά της, την αγανάκτησή της, τον πόνο της. Μόνο ό-σο πονά τόσο σφίγγει τό δόντια.

Την κυκλώνουν και της σφίγγουν τό μυαλό απελπιστικά αυτές οι σκέψεις απόψε καθώς γυρίζει σπίτι της. Κι' είν' έ-να βροχερό φθινοπωριάτικο απόβραδο. Κι' είν' αυτή γιομάτη αγάπη για τη βροχούλα που δροσίζει τό φλογισμένο της μέτωπο. Γιομάτη θλιβερή ευχαρίστηση για τούτον τον σταχτιό ούρανο.

Κι' αν δεν είχε κι' αυτές τις καταραμένες σκέψεις νάν την κυκλώνουνε θα ήτανε κάτι... σαν εύτυχημένη.

Έτσι μπαίνει σπίτι. Κι' ό πνιγερός ά-γέρας του την κοινοποιώνει, έτσι όλό-κληρη, σαν πάντα όταν έρχεται απ' έξω.

Ό πατέρας της κι' ή μάνα της δεν κατορθώσανε ποτέ να συνεννοηθούνε μεταξύ τους. Αυτή ή σκέψη της τρυπά για χιλιοστή φορά τό μυαλό έτσι καθώς στέ-κει' όρθη με τό μέτωπο ακουμπισμένο στο τζάμι του παραθυριού της κάμαράς της. (Κι' άχ λίγη χαρά... λίγη χαρά πό-σο ζητά απόψε ή καρδιά της!). Νά-βλεπε λίγη χαρά στο σπίτι της κι' άς πέ-θαινε! Θέλει μερικές φορές να τους φωνάξει δυνατά με δάκρυα ή και μ' ανανά-χτηση: Χαιρογέλαστε λοιπόν λίγο! Χαμο-γέλαστε! Μά κάτι την πνίγει στο λαιμό.

Αυτό συνήθως την πιάνει στο τραπέ-ζι. 'Εκεί λύνονται όλες οι παρεξηγήσεις. Τά δυο μικρότερα παιδιά γέλανε και τσα-κώνονται διαπύκνως—δεν νοιώθουν βλε-πίες των πνιγερό άγέρα του σπιτιού—και τότε αρχίζουν ό πατέρας κι' ή μάνα. 'Ό ένας ύπερσπάζει τόννα, ό άλλος τάλ-λο, και ποτέ δε συμφωνούν οι δυο τους

Κι' αν τους άκούση κανείς θα πη πώς δεν είναι και τα δυο παιδιά όλοτετα δι-κά τους. Τότε διαβάζεται ν' αποτελειώση τό φαί της και να τρέξη να κλειστή στην κάμαρά της. Και τότε, έρχεται μια ό πα-τέρας μια ή μάνα να την χαιδέψουνε. Και πάντα χωρίς ό ένας απ' τόν άλλο μ'ήν τύχη και σμίξουνε τα χέρια τους πά-νω σε κάποια χάνι. «Μά δεν έχω τίποτα κι' ούτε είμαι τόσο μικρή για «χάδεμ-μα» τους λέει πάντα κείνη στερεότυπα μ' ένα ψεύτικο πέρα για πέρα ψεύτικο χαμόγελο, ένθ θέλη να τους φωνάξει μ' όλη τη δύναμή της: «'Η άρρώστεια μου είστε σεις!».

Και πάλι ό νους της πάει στη χαρά. Κόβει ή πνοή της, θέλει να θγί έξω. Νά μια δικαιολογία. Θα πάη στη φίλη της τη Νίνα, της τόχει πη τόσες φορές. ...Και θγαίνει. 'Αχ τί ευχαρίστηση που νοιώθει τώρα στο δρόμο. 'Η βρο-χή έχει πάψει και τ' άστεράκια λάμπου-νε Θεέ μου!! Κάτι πολύ γλυκό χύνε-ται στην ύπαρξή της τώρα. 'Αχ γιατί να μην είναι πάντα έτσι; Και πάλι ή πίκρα πόνει ποτίσει την ψυχή της τόσα

NEOI
ΠΟΙΗΤΑΙ

Τό κυπαρίσσι

Θάσσουνά κάποτε μικρό—πολύ μικρό τ' ανάστημά σου μόλις ίσως ξεπερ- (νούσε

κάποιο σταυρό πούμενε δίπλα σου (βουβός.

Κι' ίσως ή θλίψη αυτή που σουφερ- (νε ό σταυρός

σ' έκανε γρήγορα ψηλότερο να γί- (νης,

για ν' αντικρύσης πιδ μακρυνά, πρds (τή χαρά.

Έτσι ψηλώνοντας, ψηλώνοντας διαρ (κώς

γίνηκες τόσο πιά ψηλό σε λίγα χρό- (νια)

π' όλη την πόλη θα μπορούσες πιά (να ίδης.

Όμως, άλλοιμονοι άντι νάδρης τη (χαρά,

κι' άντι μονάχα ένα σταυρό πούβλε- (πες πρώτα

μύριοι σταυροί στέκουν εμπρός σου (θλιβεροί..

Πόσο σου μοιάζω, κυπαρίσσι τραγικό, και πόσο, τώχω μετανοιώσει για τη (βιάση

ποδχα κι' εγώ ν' ανέβω κάπως πιδ (ψηλά.

Παντού σταυροί, παντού πικρότατοι (σταυροί.

Όλλοι μπηγμένοι μέσ' στο χώμα κι' (άλλοι άκόμα

στούς λυγισμένους ώμους κάποιων (θλιβερών...

NOTHS K. ΡΟΥΣΙΑΚΟΣ

χρόνια τώρα, από τότε που νδιώσε ζωή, της ανεβαίνει ως τό λαιμό. Έν άνθρωπος έχει καθήσει στο πεζοδρόμιο φαίνεται να κυττά τ' άστερία. Κι' ναι τό πρόσωπό του τόσο ξάστερο, έ μου τόσο γαλήνιο! Είν' ένας άλγί- βέβαια. 'Αλήτης! 'Αχ νάτανε τέ- κι' αυτή! Και πάλι την κυριεύει ό- θος για λίγη χαρά.

Θέλει να πλησιάση τόν άλγίτη νάν' τού πη «Μάθε μου τις κουδέν- σου που κάνεις με τ' άστερία... με σκοτάδια...» 'Ισως έτσι να βρη λί- χαρά. Κάποιος τη σκουντά όμως, γυρίζει ξαφνιασμένη τό κεφάλι. Έ όμορφο μελαχροινό πρόσωπο, δυό κα- μαυρά γλυκά μάτια. 'Ο άδελφός Νίνας.

—Σε σάς έρχόμουνά, τού λέει με μόγελο. Θα είναι όλοι εκεί, ναι;

—Βέβαια θα είναι...

—'Αχ, να λοιπόν! Θε ν' αντικρύ- σω λίγη χαρά σ' αυτό τό σπίτι... Θα π- σίση τη ζεστασιά της οικογενείας. Έ ναι τόσο αγαπημένοι όλοι τους έ μέσά.

...Και φτάνουν σπίτι. Σ' όλο τό δ- μο φλυάρησε χαρούμενα, τούς περιμέ- τώρα με λαχτάρα στο σαλόνι.

—Έχουνε πάει όλοι στο σινεμά, φωνή του νέου τη βγάζει απ' την όν- ροπόληση. Μά θα μου κάνετε μεγ- ευχαρίστηση αν με συντροφέψετε λι-

Κάθεται κοντά του άφηρημένα (σά να λιγότεψε τό φως του σαλονι- Και τό βελούδα πήρανε ένα πιδ (δ- κόκκινο χρώμα...). Μά νά! Νιώθει χέρια της να σφίγγονται από δυό αλ- χέρια δυνατά. Γυρίζει άπορόντας τό- φάλι. 'Ο νέος την κυττά γιομά- χαρά.

—Μου φαίνεται σαν όνειρο που μαστε επί τέλους μόνοι... σάς τόχω τόσο καιρό πds μ' άρέσετε πολύ, (ρα πολύ. (Πάλι καλά που είν' ελπί- νης και της λέει τού άρ ε σ ε ι. Τά- δέ θα μπορούσε να της πη κι' ότι (απαλά;). Μά τί σκέπτεστε; Θάλεγε νεις ότι ό νους σας ταξιδεύει...

(Στ' αλήθεια δεν περίμενε και τό- το).

—Μπα τίποτα... Και μένα μ' ά- σετε...

—'Αλήθεια; Τί εύτυχία... και σφίγγει στην άγκαλιά του. (Τί άνε- δεια); Τότε γιατί μ' άποφεύγετε τό καιρό; Δεν μιλάτε έ; Είστε συγκιν- μένη...

Συγκινημένη; Κάθε άλλο. Αυτή του- τη στιγμή σκέφτεσαι νά! Σκέφτεται τ- άλήτη που ήτανε στο πεζοδρόμιο. (Κι' ...τή χαρά;.. Τη χάρα που ζήταγε...

—Δεν λένε τίποτα λοιπόν;

Σά να ξυπνή... τόν κυττάζει σά μ- τια κα τού χαιρογέλα. ('Ισως τάδε- κάποια χαρά αν κάνη και λιγάκι έρ- τα...). Και περνά τα χέρια της σ- λαιμό του νέου. «'Επί τέλους!...»

Κούβει τη φωνή του νάρεχαι από μ- κρύα. Και κλείνει τα μάτια.

...Και τώρα νοιώθει κάποια φιλ- στά μολλιά της, στο στόμα, στο λαι- και πιδ κάτω άκόμα... και πιδ κά- Και κάποια γάδια που γίνονται δ- πάει και πιδ θερμά, και πιδ θερμά. Κ- σά ν' άνασηκώνεται τό φάσμα της

[Τό τέλος στη σελίδα 44]

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Τό τονωτικό

Ένας κουρέας στην έπαρχία συνή- θιζε κάθε Κυριακή πρωί να πηγαί- νη στού Δημάρχου τό σπίτι και να τόν ξυρίξη.

Μιά Κυριακή, λοιπόν, όπως τούκο- δε τά μαλλιά, έκαμε την έξης παρα- τήρηση:

—Τό ξέρεις, Δήμαρχέ μου ότι τό κονιάκ είναι πολύ ισχυρό τονωτικό για τά μαλλιά;

Ό Δήμαρχος χτύπησε τό κουδού- νι και διέταξε να φέρουν τη μπι- τίλλια με τό κονιάκ, περιμένοντας χωρίς άμφιβολία, να χύση ό κουρέ- ας τό περιεχόμενο της στο κεφάλι του.

Αντί όμως να συμβη αυτό, ό κουρέας την άδειασε στην κοιλιά του και άφού άπέκτησε νέες δυνά- μεις άρχισε να τού κάνη ένα δυνα- τό μασσάζ στο κρανίο.

—EE—

Δέν ήταν λάθος

—'Υποθέτω ότι ύπάρχει κάποιο λάθος στη διαθήκη σας, παρατήρησε ό διηγόρος στον κληροδότη. Λέτε ότι αφήνετε στη γυναίκα σας χίλιες λίρες τό χρόνο έφόσον παραμένει χή- ρα, και δυό χιλιάδες λίρες τό χρόνο όταν ξαναπαντρευτή.

—'Ακριβώς, άπάντησε ό κληρο- δότης. Στον άνδρα που θα την πάρη. Θα τού άξίζουν.

—EE—

Ό έκπληξίς του

—'Αγάπη μου, είπε ό ήλικιωμέ- νος σούγος τρυφερά στη γυναίκα του. Σήμερα είναι ή έπέτειος των χρυσών μας γάμων και έχω να σου κάνω μια μικρή έκπληξη.

—'Αλήθεια; Έκανε ή άσπρομαλ- λούσα σούγος.

Έκείνος της έπιασε τό χέρι.

—Βλέπεις αυτό τό δαχτυλίδι που σούδωσα εδώ και 76 χρόνια;

—Ναι.

—Λοιπόν, σήμερα πλήρωσα γι' αυτό την τελευταία δόση και με ύπε- ρηφάνεια σου άναγγέλω ότι τώρα είναι τελείως δικό μας.

ΟΙ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ



ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΧΩΣ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μ' ένα συμπάρο
δύο τρυγόνια

Ό πολυκατοικιολογός Έβραϊός τραπέζης Ρότσλιντ παντρεύει την πρώτη του κόρη υπό τας άκολούθους περιστάσεις:

Παρουσιάστηκε μια μέρα στο γρα- φείο του ένας νέος ευγενικής κατα- γωγής, αλλά φτωχός, και τού είπε: —Κύριε Ρότσλιντ, είμαι συνέ- ταιρος του οίκου Λεβύ και Σία στη Στοκχόλμη. Μπορώ να ζητήσω τό χέρι της θυγατρός σας, την οποία άλλωστε άγαπώ πρό πολλού;

—'Αφού είστε συνέταιρος του οί- κου Λεβύ δεν έχω καμμία αντίρρηση άγαπητέ μου κύριε, τού άποκρίθηκε ό Ρότσλιντ. Ξαναπεράστε όμως μια άλλη μέρα που νάχω καιρό, για να μιλήσουμε καλύτερα.

Ό έξυπνος νέος, χωρίς να χάση καιρό, άνεχώρησε την ίδια μέρα για τη Στοκχόλμη και παρουσιαζόμενος στον τραπέζιτη Λεβύ τού είπε:

—Κύριε Λεβύ είμαι γαμπρός τού Ρότσλιντ. Θα σάς παρακαλέσω λοι- πόν να με προσλάβετε στην επιχεί- ρησή σας ως συνέταιρο.

—Μπορούμε ν' άρνηθούμε στον γαμ- πρό τού κ. Ρότσλιντ; άπάντησε ό Λεβύ. Πολύ ευχαρίστως νέε μου.

Ό έξυπνος λοιπόν αυτός νέος κα- τώρθωσε έκ τού μηδενός να γίνη γαμπρός τού Ρότσλιντ και συγχρό- νως συνέταιρος τού οίκου Λεβύ.

—EE—

Τό καθρέφτισμα

Σχετικό με τη φαλάκρα τού Ντ' Αβονύτσιο διηγούνται άκόμα και τό έξης έξ ίσου νόστιμο έπεισόδιο:

Μια μέρα ό Ντ' Αβονύτσιο μι- λούσε με μια περίφημη ξένη καλλι- τέχνηδα, ή όποια καθ' όλο τό διά- στημα δεν έξεκόλλησε τα βλέμματά της από την φαλάκρα του.

Τό βλέμμα αυτό της καλλιτέχνη- dos έπείραξε τρυφερά τόν ποιητή, ό όποιος μην μπορώντας να κρατηθή της είπε τό τέλος:

—Κυρία μου, είσαστε πολύ φι- λάρεση... Καθρεφτίστε, βλέπω και στη... φαλάκρα μου!...

Νὰ τί ζητῶ ἀπὸ τὴ ζωὴ!...

τοῦ Γάλλου σκηνοθέτου κ. Ρενέ Κλαίρ

Ο σπουδαιότερος παράγων τῆς εὐτυχίας εἶναι τὸ νὰ ἐξῇ κανεὶς μιὰ ἐργασία, πού νὰ τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στὸν κόσμο.

Μεταξὺ ὧν ἐκείνων, πού οἱ ἄνθρωποι περιμένουν ἀπὸ τὴ ζωὴ, εἶναι δυὸ πράγματα, πού τὰ ποθοῦν ὅλοι ἀνεξαίρετως:

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία, με ἄλλους λόγους ἢ ἱκανοποιήσεις μιὰς προσπάθειας.

Τὶ εἶναι χαρὰ;

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι ὑπάρχει αὐτὸ τὸ πράγμα, πού εἶναι μιὰ ἐννοία ἐντελὴς ὑποκειμενική. Ἐκεῖνο πού με κάνει καὶ χαίρομαι, δὲν χαροποιεῖ καὶ ὅλοιο τοὺς ἄλλους, καὶ ἀντιθέτως.

Τὶ εἶναι ἐπιτυχία;

Εἶναι μιὰ ὑπόθεση σχετικότητας. Ὅλα εἶναι σχετικά στὴ ζωὴ. Ἐπιτυχία εἶναι γιὰ τὸν ἕνα ἡ εὐδοκίμηση στὸ ἐπάγγελμα του. Γιὰ τὸν ἄλλον εἶναι ἡ διαρκὴς καὶ σταθερὰ ἀνοδος πρὸς ἀναζήτησιν τῆς τελειότητας.

Θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀφιερῶσι δολοκλήρη τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν τελειότητα— νὰ γράψῃ π. χ. ἕνα ποίημα τέλειο— καὶ νὰ μείνῃ κατόπιν εὐχарιστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμα δὲν θὰ τὸ μάθαινε κανεὶς στὸν κόσμο;

Μὲ ἄλλα λόγια, κυνηγοῦμε τὴν ἐπιτυχία ὡς ἀτομικὴν ὑπόθεση ἢ μὰς ἐνδιαφέρει κυρίως ἡ δόξα; Αὐτὸ εἶναι τὸ θαυματοῦς ἐρώτημα πού δὲν φαίνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ὁ Ρ. Κλαίρ σ' ἕνα στούντιο τοῦ Λονδίνου μετὰ τὴν Ἀδέλα Ἀσταιρ.

Ἄς πάρουμε τὸ ζήτημα τῆς ἐπιτυχίας καὶ ἂς ὑποθέσουμε, πρὸς στιγμήν, ὅτι κάποιος κατάρθωσε νὰ γράψῃ ἕνα τέλειο ποίημα (ἂν μὴ φυσικὰ νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶγμα). Πού ἀπέβλεπε μ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία; Νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑστεροφημία; Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ αἰωνιότης; Πόσα χρόνια θὰ ἐπιζήσῃ τὸ τέλειο αὐτὸ ποίημα, μετὰ τὸ θάνατο ἐκείνου πού τὸ ἔγραψε; Πέντε χρόνια; Δέκα; Ἐξακόσια; Τί εἶναι αὐτὸ, παραβαλλόμενον μετὰ τὴν αἰωνιότητα;

Γιὰ τὸν Ὅμηρο, τοῦ οὐοίου τὰ ποιήματα διαδίδουμε με θαυμασμό, δὲν ξέρουμε οὔτε ποιὸς ἦταν καλὰ καλὰ. Ἀγνοοῦμε ἂν ἡ «Ἰλιάς» καὶ ἡ «Ὀδύσεια» ἐγράψαν ἀπὸ ἕνα μόνον ἄνθρωπο ἢ ἀπὸ πολλοὺς, ὅπως ὑποστηρίζει ἡ περίφημη θεωρία τοῦ Κρίστ. Πῶς θέλετε νὰ ξέρουμε σήμερὰ τί θὰ μείνῃ ἀπὸ τὸ δικό μας ἔργο, ὅστερ' ἀπὸ 300 χρόνια;

Τὸ εἶχε φαντασθῇ κανεὶς, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἑλισάβετ, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Σαίξπηρ θὰ περνοῦσε στὴν αἰωνιότητα; Τὰ ἔργα του παιζόνταν βέβαια, ἀλλ' ὄχι με θριαμβευτικὴν ἐπιτυχία, καὶ πολλοὶ ἄλλοι συγγραφεῖς σύγχρονοί του πού σήμερὰ τοὺς ἀγνοοῦμε, σχεδὸν τελείως, εἶχαν δρῆσει τότε μεγαλύτερες δάφνες.

Στὴ Γαλλία ὑπάρχει ἡ περίπτωση τοῦ μεγάλου Κορνέι, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς γαλλικῆς τραγωδίας.

Ἐλάχιστοι γνωρίζουν σήμερον ὅτι ὁ Πιέρ Κορνέι εἶχαν ἕναν ἀδελφόν, τὸ Θωμά, πού ἔγραφε κι' αὐτὸς θεατρικά ἔργα. Σήμερὰ κανένας δὲν

ὅταν ἦμουν δημοσιογράφος, δὲν ἀγαποῦσα καθόλου τὸν κινηματογράφο. Μοῦ ἄρεσε νὰ γράφω. Καὶ ἡ εἰσδοὸς μου στὴν κινηματογραφικὴ τέχνη ἐγίνε ἀπὸ λόγους καθαρῶς συμπτωματικούς. Στὴν ἀρχή, ἀσχολήθηκα μετὰ τὴν συγγραφὴ σεναρίων, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ κερδίζω χρήματα. Οἱ παραγωγοὶ ταινιῶν καλοπληρώνανε. Μόλις ὅμως βρέθηκα μέσα στὴ ζωὴ τῶν στούντιο, ἀνεκάλυψα καινούργιες καὶ ἀπροσδόκητες χαρές.

Ὁ Ἄνρὺ ντὲ Μοντερλάν ἔγραψε σ' ἕνα βιβλίο του ὑπέροχες σελίδες γιὰ τὴ χαρὰ.

«Ὁ ἄνδρας, γράφει, δὲν ἔχει πραγματικῶς καμμίαν ἰδέαν τῆς εὐτυχίας. Γι' αὐτὸν εὐτυχία εἶναι ἡ ἑλλειψὶς στενοχωριῶν καὶ θλίψεων. Γιὰ τὴν γυναῖκα ὅμως ἡ εὐτυχία εἶναι καὶ τὸ συγκεκριμένο: ἕνας σύζυγος, παιδιὰ καὶ περιουσία. Γενικῶς, οἱ γυναῖκες ἔχουν πολὺ συγκεκριμένην ἰδέαν ἐκείνου πού ζητοῦν.»

Ὁ ἄνδρας εἶναι πῶς ἐλεύθερος στὴ σύγχρονη κοινωνία καὶ πῶς ἀνεξάρτητος. Μόνος του, χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός, ὀφείλει νὰ ἀγωνισθῇ, νὰ παλέψῃ, νὰ παρακάμψῃ τὰ ἐμπόδια καὶ τὶς καταγίγδες, νὰ ἐπιτύχῃ. Καὶ στὴ δραστηριότητά αὐτή, σ' αὐτὴ τὴν ἐλευθερίᾳ τῶν κινήσεων, ὁρίσκει τὴ χαρὰ. Τοῦ μένει πολὺ λίγος καιρὸς γιὰ ὀνειροπολήσεις. Τὸ σύνθημά του εἶναι ἡ δράσις.

Μὲ τὴν πλειονότητα ὁμως τῶν γυναικῶν δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Προστατευμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἐναντίον ὧν τῶν στενοχωριῶν, ἡ γυναῖκα δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τοῦ νὰ ὀνειροπολῇ.

Ὁ ἄνδρας μόνον κατὰ τὴν ἐφηβικὴν του ἡλικία (15—20 ἐτῶν) μπορεῖ νὰ ὀνειροπολῇ. Ὑστερὰ ὅμως δὲν τοῦ μένει καιρὸς, γιατί ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται. Καὶ οἱ ρωμαντικὲς ἰδέες περὶ εὐτυχίας μένουν ἀποκλειστικὰ κτήμα τῶν γυναικῶν.

Ἐνας ἄνθρωπος δράσεως, μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχής; Ἀσφαλῶς. Ἡ δραστηριότης εἶναι ἕνα εἶδος ἀφιονοῦ γιὰ τὸν ἄνδρα.

Εἶμαι εὐτυχής; Νομίζω μάλλον ὅτι ναί. Αὐτὸ ἄλλως εἶναι καὶ ζήτημα ἡλικίας. Στὴν ἀρχή, ὅταν κανεὶς εἶναι νέος, περιμένει πάρα πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ὅσο ὁμως περνοῦν τὰ χρόνια, ὁ ἄνθρωπος κάνει πολλὰ ἀσάφεις.

Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ πραγματικῶς εὐτυχὴς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος πού δὲν ὑπέβαλε ποτὲ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα στὸν ἑαυτὸ του. Γιατί ἡ ἀπάντησις εἶναι πολὺ δύσκολη, ἂν ὄχι ἀδύνατη.

PENE KLAIR



Ὁ ἔρωτας τοῦ διαρρήκτη

Ἀστυνομικὸ διήγημα: Ν. φλωμπέρ

Ὁ Μωρίς τινάχτηκε ἀπάνω με θυμὸ ἀκούοντας τὸ σχέδιο τῶν συντρόφων του.

Ἀδύνατο!... φώναξε κατακόκκινος κι' ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἐλαφρά. Αὐτὸ πού μοῦ ζητᾶτε δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω παντοῦ σ' ὅλες σας τὶς ἐπιχειρήσεις. Νὰ κλέψω, νὰ ληστέψω, μάλιστα, ἀλλὰ ὄχι αὐτὸ.

Οἱ ἄλλοι δυὸ τὸν κῆτταξαν με εἰρωνεία καὶ οἴκτο.

Ἀλλὰ γιατί λοιπὸν περιστράφηκε μου; τοῦ εἶπε ὁ Λατούρ κοροϊδευτικά. Δὲν καταλαβαίνω γιατί γίνεσαι ὥρες-ὥρες τόσο κουτός!...

Ἰσα-ἰσα ἔπρεπε νὰ χαρῆς πού γλυτώνεις με τόσο λίγα πράγματα τὸν κίνδυνο πού θὰ διέτρεχε ἀλλοιώτικα. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, δὲν χάνεις τίποτα ἀπ' τὸ μερικὸ σου!...

— Γιατί αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐγὼ τὸ θεωρῶ χειρότερο κι' ἀπὸ κλεψιὰ κι' ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀτιμία... μουρμούρισε ὁ Μωρίς μετὰ τὸ βλέμμα στὸ πάτωμα.

— Μὴν εἶσαι ἡλίθιος!... εἶπε ὁ Βιβιέ περιφρονητικά.

Ἐξ ἄλλου τὸ κόλπο εἶναι ἀποφασισμένο. Θὰ γίνῃ καὶ χωρὶς ἐσένα, καὶ τὸ μόνο πού θὰ διαφέρει εἶναι πῶς θὰ γίνῃς ἴσως αἰτία νὰ φάῃ καμμιὰ μαχαίρη ἢ γρη῏, ἂν ξυπνήσῃ τὴν ὥρα πού δὲν θὰ τὸ περιμένομε.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἔκανε τὸν Μωρίς νὰ γίνῃ κατάχλωμος.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ξυπνήσῃ ψιθυρίζοντας σφονγγίζοντας τὸ ἰδρωμένο του μέτωπο. Κι' ἔπειτα γιατί νὰ μὴν κάνομε τὴν δουλειὰ σὲ μιὰ ὥρα πού ἡ γυναῖκα θὰ λείπῃ ἀπ' τὸ σπίτι;

— Μὴν λές βλακείες, ἔκανε ὁ Βιβιέ ἔξω. Ξέρουμε πῶς ἡ γρη῏ δὲν ἔκουμπίζεται ἀπ' τὸ σπίτι της παρὰ σὲ πολὺ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, καὶ ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ ὀρισμένη συνήθεια. Πού στὸ διάολο, λοιπὸν, θέλεις νὰ τὸ μάθουμε ὅταν τῆς καπνίσῃ νὰ λείψῃ ἀπ' τὸ σπίτι; Ἐλα, Μωρίς ἄφησε στὴ μπάνα τὰ σκέφτομαι, καὶ κάνε τί θὰ κάνῃς νὰ ξεμυαλισθῇ τὴ γρη῏ καὶ νὰ τὴν πᾶς σεργιάνι κἀνα βράδυ στὴν πόλη.

Μὲ τὰ μούτρα ποῦχες αὐτὸ θάνατι παιγνιδάκι γιὰ σένα... συλλογίσου λοιπὸν βλάκα! Διακόσιες χιλιάδες μετρητὰ με μιά. Οὔτε μιζοῦ, οὔτε ὁμολογίες εἶναι γιὰ νὰ μὴν ξέρουμε πῶς θὰ ξεφορτωθῶμε. Ἐκτός ἀπ' τὶς εἰκοσι γ'ιλιάδες πού θὰ πάρῃ ἡ Ἐμιλί, τὰ ρέστα θὰ τὰ μοιραστοῦμε οἱ τρεῖς μας, καὶ στὸ κάτω κάτω βλάκα θὰ γλεντήσῃς καὶ σ' ἄλθεῖς σάν... τίμιος ἄνθρωπος ἡ γρη῏ δὲν εἶναι γιὰ πέταμα... δηλαδή δὲν εἶναι καθαρὸ γρη῏...τὰ σαράντα δὲν τᾶχει ἀκόμα!...

— Ὁ Μωρίς περπατοῦσε τώρα σκεφτικὰ καὶ ἀφηρημένος μέσ' στὸ σούρουπο.

Τὰ παπούτσια του ἦταν σκουπισμένα, ἦταν βοτανημένος στὸν ἰδρώτα καὶ τὰ μαλλιά του ἦταν ἀναστατωμένα.

Ἐπρεπε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Ἐλίζας Νενμούρ τῆς γρη῏ς ὅπως τὴν ἔλεγε οἱ «συντροφοί» του καὶ νὰ προσκολληθῇ νὰ τὴν συναντήσῃ.

Ἡ καρδιά του ὅμως ἦταν σφιγμένη καὶ τὸ βλέμμα του περιλυτο.

Τὴν τελευταία στιγμὴ εἶχε ὑποκύψει στὶς πιέσεις τῶν ἄλλων, καὶ προσπαθοῦσε τώρα νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ του πῶς ἂν εἶχε δεχθῇ αὐτὸ τὸν πρότυχο ῥόλο ἦταν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ τῆς ἀγνωστῆς πού κινδύνευε ἴσως ὅπως τοῦ τόνισε ὁ Βιβιέ.

Ὁ δρόμος ὅπου βρισκόταν ἦταν ἔρημος σχεδόν. Πού καὶ πού μονάχα περνοῦσε καμμιὰ σούτα φορτωμένη σανό. Ὁ Μωρίς ἀνάπνεε μ' ἀνακούφιση τὴ μυρωδιά τῶν γιασσεμιῶν πού ἔρχονταν ἀπ' τοὺς κήπους τῶν σπιτιῶν, κι' ἄκουε τὰ τιτιβάσματα τῶν πουλιῶν πού θὰ ξυπνοῦσαν ὅλες τὶς κοιμισμένες του νοσταλγίες.

Κακόμοιρη μαμὰ! μουρμούρισε μιὰ στιγμὴ με θλίψη, ἤσωνα τυχερὴ πού πέθανε γρη῏γορα! Ἄν ζοῦσε γιὰ νὰ δῆς τὴν κατάντια μου. Μ' ἀνάθεμης μετὰ πῶς γλυκὰ ὄνειρα, γιὰ νὰ καταντήσω ἕνας χαρτοπαιχτῆς στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος ποὶς ἔξεραι πού θὰ καταλήξω!... Ἰσως νὰ μὴν μείνω ὅτι εἶμαι τώρα ἕνας διασολῆτης... ἕνας ἀπατεώνας, ἀλλὰ νὰ καταντήσω ν' ἀπειλῶ καὶ σάν τὸν Βιβιέ τοὺς συνενόχους μου.

«Στὸ κάτω κάτω τὸ κόλπο θὰ γίνῃ καὶ χωρὶς ἐσένα, μόνο πού κινδυνεύει νὰ φάῃ καμμιὰ μαχαίρη ἢ γρη῏ ἂν ξυπνήσῃ σὲ ἀκατάλληλη ὥρα...»

Ἀναστένανε με πίκρα, ἀλλὰ ἡ τελευταία φράση του τὸν ἔκανε νὰ ξαναρθῇ στὴν πραγματικότητα καὶ νὰ θυμῇ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε βοήθῃ αὐτοῦ.

Ἐπρεπε νὰ δρῇ τὴν Ἐλίζ Ντυμούρ καὶ τὸ σπίτι της θάταν ἐδῶ κοντὰ βέβαια.

Ὅπως τὸν ἐξηγῆσε ὁ Λατούρ ἦταν στὴν ἀκρὰ τοῦ χωριοῦ καὶ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ πρῶτο κοντινότερο σπίτι ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ χρειάζονταν τουλάχιστον ἕνα τέταρτο μετὰ τὰ πόδια.

Ἡ Ἐλίζ ζοῦσε ἐκεῖ ὀλομόναχη. Ἐκτός ἀπ' τὸν κηπουρὸ πού ἔρχονταν τὰ πρωῒνα καὶ τὴν παραδουλεύτρια πού πήγαινε γιὰ τὶς γοντροδουλειές μονάχα δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα, κανεὶς ἄλλος σχεδόν, (ἂν ἐξαίρεση κανέναν καὶ τοὺς ὑπαλλήλους πού ἔφεραν τὰ τρόφιμα καὶς Δευτέρα καὶ Σάββατο δὲν πατοῦσε ἐκεῖ μέσα).

Δὲν εἶχε φιλικὲς σχέσεις με κανέναν συγγενεὸν της καὶ πᾶσι σπάνια κατέβαινε στὴν πόλη γιὰ νὰ πᾶ στὸν κινηματογράφο.

Ὁ Μωρίς κῆτταξε τὸ δρόμο ἐξεταστικά.

«Τὸ σπίτι εἶναι κάτασπρο με πράσινα υπαλόνια καὶ παραθυρόφυλλα, μετὰ τὰ κόκκινα φαντῆρα ἔξω ἀπ' τὰ μάρτια. Ἦταν νέα γυναῖκα ἀσφαλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀσπρίσμα τῶν μαλλιῶν— πού ἴσως νάταν καὶ πρόωρο, καὶ τὸ σκούρο τοῦ φρονεμα μὲ τὸ μεταλλικὸ τοῦ ὕψους ἔδιναν ἀπὸ μακριὰ τὴν ἐντύπωση γερασμένης γυναικός.

Μέσα ἀπ' τὸ κλειστὸ ζαμιετῆκι ὁ κάτασπρος λαμὸς τῆς διατηρούσε ὅλη τὴ φρεσκάδα του καὶ τὰ χέρια της μετὰ τὰ ροζ φρικτὰ νύχια ἦταν ὑπέροχα.

— Μήπως εἶστε συγγενὴς τῶν Κλεμάν; ῥώτησε μιὰ στιγμὴ τὸν Μωρίς, καθὼς καθόνταν κοντὰ του, στὸ μικρὸ μπαλκόνι τοῦ κήπου. Τὸ πρόσωπό σας εἶναι μεγάλη ὁμοιότητα μετὰ τοὺς ἄνδρες τῶν Κλεμάν.

— Ὁχι... οὔτε τοὺς ξέρω καν... μουρμούρισε ὁ Μωρίς στενοχωρημένος.

— Ἄσπρη μενὴν ὁμοιότητα...

κἀνέλλα τοῦ κήπου εἶναι σκούρα κεραμίδια συλλογίστηκε ξανακιντίζοντας τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ναί, αὐτὸ εἶναι. Ἀναστένανε καὶ προχώρησε πρὸς γρη῏γορα.

— Ὁ ἄργησις ἀκόμα πολὺ καιρὸ νὰ κατακτῆσῃ τὴ γρη῏; ῥωτοῦσε ὁ Βιβιέ μετὰ τὸ κοροϊδευτικὸ ὕφος του τὸν Μωρίς, ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες.

Ὁ Μωρίς ἔγινε κατακόκκινος σάν μικρὸ παιδί. Παρ' ὅλα τὰ τριαντάξῃ χρόνια του...

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολο... ψιθύρισε με δισταγμό. Μοῦ μίλησε, με προσκάλεσε στὸ σπίτι της, ἀλλὰ... δὲν μοῦ ἔδωσε κι' ἄρετὸ θάρρος...

Ἄν περιμένῃς νὰ σοὶ δώσῃ ἡ ἴδια δὲ θὰ σοὶ δώσῃ ποτὲ. ἔκανε ὁ Λατούρ με πεποίθηση πρέπει νὰ τὸ πάρος μοναχὸς σου προσκάλεσῃ τὴν νὰ πᾶτε σὲ κανένα ἐρωτικὸ φίλμ ἢ σὲ καμμιὰ ἐκδρομὴ με βάρκα. Ἔτσι μετὰ τὸ φεγγάρι, τώρα αὐτὲς τὶς μέρες θὰ τῆς ἔρθῃ μοῦρη! καὶ γέλασε τρανταχτά.

— Εἶναι πού φοβάμαι μὴν... ὑποψίασθῇ ἀπάντησε ὁ Μωρίς με ταραγμένη φωνή.

— Κουτορνίβι! ψιθύρισε με περιφρόνηση ὁ Βιβιέ, καὶ τοῦ γύρισε τὶς πλάτες...

Ὁ Μωρίς ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ τῆς γεμάτος στενοχώρια καὶ ταραχή.

Εἶχε γνωριστῇ μετὰ τὴν Ἐλίζ. Παρὰ τὴν συνθήκη τῆς μοναξιάς της ἡ γυναῖκα τοῦ εἶχε μιλήσει με συμπάθεια ὅταν τὴν καλοσπέρισε περνοῦντας ἔξω ἀπ' τὸν κήπο της καὶ σταματώντας μιὰ στιγμή γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ λίγο νερό.

Στὴν ἀρχὴ κιντίζοντας τὴν ὁ Μωρίς σάστισε. Τὴν πήρε γιὰ καμμιὰ ἄλλη γιὰ τὸ παρτσουῖλι τῆς «γρη῏ς» πού θὰ ἔδινε ὁ Βιβιέ κι' ὁ Λατούρ δὲν θὰ ταίριαζαν καθόλου.

Ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν βέβαια στὴν πρώτη νεότητά της ἀκόμα. Εἶχε περάσει τὰ τριάντα κι' ἴσως καὶ τὰ τριονταπέντε.

Τὰ μαλλιά της πού ὁ μὲς ἀρχίζαν ν' ἀσπρίζουν στὰ πλάγια στεφάνωσαν ἕνα ὑψηλὸ κάτασπρο μέτωπο κι' ἕνα πρόσωπο λεπτὸ γλυκὸ με χαρακτηριστικὰ γεμάτα συμπαθεία. Δυὸ ἐλαφρὲς ρυτίδες χαραζαν στὴ μέση τὸ θαυμασιό αὐτὸ μέτωπο, καὶ τὰ γέμια της ὅταν χαμογελοῦσαν μελαγχολικὰ ἄφηναν μὲς καὶ μετὰ βίας νὰ διαγραφῶνται οἱ ἀνεπαίσθητες ρυτίδες γύρω ἀπ' τὰ μάτια. Ἦταν νέα γυναῖκα ἀσφαλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀσπρίσμα τῶν μαλλιῶν— πού ἴσως νάταν καὶ πρόωρο, καὶ τὸ σκούρο τοῦ φρονεμα μὲ τὸ μεταλλικὸ τοῦ ὕψους ἔδιναν ἀπὸ μακριὰ τὴν ἐντύπωση γερασμένης γυναικός.

Μέσα ἀπ' τὸ κλειστὸ ζαμιετῆκι ὁ κάτασπρος λαμὸς τῆς διατηρούσε ὅλη τὴ φρεσκάδα του καὶ τὰ χέρια της μετὰ τὰ ροζ φρικτὰ νύχια ἦταν ὑπέροχα.

— Μήπως εἶστε συγγενὴς τῶν Κλεμάν; ῥώτησε μιὰ στιγμὴ τὸν Μωρίς, καθὼς καθόνταν κοντὰ του, στὸ μικρὸ μπαλκόνι τοῦ κήπου. Τὸ πρόσωπό σας εἶναι μεγάλη ὁμοιότητα μετὰ τοὺς ἄνδρες τῶν Κλεμάν.

— Ὁχι... οὔτε τοὺς ξέρω καν... μουρμούρισε ὁ Μωρίς στενοχωρημένος.

— Ἄσπρη μενὴν ὁμοιότητα...



έκανε η γυναίκα σαν να μιλούσε μονάχη της.

Επιπολούθησε μια σιωπή γεμάτη στενοχώρια κι' απ' τών δυο το μέρος.

Μένετε εδώ ολομοναχή; ρώτησε ο Μωρίς για να πη κάτι.

— Όλομόναχη... ναι... στέναξε η Έλίζα. Από τότε που έχασα τους δικούς μου δεν έχω πιά καμιά διάθεση για συντροφιά, και δεν διέκοψε τις σχέσεις ακόμα και με τις πιο στενές φίλες της νεότητάς μου.

Ο νέος την κύτταζε κατάματα κι' ένα χαμόγελο γεμάτο πίκρα φάνηκε στα χείλη του.

Είχε θυμηθεί τη «γρηά» του Βιβιέ και του Λατούρ.

Ξεχνώντας πως έπρεπε να μείνει και να προσπαθήσει να συνδεθεί μαζί της περισσότερο σηκώθηκε απάνω διασπαστικά.

Φεύγετε; έκανε η Έλίζα μελαγχολικά. Είναι ναρς ακόμα... Καθίστε... Είμαι τόσο μόνη μου...

Ο Μωρίς υπάκουσε σαν μεθυσμένος και το βλέμμα του, συναντώντας το βλέμμα της Έλίζα ήταν γεμάτο τρυφερότητα και γοητεία.

Επισκέπτονταν την Έλίζα κάθε μέρα και προσπαθούσε να ξεγελάσει τους συντρόφους του με διάφορα ψέμματα. Μα ο καιρός περνούσε κι' ο Βιβιέ άρχισε να τον κυτάζει με κακία και ύποψια.

Θα ξεμπερδέψω μ' αυτή την δουλειά ναι ή όχι;

Είχε ξεφανώσει άγρια στο τέλος, εκείνο το απόγευμα.

Ο Μωρίς είχε φωνάξει κι' αυτός, είχαν πιαστή άσχημα και στο τέλος τους είχε χωρίσει ο Λατούρ.

Ο Μωρίς πήρε... αναβολή καμιά δεκαπενταριά μέρες ακόμα να κανονίσει το ραντεβού με τη «γρηά» κι' έφυγε από κοντά τους διασπαστικά για να συναντήσει την Έλίζα.

Προχωρούσε γρήγορα με την καρδιά νεύατη απελπισία. Τι θα έκανε στο τέλος;

Οι δεκαπέντε μέρες θα περνούσαν γρήγορα όπως είχαν περάσει κι' οι άλλες, κι' οι συνήγοροι του ήταν αδύνατο να ξεγελαστούν πιά. Έπρεπε να παρασύρει την Έλίζα έξω από το σπίτι...

Αλλοίμονο όμως, αυτό δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Η Έλίζα απ' την ημέρα της γνωριμίας της, είχε γίνει ανώνυμη. Για να το άρεσε περισσότερο, είχε αρχίσει να ντύνεται κομψά, να κατορεύει στις μεδίστρες και στις καπελλοϋδες και τον παρακαλούσε να την συνοδεύει κάτω στην πόλη. Ο Μωρίς της άδωνιόνταν με διάφορες προφάσεις, κι' όσο μπορούσε καταίωνα τις εξόδους της. Δεν ήθερε άκριβως ποιά ήταν η οικονομική κατάσταση της άγαπημένης του. Άλλα έκτος απ' τις διακόσιες χιλιάδες μετρητά που υπολόγιζαν οι συνήγοροι του η Έλίζα το είχε πει πως είχε μια μικρή σύνταξη και το σπίτι με το γήπεδο που κατοικούσε ήταν ιδιοκτησία της.

Μη θέλοντας να προδώσει τους συνήγορους του, αλλά ούτε και ν' αψίση να ληστευθεί τόσο άνανδρα η Έλίζα, ο Μωρίς βρισκόνταν στο πιο σφιγμένο δίλημμα της ζωής του. Απ' την άλλη μεριά πάλι, η σκέψη πως δεν είχε κανένα τίμιο μέσο να κερδίσει την ζωή του, κι' επομένως δεν θα μπορούσε ποτέ να παντρευθεί με την άγαπημένη του, τον έφερνε σ' αληθινή απελπισία.

Για την ώρα την ξεγελούσε λέγοντας πως πώς ήταν ένας «περιοδεύων αντιπρόσωπος» κάποιου παλαιού σπιτιού. Άλλ' ως τότε θα μπορούσε

να την ξεγελά έτσι;

Μπαίνοντας στο σπίτι της Έλίζας, προσπαθούσε να διώξει το θλιβερό ύφος του.

— Καλησπέρα Μωρίς! άργησες! φώναξε η Έλίζα τρέχοντας κοντά του.

Ο Μωρίς την κύτταζε με θαυμασμό.

Ήταν ντυμένη μ' ένα θαυμάσιο λευκό ταγιέρ και το χαριτωμένο πρόσωπό της άστραφτε από όμορφα κι' ευτυχία.

— Σού άρεσα Μωρίς; Μουμμούρισε ή νέα τρυφερά και σφίχτηκε δίπλα της.

— Πώς άλλαξες!... Ψιθύρισε ο Μωρίς, σαν να μιλούσε μοναχός του.

— Μήπως δεν σου άρεσα μ' αυτή την αλλαγή;

Ξαναρώτησε η Έλίζα εύθυμα. — Μου άρεσε πάντα... πάντα... Ψιθύρισε εκείνος με θέρμη.

— Λοιπόν θα με συνδέσεις, επί τέλους, στην πόλη;

Είπε εκείνη με ύφος παιδιού... — Προτιμώ νάμαστε εδώ... μόνοι μας... Δε σου άρεσει η μοναξιά μας;

— Μου άρεσει, αλλά θέλω τώρα που σ' αγαπώ να νοιώσω κοντά σου όλες τις χαρές της ζωής που στερηθήκα τόσο καιρό απ' το βαρύ πένθος μου... Πόσο δυστυχισμένη υπήρξα Μωρίς!... Έχασα τόν έναν πτωχό απ' τόν άλλον. Τη μητέρα, τόν πατέρα και τὰ πέντε αδελφία μου... ναι υπήρξα τόσο δυστυχής, και τώρα σου είσαι το πέν για μένα... Μερικές στιγμές μου φαίνεται πως είσαι το δώρο που μοιστείλλει η τύχη για να με αποζημιώσει για τὰ χτυπήματα που μου δώσε ως σήμερα... Σ' αγαπώ κι' είμαι άπαιτητική Μωρίς μου! Δε μου φτάνει να είμαι ευτυχισμένη μονάχη μου και μέσ' στο σπίτι μου μόνο... Θέλω να περιφέρω την ευτυχία μου παντού.

Ο νέος την κύτταζε με πόθο... Καθώς μιλούσε τὰ μάτια της άστραφταν από λίγα δάκρυα, και τὰ χείλη της έτρεμαν ελαφρά σαν ν' άνοητρίχαιαν από φιλία...

Παρασύρθηκε απ' το μεθόσι του. — Θα πάμε όπου θές Έλίζα! είπε κλεινώντας τὰ χείλη της με τὰ δικά του....

Σε όλο το δρόμο η Έλίζα έκανε σαν παιδί.

— Είχα τόσο καιρό να κυττάξω γύρω μου με τόση ξεγνοιασιά έλεγε γελώντας — σήμερα όλα μου βάνονται αλλοιώςτικα... Σάν να τὰ βλέπω για πρώτη φορά...

Ο Μωρίς ήταν ευτυχισμένος αλλά ανήσυχος. Έτρεμε μήπως ανταμώσκει πουθενά τόν Βιβιέ ή τόν Λατούρ.

Νύχτωσε πιά όταν η Έλίζα πρότεινε να πάνε και στόν κινηματογράφο.

Ο Μωρίς δέχτηκε, ανήσυχος πάντα. Και δεν είχε καθόλου άδικο...

Στη στροφή του δρόμου, λίγα βήματα έξω απ' το κτίριο, πρόβαλε ξαφνικά ο Βιβιέ. Ο διαρρήκτης στην αρχή έδειξε κάποια έκπληξη, ύστερα κύτταξε τόν Μωρίς με τό συνηθισμένο του κοροϊδευτικό ύφος. Θα νόμιζε πως ο Μωρίς είχε βγεί με τη «γρηά» του έξω ξαφνικά και δεν πρόλαβε να τούς εδοιοποιήσει. Όπως δήποτε όμως αυτό ήταν ή πιο κατάλληλη ευκαιρία. Κάνοντας πως κυττάζει τὰ προγράμματα και τις εκκλήσεις ποδών κολλημένες ο Βιβιέ, πέτασε δίπλα απ' τόν Μωρίς, βάζοντάς του με τρόπο ένα χαρτί στο χέρι. Ο νέος θέλησε με πρώτη στιμμή να τὸ πετάξει, ύστερα όμως σκέφθηκε πὶό

φρόνιμα και προσέχοντας μὴ τὸν δῇ ἡ Έλίζα έρριξε μὴ ματιά.

«Πάμε για τὸ κόλπο. Κράτα την όσο μπορείς πιο πολύ». Έγραφε ὁ συνήγορός του.

Ο Μωρίς έσκισε τὸ χαρτί με πείσμα.

Ήταν κατάχλωμος και τὰ χέρια του έτρεμαν ελαφρώς.

Θ' άφινε λοιπόν να ληστέψουν έτσι την άγαπημένη του που βρισκόταν εκεί δίπλα του με τόση εμπιστοσύνη.

Στὸ μισοσκόταδο τοῦ σινεμά κύτταξε τὸ εὐγενικό της προφίλ με ουφερότητα και με έρωτα.

Όχι! ἦταν αδύνατο... δεν μπορούσε να γελήσει την Έλίζα... ἄς γινόταν ὅτι ήθελε.

Τινάχτηκε απάνω αποφασιστικά. — Με συγχωρεῖς άγάπη μου... μουμμούρισε σκύβοντας δίπλα της.

Ξέχασα ένα ραντεβού που από αὐτὸ ξεφύγεται ή ευτυχία μας... Είναι άνάγκη να σ' άφίσω για λίγο μόνη. Δεν θ' άργήσω περίμενε με σε λίγο.

Και βιαστικά, χωρίς να περιμένη άπάντηση, ώρμησε έξω στο πρώτο ταξί που βρήκε μπροστά του.

Δεν πρόλαβε καλά—καλά να κλείσει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της φίλης του, ὁ Μωρίς, όταν άκούστηκαν νάοχοντα οἱ συνήγοροί του.

Μιλούσαν ψιθυριστά: — Τὴν ξανάνοισε ὁ κανάγιας ὁ Μωρίς. Αἱ, λοιπόν, στή θέση της άλλες γυναίκες θὰ πληρώνουν σὰ χαμένα κι' ένα εκατομμύριο

— Τι ψυχὴ έχουν διακόσιες χιλιάδες φράγκα;

Ξαφνικά ή φωνή πνίγηκε στο λαιμό τους. Ένα φῶς δυνατό πλημμύρισε ὅλο τὸ άντρεί, κι' ὁ Μωρίς πρόβαλε χλωμός, σοβαρός μπροστά τους....

— Τρελλάθηκες! φώναξε ξαφνικά ο Βιβιέ. Ποῦ είναι ή «γρηά»; γιατί τὴν άφισες μονάχη;

— Σὰς πορακαλῶ να φύγετε από δῶ! Έκανε ὁ νέος προχωρώντας καταπάνω τους με θάρρος.

— Τι έπαθες; είσαι μεθυσμένος;

— Σὰς είχα πῆ πως δεν ήθελα να καταπιστώ με τέτοια δουλειά, ψιθύρισε ὁ Μωρίς ήσυχα-ήσυχα. Είχα δίκιο. Τώρα όμως είναι άργά. Αγαπῶ τὴν Έλίζα θὰ γίνω γυναίκα μου και...

— Τι μὰς ψέλνεις αὐτοῦ; είπε ὁ Βιβιέ γυρίζοντάς του τις πλάτες και προχωρώντας κατά τὸ έσωτερικό τοῦ σπιτιοῦ.

— Μην προχωρῆς Βιβιέ! και για τὸ καλό σου φύγε απ' τὸ σπίτι αὐτό.

Η Έλίζα θὰ ξέρε ήλα και...αὐτὴ τὴ στιγμή εδοιοποίησε τὴν αστυνομία. Όπου νάναι θάοθουν...

Ο Βιβιέ άφησε να τοῦ ξεφύγει μὴ φοβερὴ βλαστήμια, ἐνῶ ὁ Λατούρ δειλότερος έτρεχε κίβλας στήν πόρτα για να σωθῇ.

— Θα μὸυ τὸ πληρώσεις αὐτό! άφρισε ὁ Βιβιέ σαν λυσσασμένος και ώρμησε ξαφνικά πάνω στὸν Μωρίς.

Γέρνοντας πρὸς τὰ πλάγια ὁ νέος έβγαλε τὸ ρεβόλβερ του και σημάδεψε τὸν συνήγορό του. Άλλά ήταν πολὺ άργά πιά. Ο Βιβιέ προλαβαίνοντας τοῦ χάωσε τὸ μαγαίρι στο λαιμό. Ο Μωρίς κνίστηκε χάμου. Κατάλαβε ὅτι δεν θὰ ὄυσε πολὺ. Με πόσο θνάξει τὸ καρνέ του και σηκώνει αὐτὲς τις λέξεις:

«Θὰ τὰ μάθης ήλα τώρα, Έλίζα». Ναι δεν ήμουν ἀντάξιος σου. Είμαι ευτυχισμένος και υπερήφανος που πεθαίνω για χάρι σου».



ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ην Άγγλιαν συνταράτουν από καιρο κάτι μυστηριώδη εγκλήματα, δράστης τὼν ὁποίων είναι ένας τρελλὸς χειρουργός, ὁ δὼρ, Χόκιν, ὁ ὁποῖος τρελλάθηκε στὸν πόλεμο ἔγχειρίζων διαρκῶς τραυματισμένους. Ο δὼρ, Χόκιν πιστεύει ὅτι ένα μέρος τοῦ ἐγκεφάλου του έχει γεμίσει αἷμα και ζητεῖ να βρῇ ένα άλλο ἀνθρώπινο μυαλό, πὸν θὰ ταίριαζε με τὸ δικό του, για ν' αντικαταστήσῃ τὸ βλαμμένο μέρος του. Έτσι σκοτώνει ὁποιον τύχη, και τοῦ άνοίγει τὸ κρανίο. Έναντίον τοῦ δόκτορος Χόκιν κινεῖται ὀλόκληρη ή αστυνομία ἰδιαίτερος ὅμως ή μίς Άνν Λάνκαστερ και ὁ Ντάνιελ Ρόκ, χωρίς αποτέλεσμα ὅμως, μέχρι τῆς στιγμῆς.

Τελευταίως, ὁ τρελλὸς χειρουργὸς καταφέρνει να απαγάγῃ και τὸν συνταγματάρχη σέρ Φράνσις Γουόρτον—γνωστὸν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Κ. 20— και ἐτοιμάζεται να τὸν ἔγχειρίσῃ.

Η αστυνομία ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ντάνιελ Ρόκ, προσπαθεῖ να τὸν σώσῃ, και τὸ κατορθώνει. Ο Χόκιν ὅμως, τοῦς ξεφεύγει και πάλι ἂν και είχε πῆσῃ από ὕψος 30 μέτρων μέσα σ' ένα γκρεμό! Δὲν είχαν προφθάσει ὁ Ντάνιελ Ρόκ και οἱ φίλοι του τῆς Σκότλαντ Γουάρδ, να συνέλθουν από τὴν ἐκπληξή τους, όταν ένα δεύτερο ὑποπτο γεγονός σημειώνεται. Έξαφνίζεται ὁ νεαρός Τζέραλντ Όουξ

Υστερ' από τέσσερις μέρες τὸν ἀνακαλύπτουν ἄλλὰ σὲ περίεργη κατάσταση: Δὲν θυμότανε τί τοῦ είχε συμβῇ κατά τις τέσσερις αὐτὲς μέρες. Ο Ντάνιελ Ρόκ και ή Άνν Λάνκαστερ, πηγαίνουν και βρίσκουν τὸν νέο στὸν πύργο του, ἄλλὰ δὲν μαθαίνουν τίποτε. Τὴν τελευταία μόνο στιγμή ὑποπτεύονται τὴν παρουσία ἐκεῖ τοῦ δόκτορος Χόκιν, ἄλλ' ὁ τρελλὸς γιατρός και πάλι τοῦς ξεφεύγει.

Μία μέρα, ὁ Ντάνιελ Ρόκ παίρνει ένα γράμμα. Είναι από τὸν Γκριγκς, τὸν ἄλλοτε φύλακα τοῦ ἀσύλου, στὸ ὁποῖο είχε φιλοξενήσῃ ὁ δὼρ Χόκιν. Τώρα είναι στήν ὑπηρεσία τοῦ τρελλοῦ γιατροῦ Ο Γκριγκς προτείνει στὸν Ρόκ να τοῦς παραδώσῃ τὸν Χόκιν, ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 1000 λιρών με τὸ ὁποῖο είχε ἐπιτηρυχθῇ. Ο Ρόκ παίρνει τὴν Άνν Λάνκαστερ και πηγαίνει στὸν τρελνοῦ. Σ' ένα ἄλλο αὐτοκίνητο τὸν συνοδεύουν ὁ σέρ Φράνσις Γουόρτον, ὁ Βίντερκεντ και δι' ἄλλο, ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γουάρδ. Σὲ λίγο ὁ Ρόκ συναντᾷ με τὸν Γουόρτον και τοῦ ζητᾷ να τὸν ὀδηγήσῃ στὸν Χόκιν.

150N

Ο Γκριγκς σκούπισε τὸν ἰδρώτα από τὸ μέτωπό του.

— Δὲν φαντάζεσθε πόσο θὰ χαρῶ μόλις ξοφλήσετε με δαῦτα, μουμμούρισε, παρατηρώντας τὸ ἀστὺ νομικὸ αὐτοκίνητο πὸν πλησίαζε σιγά. Μαῦρη ή ὥρα πὸν τὸν πρωτοαντίκρυζα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

Σταμάτησε λίγο.

— Καί τώρα προσέξτε αὐτὰ πὸν θὰ σὰς πῶ, συνέχισε. Ένα μίλι πὸν πέρα από δῶ, θὰ στρίψω ἀριστερά. Μετά, ἄλλο ένα μίλι πὸν πέρα, θὰ στρίψω δεξιά. Εκεί, λίγες γυάρδες πὸν πέρα, θὰ ἀντικρύσετε ἕναν κῆπο. Οἱ πόρτες του, σίγουρα, θὰ εἶνε ἀνοικτές. Ένα φαρδὺ μονοπάτι ὀδηγεῖ πρὸς τὸ σπίτι, πὸν βρίσκεται στὸ βάθος σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ γυαρδῶν. Εκεί μέσα θὰ τὸν βρῆτε. Μόλις πλησιάσετε, χυμῆξτε μ' ὅλη τὴν ταχύτητά σας κατά πάνω στήν πόρτα. Απὸ τὸ πρῶί σήμερα ἐτοιμάζει κάτι πειράματα.

— Δὲν θὰ μὰς ἀκολουθήσῃ ἐσύ; τὸν ρώτησε ὁ Ντάνιελ.

Ο Γκριγκς κατέβασε τὸ σκέπασμα τῆς μηχανῆς τοῦ αὐτοκινήτου του και μετὰ:

— Όχι! τοῦ ἀπάντησε. Έγὼ θὰ πάω από τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Ένα ἄλλο μονοπάτι ὀδηγεῖ στήν πόρτα τῆς κουζίνας. Έχω ν' άφίσω τὰ ψώνια μου. Τὸ δωμάτιο τοῦ ἀφεντικοῦ μου ὀλέπει πρὸς τὸ πίσω μέρος. Πλησιάστε λοιπόν, από ἔμπρος και νὰ εἰσθε βέβαιοι πως θὰ ἔχετε μῆθ' στὸ σπίτι προτοῦ ἐκεῖνος μυριστῇ τίποτε. Η ἐξώπορτα εἶνε πάντοτε ἀνοικτὴ και, ἄλλως τε, ἔχω κρύψει κάπου τὸ κλειδί της. Μην ξεχνάτε ὅμως ὅτι πρέπει να ὀρμήσετε μ' ὅλη τὴ ταχύτητά σας.

Απομακρύνθηκε με βῆμα ἄργὸ και ὁ Ντάνιελ ἔσπευσε να συναντήσῃ τὸν τερ Φράνσις.

Σὲ λίγο τὰ δύο αὐτοκίνητα ἀκολουθούσαν σὲ μικρὴ ἀπόσταση τὸ Φορτάκι. Έστριψαν ἀργότερα ἀριστερά και τέλος δεξιά. Βρισκόνταν τώρα σὲ μὴ πάροδο, πὸν φαίνονταν, ἐκ τρώτης ὀψεως, ἀδιέξοδος.

— Νά, τὸ σπίτι! ψιθύρισε ὁ Ντάνιελ, δείχνοντας κάποιο κτίριο, πὸν ξεχώριζε ἀνάμεσα από τὰ δέντρα. Η καγκελόπορτα τοῦ κῆπου θὰ εἶνε πίσω από ἐκείνη τὴ στροφή.

Η Άνν ἔσκυψε πρὸς τὰ ἔμπρος, — Για δῆτε, φώναξε — κάνοντας συγχρόνως νόημα στὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο να σταθῇ — ὁ Γκριγκς σταμάτησε.

Ο Ντάνιελ πάτησε τὰ φρένα του. Τὰ δύο αὐτοκίνητα πῆραν σιγά τὴ στροφή και σταμάτησαν πίσω από τὸ Φορτάκι. Ο Γκριγκς είχε κατεβῇ ἀπὸ τὴ θέση του και ἀκούμποῦσε με τὴν πλάτη στήν καγκελόπορτα. Τὸ μέτωπό του ήταν κἀθιδρο. Τὰ μάτια

του κόκκινα, σαν ματωμένα, και τὸ πρόσωπό του πανιασμένο. Έμοιαζε με ἄνθρωπο πὸν ἀντικρύζει ξαφνικά τὸν πιο φρικτὸ θάνατο και φοβάται και τρέμει σαν δειλός.

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ πιά, ἔκανε με λαχανιασμένη φωνή. Μάρτυράς μου ὁ Θεός, δὲν φταίω ἐγώ. Καί ὅμως σὰς πρῶδωσα, σὰς παρέσυρα... Καταλαβαίνετε τί θέλω να πῶ;

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ἡρεμα ὁ Ντάνιελ. Συνέχισε.

— Μην περάσετε αὐτὴν τὴν καγκελόπορτα, ἐξακολούθησε με πνιγμένη μόλις καταληπτὴ φωνή ὁ Γκριγκς. Μην τὴν περάσετε οὔτε ἐσεῖς, οὔτε τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο... Προσέξτε, σὰς τὸ προειδοποιῶ... Αφῆστε ἐδῶ τὰ αὐτοκίνητά σας και ἀκολουθήστε τὸ μονοπάτι πὸν τὸ κρύβουν τὰ χαμόδεντρα. Γρήγορα και πάλι θὰ φθάσετε στὸ σπίτι. Δὲν θ' άργήσετε διόλου! Καί πρὸ πάντων ἀφήστε ἐδῶ πέρα τὴν κοπέλλα... Μην τὴν πάρετε μαζί σας... Μαῦρη ή ὥρα πὸν συναντοῦσα αὐτὸν τὸν Σατανά!

Παραπατώντας σαν μεθυσμένος, ὁ Γκριγκς ὥρμησε κι' ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του. Ήταν ὀλοφάνερο πως ὁ πιο φρικτὸς τρόμος είχε φωληάσει στήν ψυχὴ του.

— Γιατί μὰς λὲς ν' άφίσουμε ἐδῶ στὸ δρόμο τὰ αὐτοκίνητά μας; τὸν ρώτησε ὁ Ντάνιελ καχύποπτα. Πρὶν λίγο μὰς συνεβόλευσε να μποῦμε μ' ὅλη τὴν ταχύτητά μας.

— Για ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφήστε τις ἐρωτήσεις! βρυχήθηκε ὁ Γκριγκς. Σὰς ἐπανάλαβάνω ὅτι σὰς πρῶδωσα. Τώρα ὅμως μετανιώσας, σὰς λέω τὴν ἀλήθεια, πὸν να με κἀψῃ ή φωτιά ἂν λέω ψέματα... Μην παίρνετε μαζί σας τὴν κοπέλλα. Μη, για ὄνομα τῆς Παναγίας!

Έβαλε ἔμπρος τὸ αὐτοκίνητό του και ξεκίνησε ταχύτατα. Λίγο ἔλειψε να πῆσῃ στὸ χανάκι. Οἱ ἀστυνομικοὶ είχαν κατεβῇ ὅλοι από τὸ αὐτοκίνητό τους, και στεκόταν ἀμίλητοι στὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Για ἔλατε, ἔκανε τέλος ὁ Ντάνιελ. Ἀς πάρουμε τὸ μονοπάτι. Τὸ πολὺ-πολὺ να ἀργήσουμε λίγα δευτερόλεπτα. Έσεῖς, μίς Λάνκαστερ, ἀκολουθήστε μας τελευταία.

Ο Βίντερκεντ, πὸν ὀδηγοῦσε τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, ὥρμησε και κάθισε στὴ θέση του.

— Δὲν ἔχουμε ὥρα για χάσιμο! φώναξε ἀγριεμένα. Αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος μπορεῖ να μὰς γέλασε ξανά. Εἶμαι σίγουρος ὅτι θέλησε να εἰδοποιήσῃ τὸν Χόκιν, για να μπορέσῃ να φύγῃ ἐγκαίρως. Έσεῖς προχωρήστε ἀνάμεσα από τοῦς θάμνους. Έγὼ θὰ ὀρμήσω από τὴν καγκελόπορτα. Κι' ἔτσι δύσκολα θὰ μὰς ξεφύγῃ.

Ο Ντάνιελ κατὶ θέλησε να πῇ, μα κρατήθηκε. Ἀλλὰς τε τὸ σχέδιο τοῦ Βίντερκεντ ήταν ἀρκετὰ στρατηγι-

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΟΥΡΗΜΑ ΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΥ ΦΙΛΙΠ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΝ

κό. Ο Γρίγκς θρυσκόταν σέ καταστα σή ύστερία καί πιθανόν ό τρόμος πού τού ένέπνευε ό Χόκιν νά τόν είχε κάνει νά λιποψυχήση. Έξ άλλου, ό Βίντεργκετ ήταν δυνατός, γεροδεμένος άνδρας καί από τούς πιό δεινούς σκοπευτάς. Καί μόνος του λοιπόν άρκοϋσε γιά νά τά βάλη με τόν Χόκιν...

Ήδη τó αυτοκίνητό του είχε ξεκινήσει. Ο Ντάνιελ με τούς υπόλοιπους συντρόφους του ώρμησε προς τó μονοπάτι.

Μιά παράξενη νεκρική σχεδόν ήσυχία ήταν άπλωμένη όλόγυρα. Ούτε φύλλο δέν κουνιόταν καί δέν άκούόταν έστω καί τó παραμικρό θρόισμα.

Όλοι τούς ένοιώσαν κάποιον άόρατο μυστηριώδη κίνδυνο νά φτερουγίση γύρω τούς. Τó αυτοκίνητο τού Βίντεργκετ είχε πάρει τή στροφή καί προχωρούσε όλοταχώς προς τó κτίριο.

Ξαφνικά ένας έκκωφαντικός θόρυθος τράνταξε καί θρυμμάτισε λές τόν άέρα. Η γή αναταράχτηκε όρμητικά. Ο Ντάνιελ πού προπορευόταν, τίναξε ψηλά τά χέρια του καί κλονίστηκε. Ένοιωσε σάν νά δέχτηκε ένα φοβερό χτύπημα στο πρόσωπο, καί, κάνοντας μιά στροφή στον άέρα, σωριάστηκε στο χώμα.

Οι άλλοι, πού τόν άκολουθούσαν, παρέστησαν μάρτυρες ενός φοβερού θαύματος. Όλόκληρα δένδρα, ξεριζωμένα από τή γή, είχαν έκσπενδονισθή ψηλά. Ένα σύννεφο σκόνης τούς τούλιξε καί άμέσως μετά έπηκολούθησε μιά άληθινή βροχή από χαλίκια, πού κροτούσαν με θόρυβο πάνω στα κλαδιά τών δέντρων.

Σάν άστραπή τούς φώτισε, γιά έλάχιστα δευτερόλεπτα μιά λευκή έκτοφλωτική λάμψη, πού μετέβαλε γιά λίγο κείνο τó ήλιοφώτιστο άπόγευμα σέ όμιχλώδη χαλαυγή.

Πριν προφτάσουν νά τόν πλησιάσουν, ό Ντάνιελ θρυσκόταν καί πάλι όρθιος σκονισμένος άλλα γερός, έκτός από ένα έλαφρό τραύμα στο μέτωπό του. Όλοι τούς ήσαν σιωπηλοί. Όρμησαν τρέχοντας προς τά έμπρός. Πρώτος έφτασε στήν στροφή τού δρόμου ό Ντάνιελ. Στράφηκε όμως άπότομα, σηκώνοντας ψηλά τά χέρια του.

Μην αφήσετε τήν μίς Λάνκαστερ νά πλησιάση, φώναξε στον Γουόρντον. Γιά όνομα τού Θεού, κρατήστε τήν μακριά!

Η Άνν εύκολα ξέφυγε άπ' τόν συνταγματάρχη, πού, με τά χέρια άπλωμένα, επεχείρησε νά τήν έμποδίση, καί έφθασε στο σημείο όπου είχε λάβει χώραν ή φοβερή καταστροφή. Στάθηκε άμίλητη, ένώ στο πρόσωπό της ζωγραφιζόταν ή φρίκη.

Τό αυτοκίνητο είχε μεταβληθή σέ άκορφο σωρό στρεβλωμένων σιδερελών. Στή μέση τού δρόμου είχε άνοιχτή ένας πελώριος λάκκος πού θά μπορούσε νά θάψη 12 τουλάχιστον άνθρώπους.

Κάπου εκεί κοντά θρήκαν ένα στριμμένο σύρμα, καί στον άέρα ήταν γυμνή μιά δυσάρεστη πνικτική μυρωδιά.

Όσο γιά τó πτώμα τού Βίντεργκετ, δέν μόρεσαν νά τó άναγνωρίσουν παρά από τά υπολείμματα τών ρούχων του.

Στάθηκαν όλοι τούς άκίνητοι καί σκεπτικοί γιά λίγο, καί μετά, από κοινού, στράφηκαν προς τó σκοτεινό, κίτρινο σπίτι — στο βάθος τού κήπου — με τά κλειστά παράθυρά του. Μιά λύσσα τούς είχε κυριεύσει όλους

Τό φρικτό μυστικό του δρ Χόκιν

κι' ώρμησαν τρέχοντας προς τά έκε. Ο Ντάνιελ λές καί ξαναθυμήθηκε τά μαθητικά του χρόνια τότε, πού ήταν πρωταθλητής της ταχύτητας στο Κολλέγιό του, μήπε άμέσως επί κεφαλής τού όμίλου, κρατώντας στο χέρι του τó αυτόματο περιστρόφο του.

Είχε πάρει πιά τήν άπόφασή του. Θά σκότωνε τόν Χόκιν εύθους μόλις τόν αντίκριζε, δίχως διατυπώσεις καί χασομέρια.

Έφθασαν στο σπίτι. Δεν χρειάστηκε νά χτυπήσουν τó κουδούνι. Ο Γρίγκς σ' αυτό τó σημείο είχε φανή ειδικήνη. Η έξορτα ήταν διαπλάτα άνοικτή. Βρέθηκαν σ' ένα κυκλικό μάλλον διάδρομο, στρωμένο με λευκά πλακάκια, πού επάνω τούς ήταν ριχμένη μιά έλεεινή καί βρωμερή ψάδα. Στή μέση της άκριβώς ήταν ξαπλωμένος άνάσκελα ένας άνθρωπος, με τά χέρια τενωμένα προς τά πλάγια. Ήταν νεκρός.

Στό μέσωπό του διακρινόταν μιά μικρή κυκλική τρύπα από σφαίρα περιστρόφου. Ο Ντάνιελ σκέπασε διαστικά τó πρόσωπο τού πτώματος με τó μαντίλι του καί έρεύνησε μετά διαστικά με τó βλέμμα του τριγύρω.

Είνε ό Γρίγκς, μουρμούρισε. Κι' αυτό σημαίνει ότι ό Χόκιν θρυσκόταν έδω, πριν λίγα μόλις δευτερόλεπτα. Γρήγορα λοιπόν, έλάτε μαζί μου.

Έρεύνησαν προσεκτικά τó σιωπηλό σπίτι από τή σοφίτα ως τó υπόγειο. Στήν ψυχή όλων τούς ήταν ριζωμένη ή σκέψις νά σκοτώσουν άμέσως επί τόπου τόν φοβερόν αυτόν τρελλό έγκληματία. Κι' ένόσω ή ώρα περνούσε όλο καί μεγάλωνε ή λύσσα τούς.

Βρήκαν παντού ίχνη πρόσφατα της διασσεως τού τρελλού ζεύγους, στάθηκε όμως άδύνατο νά άνακαλύψουν καί τούς ίδιους. Τό μικρό Φορτάκι θρυσκόταν στήν πίσω αόλη, καί ή μηχανή του δούλευε άκόμα. Στήν κουζίνα θρήκαν άναμμένη φωτιά, καί στήν άποθήκη διάφορα τρόφιμα.

Σ' ένα από τά δωμάτια τού επάνω πατώματος, θρήκαν ένα άστρωτο κρεβάτι, πού επάνω του κάποιος θά είχε ξαπλώσει πριν λίγη μόλις ώρα. Σ' ένα άλλο δωμάτιο άνε κάλυψαν ρούχα άνδρικά, καί στο δίπλανό του, γυναικεία έσώρρουχα, μεταξωτά καί με πλούσιες νταντέλες, πού άνέδιδαν ένα λεπτό γυναικείο άρώμα. Κι' ήσαν αυτά τά μόνα πού κατάρθωναν νά άνακαλύψουν.

Τό τρελλό άνδρόγυνο είχε καί πάλιν έξαφανισθή μυστηριώδως, λές καί τó είχε καταπιή ή γή.

ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΚΑΙ ΖΥΓΑ

Κάποιο ήλιόλουστο μεσημέρι τού Φεβρουαρίου ένας νεαρός, πού μόλις είχε φτάσει στο Μόντε Κάρλο, διέσχισε τή στοά πού οδηγεί προς τó έστιατόριο «Σίρο» με τήν πρό-

θεση προφανώς νά κρατήση ένα τπέζι γιά τó γεύμα.

Χαιρέτισε εύγενικά τόν μαίτρ-ότέλ καί ξαφνικά έμεινε άκίνητος παρατηρώντας ζωηρά ένα ζεύγος πού καθόταν σ' ένα μακρινό τραπέζι.

Συγγνώμη, ρώτησε τόν μαίτηπως ξέρετε τó όνομα τού κυρίου καί της κυρίας πού κάθονται εκεί;

Ο υπάλληλος κύτταξε με τρέπρος τήν διεύθυνση πού τού έδειχνό νέος.

Δυστυχώς, όχι, κύριε! τού άπάντησε. Είνε όμως από τούς καλλίρους μας πελάτες. Τρώνε συχνά μεσημέρι έδω καί έρχονται πάντοτε νωρίς, καί διαλέγουν τήν πιό ήσυχή καί άπόμερη γωνιά της αίθουσής.

Τήν ίδια στιγμή κάποια χαρακτηριστική χειρονομία της άγνωστης γυναικας κάτι έύπλησε στή μνήμη τού νέου, πού διέσχισε άμέσως τραπεζαρία καί τούς πλησίασε χαμογελώντας φιλικά.

Ο δόκτωρ Χόκιν, άν δέν γελάει; έκανε. Η μάλλον, συγγνώμη, ό σερ Τζόγερ Χόκιν καί ή άδελφή του Εσθήρ. Ω, ξέρετε, έσας σας γύρισα άμέσως, δέν ήμουν όμως τόσο βέβαιος γιά τήν άδελφή του.

Κύτταξε με θαυμασμό τήν έξαπτική όμορφη καί κομψά ντυμένη ναίκα.

Ο άνθρωπος, πού ό νέος τόν έ άποκάθρισε δόκτωρα Χόκιν, τού έριξε μιά παράξενη ματιά. Η γυναίκα τού χαμογέλασε, με τó χαμόγελο της δέν έδειχνε ότι τόν είχε άναγρίσει.

Θά κάνετε λάθος, κύριε, τού άπάντησε τέλος ό σύντροφός της. Δονομάζομαι Χόκιν, δέν είμαι γ' τ' όνομα, καί δέν έχω τήν τιμή νά σ' γνωρίζω.

Ο νέος είχε μείνει άφωνος. Παρηρούσε καί τούς δύο με μεγάλη πορία.

Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, ψιθύρισε. Ίσως νά γελάστηκα άσέφιστα τήν κυρία, άν καί μοι φανέται κι' αυτό παράξενο. Πάντοτε γιά σας, κύριε... Μά, δέν θυμάσθε μή είχατε έγχειρήσει στο πόδι 1916 στο "Υπρ. κατά τήν διάρκεια τού Πολέμου... Περίφημη μάλιστα χειρουργεί!... Είπε κάνει θόρυβο τότε. Ονομάζομαι Μπρούκς, Έρνε Μπρούκς. Ημουν ύπολοχαγός σ' ένα σύνταγμα τών Σέργγουντ Φόρεστερ.

Σας έπαναλαμβάνω, κ. Μπρούκς. Θά κάνετε λάθος, έπέμεινε ό άλλος. Ονομάζομαι Γκρέϋ, δέν είμαι γ' τ' όνομα, καί δέν έλαθα μέρος στον πόλεμο.

Ο νεαρός ζήτησε κάπως υπερβμένα συγγνώμη, ύποκλήθηκε καί κάθισε σ' ένα τραπέζι άκριβώς άπό τó ζεύγος.

Εκείνο πού τόν σύγχιζε περισσότερο ήταν ότι ή ώρα άγνώστη γυναικα τού χαμογέλουσε άρκετά άθαρρυντικά.

Τό χαμόγελό της όμως έσβυσε πότομα, εύθους μόλις αντίκρισε άυστηρό βλέμμα τού συζύγου της.

Μήπως έχεις όρεξη νά μάς ένα νανκλείσουν στο άσυλο τού Τσίγκο γιά όλη μας τή ζωή; τήν ρώτησε μωμένα. Ελπίζω νά θυμάσαι τ' φρικτάς μέρες, πού περάσαμε έμμεσα. Η μήπως τις νουστάλησες?

Η Εσθήρ άνατριχίλασε. Ήταν ταίμη νά κλάψη. Εμοιαζε με ζατανό λουλούδι, μεθυσμένο άπ' ήλιο της ζωής. Τό μεταξωτό της

ρεμα έσφιγγε τó υπέροχο κορμί της πού σκορπούσε γύρω του ένα λεπτό μεθυστικό άρώμα. Φαινόταν νά διψούσε τή χαρά της όμορφιάς καί της νειότης της, καί ή φρίκη πού της είχαν προκαλέσει τά λόγια τού άνδρός της τήν είχε ταραξεί, της είχε θυμήσει τή μονότονη, τή φοβερή ζωή στο άσυλο, τήν άδεια από κάθε είδος χαρά καί άπόλαυση.

Φαντάστηκε τόν έαυτό της ντυμένο στήν πρόστυχη στολή τών τρελλών, θυμήθηκε τó άνοστο, τó φτηνό σασίτο...

Ω, όχι, Τζόγερ, έκανε παρακλητικά. Είσαι τόσο έξυπνος, ώστε δέν πρέπει ν' αφήσης νά μάς συλλάβουν ξανά.

Αν είχα νά φροντίζω γιά τόν έαυτό μου μόνο... ίσως! μουρμούρισε ό Χόκιν. Έσύ όμως έπέμεινε νά έρθουσε έδω. Ήθελε νά φτερουγίσης σάν άμυαλη πεταλούδα στον ήλιο της Ριθιέρας καί ν' άνοιξης τά λεπτά φτερά σου, γιά νά τά θαυμάσουν οι άνδρες. Ημουν τρελλός πού σ' άκουσα.

Μά, ήρθαμε καί γιά τó καζίνο, τού υπενθύμισε εκείνη χαμογελώντας έλαφρά. Μου είχες π' ότι τά λεφτά μας είχαν σωθή. Ημουν λοιπόν βεβαία ότι θά κέρδιζες στή ρουλέτα...

Ο δόκτωρ Χόκιν κούνησε τó σκεπτικά τó κεφάλι του.

Οι τρελλοί είναι πάντα τυχεροί, ψιθύρισε. Οι μανιακοί δέ άκάμει περισσότερο. Σ' αυτό λοιπόν βασίστηκες. Θάπρεπε όμως νά παίξης έσύ, Εσθήρ. Είσαι πού τρελλά από μένα. Τό κενό τού μυαλού σου είναι μεγαλύτερο άπό τó δικό μου.

Γιά λίγα, γιά έλάχιστα δευτερόλεπτα, ή παιδική άθωότης έσβυσε από τó πρόσωπό της. Στά χαρακτηριστικά της ζωγραφίστηκε ή κακία, τó μίσος, έναντιον τού άνδρός της. Ήταν παράξενη ή στιγμή αυτή καί της έύπλησε παλινές φοβερές άναμνήσεις. Έσβυσαν όμως γρήγορα. Γέλασε πρόσχαρα.

Εκανες πολύ άσχημα πού άπέπεμψες αυτόν τόν νέο, τού παρετήρησε. Θά μπορούσες ίσως νά τόν μεταχειρισθής άργότερα...

Αργότερα έκαναν τó περίπατό τους ως τó «Σπόρτινγκ Κλάμπ», ήσυχια, σάν κοινοί λογικοί άνθρωποι, σάν ένα φιλήσυχο άνδρόγυνο. Εκείνος ύψηλός, γεροδεμένος, μεσόκοπος κύριος, κι' εκείνη όμορφη καί νέα, σχεδόν κόρη του. Οι γυναίκες τήν έκύταζαν, ζηλεύοντας τήν τουαλέττα της καί τήν άπειρη κομψότητά της. Οι άνδρες ποθούσαν κι' ένα της μόνο χαμόγελο. Κι' εκείνη άντιλαμβάνονταν τόν γενικό αυτό θαυμασμό κι' ίσως μάλιστα νά έπιζητούσε νά προκαλέση τόν πόθο τών άνδρών.

Θά παίξω γι' όλη της έίπε κάποια στιγμή ό Χόκιν. Αυτό είχε άλλως τε τó μοναδικό, τó τεταίο μας «ατού»!

Τόν κύτταξε λυπημένα.

Πόσο θά λυπηθώ άν φύγουμε! άναστενάξε.

Δέν θάπρεπε νά έχουμε έρθή έδω, έπαιξε τó μάξιμουμ στα μονά. Οι μάρκες όλο καί πληθαιναν έμπρός του. Σέ λίγο σηκώθηκε καί άλλάξε τραπεζί, μη θέλοντας νά έπισύρ' τó θαυμασμό καί τήν ζήλεια τών άλλων παικτών. Άλλάξε όμως ξαφνικά καί τακτική. Πέταξε μερικά χιλιοφραγκα στον κρουπιέρη.

Μάξιμουμ στο δεκατέσσερα, καρρέ καί άσεβάλ, δεκατρία—δεκαοκτώ τρανσβεράν, ψιθύρισε. Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ό κρουπιέρης, ρίχνοντας τά χαρτονομίσματα στο τραπέζι καί τακτοποιώντας τά στή θέση τους.

Μάξιμουμ στο 14, καρρέ καί άσεβάλ, δεκατρία—δεκαοκτώ τρανσβεράν, επανέλαβε μέτα δυνατό.

Ο τροχός είχε άρχισι νά γυρνά. Η τύχη έτοιμαζόταν νά χαρίση στα τυφλά καί πάλι, τήν εύνοιά της σ' έναν από τούς παίκτες πού παρακολουθούσαν με άγωνία τó γύρισμα τού τροχού καί τής μικρής σφαίρας.

Άλλο δέν πάει πιά! άντήχησε ή φωνή τού κρουπιέρη λίγα δευτερόλεπτα πριν άκουσθή τó κρότισμα της σφαίρας πού έπεσε σ' έναν από τούς αριθμούς.

Δεκατέσσερα κόκκινα καί ζυγά, άνήγγειλε με τήν μονότονη φωνή του ό κρουπιέρης.

Άκούστηκε ένας ψίθυρος τήν ώρα πού μοιράζονταν τά κέρδη. Ο δόκτωρ Χόκιν είχε κερδίσει μυθώδες πο-

ΡΕΠΟΡΤΑΖ



—Λέγε λοιπόν, πώς είναι ό Ναπολέων; —Ναι, αλλά μην τόν πιστεύετε! Είναι τρελλός!... Άν ήταν ό Ναπολέων θά τόν γνώριζα, άφού έγω είμαι ή αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα!...

σό. Ζήτησε νά τόν πληρώσουν σέ χιλιάδικα, καί τά έχωσε θαιστικά στή τσέπη του. Άφησε επάνω στο τραπέζι τó πρώτο του ποντάρισμα στον ίδιο καί πάλι συνδυασμό.

Ο τροχός γυρνούσε τώρα ξανά.

Δεκατρία μαύρα καί μονά! φώναζε ό κρουπιέρης.

Δύο καρρέ καί άσεβάλ, ψιθύρισε ό Χόκιν. Καί τρανσβεράλ δεκατρία—δεκαοκτώ.

Μάλιστα, κύριε, τού άπάντησε ό υπάλληλος, σπρώχνοντας συγχρόνως προς τó μέρος του ένα ποσό μεγαλύτερο καί από τó προηγούμενο.

Καί πάλι μάξιμουμ στο δεκατέσσερα, συνέχισεν ό τρελλός, καρρέ καί άσεβάλ, τρανσβεράλ δεκατρία—δεκαοκτώ.

Άρχισε τó παιχνίδι. Ο κόσμος πού παρακολουθούσε, έμεινε κυριολεκτικά κατάπληκτος όταν σέ λίγο ό κρουπιέρης άνήγγειλε τόν αριθμό πού κέρδιζε.

Δεκατέσσερα κόκκινα καί ζυγά!

Με άργες κινήσεις ό δόκτωρ Χόκιν μάζεψε τά κέρδη του, άφησε ένα χιλιοφραγκό επάνω στο τραπέζι καί άπομακρύνθηκε.

Σέ μιά άπόμερη γωνιά θρήκε τήν Εσθήρ. Γιά έλάχιστα δευτερόλεπτα τά χείλη του σφίχτηκαν δυνατά, λεπταίνοντας καί μιά άστραπή φώτισε τó βλέμμα του.

Η γυναίκα του καθόταν πλάι πλάι με τόν νεαρό πού τούς είχε άναγνωρίσει στο έστιατόριο «Σίρο» καί συζητούσε εγκάρδια μαζί του. Ο νέος δέν έπιχειρούσε καν νά άποκρύψ' τόν θαυμασμό του γιά τήν όμορφιά της, μά καί ή ίδια δέν φαινόταν νά συγχίζεται γι' αυτό.

Ο Χόκιν διέσχισε θιαστικά τήν αίθουσα καί τούς πλησίασε.

Η Εσθήρ στράφηκε καί τόν κύτταξε χαμογελώντας ράθυμα.

Αυτή τή στιγμή ακριβώς, έλεγαν στον κ. Μπρούκς, τού έξηγγησε, ότι θά έπιθυμούσε νά τού μιλήσει. Μά, στάσου! Σάν παχουλός μοι φαίνεσαι! Μήπως οι τσέπες σου είναι γεμάτες με χιλιάδικα; Άλήθεια; Ω, θά μου έπιτρέψης τότε ν' αγοράσω εκείνη τήν έρμίνη πού σου έχω π' ή;

Κέρδισα, της άπάντησε κοφτά. Κι' άν σ' άλήθεια τήν έπιθυμής αυτή τήν έρμίνη, τρέχα νά τήν αγοράσης... Θά σέ περιμένω έδω. Της έδωσε ένα δεμα χαρτονομίσματα, κι' έκεινή πετάχθηκε όρθια φωνάζοντας χαρούμενα, σάν μικρό παιδί. Τά μάγουλά της ήσαν κατ'όκριννα από τή συγκίνηση.

Ω, αγάπη μου, τού έίπε, ένθουσιασμένα. Τζόγερ, είσαι έξοχος. Περιμένε με λοιπόν έδω. Δεν θ' άργήσω παραπάνω από μισή ώρα. Στή θιασύνη της έέχασε ν' άποχαιρετήσει τόν νέο, γιά τόν όποιο, λές κι' είχε παύσει ξαφνικά νά ενδιαφέρεται.

Διέσπινε τó μπάρ με χάση όνειπωτη, σάν άληθινή θεά.

(Ακολουθεί)

Μία απάντηση

Σήμερα θ' απαντήσω από της στήλης αυτής σε μία μικρούλα άναγνώστριά μου που μου γράφει με το ψευδώνυμο «Δυστυχισμένη». Η άγνωστη φίλη μου παραπονεύεται κατά της τύχης της γιατί κάθεται κλεισμένη μέσα στο σπίτι της λυπημένη και μελαγχολική, ενώ όλες οι συνομήλικές της διασκεδάζουν και χαίρονται τη ζωή των. Οι γονείς της δεν έχουν καιρό να την διασκεδάσουν, ο αδελφός και η αδελφή της που είναι παντρεμένοι δεν της δίνουν καμιά σημασία, παρά μόνον όταν την χρειάζονται. Και η νεαρά επιστολογράφος μου, άκομη και τη ημέρα της Πρωτοχρονιάς, έμεινε φυλακισμένη στους τέσσερις τοίχους τοίς δωματίου της κλαίνοντας, γιατί ποτέ δεν γνώρισε χορά και ευτυχία αλλά μόνον στενωχόριες.

Και υπάρχουν στιγμές που — ούτε λίγο ούτε πολύ — την κυριεύει η ιδέα της αυτοκτονίας.

Μη νομίζεις, άγαπητή μου μικρούλα «Δυστυχισμένη» που δεν καταλαβαίνω τον πόνο σου. Όχι. Ξέρω καλά πόσο δυνατές είναι οι άπογοητεύσεις των 16 χρόνων. Είσαι στην ηλικία που η καρδιά ένθουσιάζεται και άπογοητεύεται με την ίδια ευκολία. Ένα παιδί σαν ξένα δεν μπορεί να ξέρη — ευτυχώς! — πόση μεγαλύτερη δυστυχία μπορεί να κρύψη η ζωή και νομίζεις ότι είσαι ο δυστυχέστερος άνθρωπος του κόσμου. Όμως έχεις άδικο, όσο κι' αν σχετικά με άλλα κορίτσια, βρίσκεις ότι σε άδικησε η Μοίρα.

Έχεις τόσα πράγματα που θάκαναν έναν άλλον άνθρωπο ευτυχισμένο... Πρώτα-πρώτα τους γονείς σου. Έστερα είσαι νέα, τόσο νέα... Μπορεί η ζωή να σου φάνηκε δύσκολη έως τώρα μ' έχεις τόσα χρόνια μπροστά σου για να την γαρής... Λες ότι η ευτυχία και η αγάπη είναι το πολυτιμότερο πράγμα της ζωής. Τι φυσικότερο για ένα κορίτσι από το να ελπίζει στην ευτυχία; Και η αγάπη θ' έλθει κάποτε.

Άφησε τις ιδέες αυτές της πίκρας και της άπογνώσεως για κείνους που είναι πραγματικά δυστυχισμένοι. Σκέψου όσους είναι χαπλωμένοι επάνω στο κρεβάτι του πόνου χωρίς κοιμιά έλπίδα. Σκέψου όσους χάσανε το πολυτιμότερο πράγμα που είχαν στον κόσμο και δεν πρόκειται να το ξαναβρούν ποτέ. Σκέψου όλους εκείνους που έννοιωσαν την πίκρα της ζωής, που είδαν να ξεφυλλίζονται μία-μία οι έλπίδες τους και τα όνειρά τους και δεν είναι πιά σε ηλικία να πλάσουν καινούργια.

Κι' είναι τόσο πολλοί όλοι αυτοί, τόσο πολλοί... Έσ' είσαι ακόμα ένα παιδί. Δεν γνωρίζεις τίποτα από την ζωή. Γι' αυτό ακριβώς πρέπει ν' ατενίζεις μ' επίδα προς το μέλλον. Έτσι κάναμε όλοι μας, κι' έτσι θα κάνουν όλοι ύστερα από μ'ας.

Κι' αν τυχόν η ζωή φανή χειρότερη από τις προδοκίες μας, δεν πρέπει να σκύψουμε το κεφάλι. Άλλως τε όταν ζήσουμε πιά, άποκτούμε την άπαιτούμενη ώριμότητα για ν' αντιμετωπίσουμε με έγκαρτέρηση τον άγωνα... Κανείς δεν άναπα τους λιποτάκτες, είτε στον πόλεμο, είτε στη ζωή...

ΛΟΡΑ



Η ΜΟΔΑ

Χρειάζεται
λίγη έφευρε
τικότητα*Υστερα από
τον Δεκέμβριο
που ήταν ο μή-

νας της γενναιοδωρίας και το βάρος του πορτοφολιού μας έχει ελαττωθεί σημαντικά, ο Ιανουάριος πρέπει να είναι ο μήνας της... έφευρετικότητας! Οι κυρίες θ' αφροντίσουν με μιά—δυό γαρνιτούρες να δώσουν νέα εμφάνιση στα φορέματά τους που άρχισαν να τα βαρύνονται, όσο κι' αν τα έρραφαν τον Οκτώβριο. Οι γαρνιτούρες αυτές γίνονται εύκολα με κορδέλλες, με μαλλί που σ'ας περιέσπευε από κανένα πλεχτό κ.λπ.

Στην εικόνα μας βλέπετε τρεις ωραιότατες ιδέες διακοσμήσεως ενός φορέματος:

1. Μερικά πλισσαρισμένα λουλουδιά άποτελούν ένα ωραιότατο γαρνίρισμα του λαιμού. Βλέποντάς τα κανείς νομίζει ότι πρόκειται για κοχύλια περασμένα το ένα πίσω από το άλλο σε μιά κλωστή, και όμως είναι άπλουστατα μιά στενή λωρίδα πλισσέ, τυλιγμένη σπειροειδώς γύρω από την εσάρπα που περιβάλλει τον λαιμό. Δίνει στο πρόσωπο μιά λεπτότητα πολύ κολακευτική.

2. Δεν είναι βέβαια κατάλληλη ή ιτιγμή να ζητήσετε από το σύζυγό σας ένα νέο φόρεμα. Άρκετά θ' ξοδεύτηκε την Πρωτοχρονιά!

Άλλά το μαύρο φόρεμά σας θ' αλλάξει εμφάνιση με τη ζώνη αυτή που δένεται εμπρός και άποτελείται από τρία γκρό-γκράιν, διαφορετικού φάρδους και χρώματος.

3. Η γιαγιά σας είχε ένα ζαμπό άπαράλλαχτο στο κορσάζ της «τουαλέττας του χορού». Μ' αυτό που βλέπετε στην εικόνα μας δεν είναι από λεπτή δαντέλλα όπως τότε. Είναι φτιαγμένο από κορδέλλες όλων των γρωμάτων, στρωμένες από το ένα μέρος. Δοκιμάστε τον έξης άρμονικό συνδυασμό: πράσινο, κίτρινο, κόκκινο και βιολέ.

Η απλότητα των φορεμάτων

Για φορεματάκια που παρουσιάζουν τελευταίως οι μεγάλοι παρισίνοι ραπτικοί οίκοι είναι άπλά. Τά κυττάζουμε με προσοχή γιατί ξέραμε ότι αυτή ή φαινομενική απλότητα εκφράζει την έπιμελημένη «κούπη», την έκλογη ωραίων ύφασμάτων και την έντελη γνώση των χρωματισμών.

Κι' έπειτα, άκολουθούν μιά ώρισμένη γραμμή. Η σύγχρονη μόδα άπαιτεί μιά φυσική γραμμή: ή μέση στη θέση της, το στήθος πλούσιο, οι γοφοί κανονικοί. Στην σαφή αυτή σιλουέττα οι λεπτομέρειες πρέπει να είναι μελετημένες, χωρίς εκζητήσεις, γιατί το πασαμικρό λάθος θ' διακρινόταν.

Όταν κάτι έκκεντρικό είναι της μόδας, όλα τα μάτια πέφτουν επάνω σ' αυτό και αναλύουν δυσκολώτερα το σύνολο. Όταν, όμως, τα φορέματα είναι άπλά πρέπει να έχουν πολύ προσεγμένη κόψη.

Τά λαϊνά της μόδας είναι θαυμάσια: μαλακά, χυτά, άπαλά έπιτρέπουν ωραίοτατα ντραπέ, πιέττες, νερβύρ, σοδρες και ντεκούπ. Πολύ συχνά είναι άζουρέ.

Οι βιομήχανοι ύφασμάτων έχουν δημιουργήσει ωραίοτατους συνδυασμούς χρωμάτων στα έκοσσί, στα καρρώ, στα ριγέ, στα πιέ-ντέ-πούλ.

Οι τρεις κομψές γαρνιτούρες που θ' ανανεώσουν τις τουαλέττες σας.

Η μύτη

Οι υπηρεσίες που προσφέρει το όργανο αυτό του ανθρώπινου σώματος, το άσημαντο για τους πολλούς λόγω άγνοίας, είναι πολύτιμες και σημαντικές. Γιατί χρησιμεύει όχι μόνο για ν' άπορροφά τον άπαραίτητο για την ζωή άέρα, αλλά και για να έλέγχει μέσον του όσφραντικού νεύρου τα προσφερόμενα προς πόσιν ύγρα και τα προς τροφήν διάφορα τρόφιμα. Αυτά, άνεξαρτήτως των διαφόρων άλλων σημαντικών λειτουργιών του. Για τους λόγους αυτούς ή μύτη χρήζει ιδιαίτερας έσωτερικής — περιποιήσεως — άντισηψίας — όχι μόνο από άισθητικής άπόψεως αλλά μάλλον από άπόψεως γενικής υγείας νής. Δυστυχώς τα περισσότερα άτομα πολύ μικρή δίνουν σημασίαν στην περιποίηση του οργάνου τούτου. Πρέπει, όμως, να μάθετε — και το σπουδαιότερο μαθαίνοντας να διδάξετε τα παιδιά σας — ότι ή υγιεινή περιποίηση της μύτης είναι κατά πολύ σπουδαιότερα από την άντισηψία του στόματος. Γιατί με την μύτη γίνεται ή άναπνοή και ή μύτη χρησιμεύει ως διύλιση στήριον των διαφόρων εισπνεομένων μικροβίων.

Η μύτη λοιπόν ως περισσότερο εκτιθέμενη από τα άλλα όργανα του προσώπου στην σκόνη, ένεκα της διαρκούς εισπνοής άέρος, έπιπροσθέτως δε και λόγω των εκκρίσεών της, έχει άνάγκη τακτικής καθαρσιότητας. Η άντισηψία της, άποτε, είναι έπιβεβλημένη για την καταστροφή των διαφόρων μικροβίων που εισχωρούν στις

[Το τέλος εις την σελίδα 44]

ΣΤΕΛΙΑΔΕΣ

Και τα μονόχρωμα επίσης έχουν θαυμασίους χρωματισμούς, οι όποιοι άμύνονται έπιτυχώς κατά της κυριαρχίας του μαύρου και μ'ας σπρώχνουν να φορέσουμε άνοιχτά και χαρούμενα χρώματα.

Η τελειότης ώρισμένων παριζιάνικων μοντέλλων είναι τέτοια που παραθεί να βρή κανείς που είναι οι ραφές, πως στέκεται το φόρεμα στο σώμα, πως κλείει έτσι θαυμάσια το κορσάζ χωρίς να φαίνεται.

Σήμερα ή ντιστενζιόν στηρίζεται στην απλότητα. Άφότου τα σπόρ έπεκράτησαν, ή μόδα υιοθέτησε τα νεανικά και άπλά φορέματα, στα όποια δεν μπορεί ν' άρνηθ ή κανείς μιά έξαιρετική κομψότητα.

Χρήσιμες συμβουλές

— Άντι να μένετε στο κρεβάτι έως την τελευταία στιγμή, σηκώνεσθε ένα τέταρτο νωρίτερα και πάρτε με ήσυχία το πρόγευμά σας.

— Άντι να περιφέρεσθε χωρίς ατία και σκοπό προτού βγείτε, κάνετε καλύτερα πεζή τον δρόμο που σ'ας χωρίζει από την εργασία σας.

— Άντι να φορήτε πανύψηλα τακούνια που δυσκολεύουν το βάδισμα, προτιμήσατε παπούτσια με χαμηλά τακούνια.

— Άντι να σφίγγετε την τσάντα σας κάτω από την άμασάλη σας, πράγμα που καταστρέφει φοβερά το μαντώ σας, χρησιμοποιείστε μιά όμορφη

τσάντα με λαβή.

— Άντι ν' άγοράζετε τρία φορέματα κακής ποιότητας, προτιμήστε ένα μόνο, καλό όσο και καλοκομμένο.

— Άντι να πασαλείβεστε όπως—όπως με ποδρες και ρουζ κυτταθίτε από πολύ κοντά στον καθρέφτη.

— Άντι να στερησθε τροφής για να διατηρήσετε την σιλουέττα σας, κάνετε γυμναστικές άσκήσεις και πεζοπορίες και τρώγετε λιγώτερα γλυκά.

— Άντι ν' αφήνετε το παλινό σας φόρεμα να το φάη ο σκόρος μέσα στο μπαούλο, δώστε το σε μιά φτωχή γυναίκα που θ'α χαρή πολύ...

— Άντι να πετάτε τις παλιές μεταξωτές σας κάλτσες, χρησιμοποιήστε τις για να τρίψετε τα τζάμια με άλκοόλ.

— Άντι να περνάτε τον καιρό σας υαλιζοντας το παρκέ, βγάλετε τα παπούτσια σας έπιστρέφοντας από τον περίπατο. Έπίσης αλλάζετε παπούτσια όταν βγαίνετε από την ύγρη κουζίνα ή την άθουσα του λουτρού.

— Άντι να γεμίζετε το σπίτι σας με να σωρό μέτρια μιμπελό που δεν το έξωραίζουν καθόλου και άπαιτούν μιά κουραστική συντήρηση, κρατήστε μόνο όσα μιμπελό είναι όμορφα.

— Άντι να πηγαίνετε κάθε μέρα στο χασάπη, κάνετε ένα κοκκινιστό που διατηρείται για πολλά γεύματα.

— Άντι να γυρνάτε από μαγαζί σε μαγαζί, διαλέξτε μερικούς προμηθευτάς: θ' άγνωρίσουν τα γούστα σας και θ' έχουν συμφέρον να σ'ας ικανοποιήσουν.

— Άντι να εξαγρυπνάτε τόσο πολύ το βράδυ, σηκώνεστε νωρίτερα το πρωί. «Ο κόσμος άνήκει σ' εκείνους που σηκώνονται πρώτ'» λέγει μιά παροιμία.

— Άντι να κοιμάσθε σ' ένα δωμάτιο άσφυκτικά κλεισμένο, μισανόιγετε το παράθυρο.

— Άντι να τρώτε τόσες καραμέλλες ή να καπνίζετε, τρώτε φρούτα.

— Άντι να διαβάσετε βιβλία άνήθικα ή κακογραμμένα, ξαναδιαβάστε την κλασική φιλολογία.

— Άντι ν' αφήνετε να μαζεύονται ξανα σωρό γράμματα προς άπάντησιν, άπαντάτε σε κάθε γράμμα μόλις το λάβετε.

— Άντι να λέγετε στο παιδί σας: «Θάρρη να σε πάρη ο Δράκος...» προσπαθήστε να το δώσετε να καταλάβη με το λογικό του και την καρδιά του τι πρέπει να κάνει.

— Άντι να βασιζέσθε στο μνημονικό σας για να θυμηθήτε ένα ραντεβού, έναν άσκητό τηλεφώνου, μιά διεύθυνση, μιά πληροφορία, γράψτε την στο σημειωματάριό σας.

— Άντι να διακηρύττετε τους άλλους κακούς και ήλιθίους, ξετάξτε τους λόγους τους άθήσε να φερθούν έτσι.

— Άντι να βρίσκετε την μοίρα σας άσχημη, φροντίστε να την καλλιεργήσετε.

— Άντι να γρινιάζετε, τραγουδάτε!



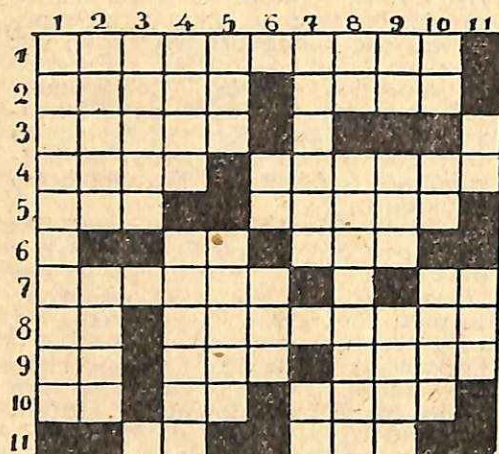
Ένα κομψότατο ανασάπλ του οίκου Λουσεμπερ. Το φόρεμα είναι μαρβί και το παλτό έκοσσί σε χρώματα μπλέ ζωνρό, μαρβί και κόκκινο.



Όραιότατο μοντέλλο της Μαρσελ Τιζώ, του όποιου το κλεισιμο συνίσταται σ' ένα χυστό «ένταί» που καταλήγει στο κλειδί του Άγιου Πέτρου.

Για να διασκεδάσετε

Σταυρόλεξο



ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Μέγας άστρονόμος.
- 2) Τό έχουμε όλοι.— Κράτος της "Απω Ανατολής.
- 3) Νήσος του Σαρωνικού.
- 4) Κτητική άντωνυμία.— "Αμυαλο.
- 5) Άβυσσινός φύλαρχος.— "Αρχαίος νομοθέτης.
- 6) Παρακελευσμάτικόν μόριον.— Σήμα κινδύνου ή κτητική άντωνυμία.
- 7) Δραστήριος.— Νότα.
- 8) Συμπλεκτικός σύνδεσμος (δημοτική).— Με δσιν ταχύτητα έπιτρέπει ή μηχανή.
- 9) Τό υπάρχουν.— Πρωί.— Γή.
- 10) Κτητική άντωνυμία.— Δύο γράμματα από την λέξιν ΤΗΝΟΣ.— Τό κορμί.
- 11) "Εται γράφομε συνήθως τόν αριθμόν.— "Ομοία.

"Εστάλη υπό του κ. Κωνσταντίνου Φ. Δούκα έκ Χαλανδρίου]

Παιχνίδι συναναστροφών

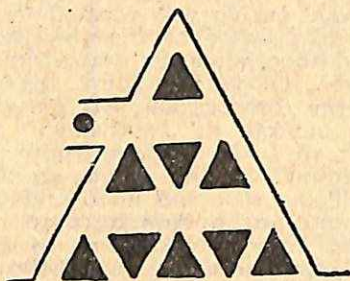
Λέτε σε κάποιον να βάλει έναν αριθμόν στον νού του. Μετά να τον διπλασιάσει, να προσθέσει 20 και να αφαιρέσει από το άθροισμα τόν αριθμό που είχε σκεφθί. Τό υπόλοιπον αυτό τόν παρακαλείτε να τό αφαιρέσει από τό μεγαλύτερο άθροισμα που έπέτυχε κατά την διάρκεια του παιχνιδιού. Κοτόπιν του λέτε ν' αφαιρέσει και τόν αριθμό που είχε βάλει στον νού του, και του ανακοινώνετε ότι το μένει μηδέν. Μηδέν δέ θά είναι τό υπόλοιπο όποιοσδήποτε και εάν είναι ο αριθμός που είχε σκεφθί.

"Ας υποθέσουμε λ.χ. ότι ο αριθμός αυτός ήταν 12. Τόν διπλασιάζουμε και μάς δίδει 24. Προσθέτουμε 20 και έχουμε 44. Αφαιρούμε τόν αριθμό που είχε σκεφθί, τό 12 δηλαδή, και μάς μένουν 32, τό όποιο αφαιρούμε από τό μεγαλύτερο άθροισμα — τό 44 — και έχουμε 12, από τό όποιο αν αφαιρέσουμε τό αρχικά 12 μάς μένει υπόλοιπον «μηδέν».

Τό στοίχημα

Δύο παιδιά κατοικούν στην συνοικία

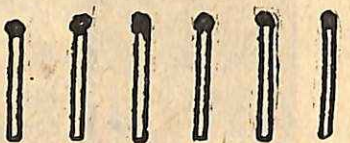
κία της όποιας δίδουμε παρακάτω τό σχέδιο. Τό ένα απ' αυτά επιμένει ότι είναι αδύνατο να ξεκινήσει κανείς από τό σημείο όπου υπάρχει ή μαύρη βούλα, να περάσει απ' όλους τούς δρόμους αυτής της συνοικίας χω-



ρίς να κόψη πουθενά την γραμμή την όποιαν ακολουθήσε, να επιστρέψει πίσω, να ξαναπεράσει δυό φορές από τό ίδιο μέρος και να ξαναγυρίσει στο σημείο απ' όπου ξεκίνησε. Τό άλλο παιδί στοιχημάτισε ότι μπορούσε να κάνει την διαδρομή αυτή. Τι δρομολόγιο ακολουθήσε;

Τά έξη σπέρτα

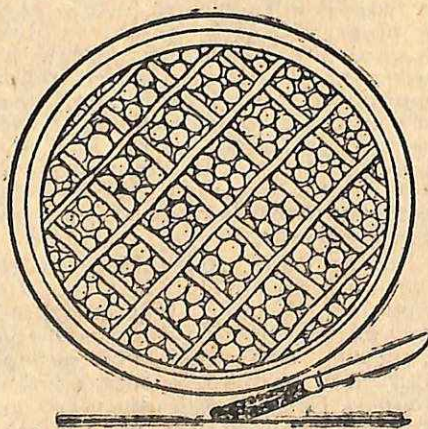
"Ιδού ένα ακόμη παιχνίδι με σπέρτα, ακόμη πιο δύσκολο από τό προηγούμενο, όπως σας υποσχεθήκαμε. Αυτή τη φορά τά σπέρτα είναι έξη.



Πώς μπορείτε μ' αυτά να κατασκευάσετε μονομιές τέσσερα τρίγωνα;

Η τούρτα

Στόν μικρό Τάκη προσφέρανε για τό γενέθλιά του μία τούρτα με γλυκό. Τού έθεσαν όμως ως όρον να την



μοιράσει με τόλλα του τ' αδελφία... τόν αριθμό—κόβοντάς την με μόνον... μαχαίριες. Πώς θά τό καταφέ-

ρη ο Τάκης για να μη χάσει τούρτα;

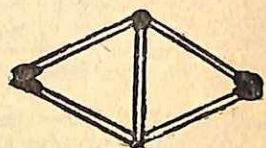
Τό δαχτυλίδι

"Ενας κύριος αγοράζει από έκοσμηματοπωλείο ένα χρυσό δαχτυλίδι στολισμένο μ' ένα ρουμπίνι. Το δαχτυλίδι ζυγίζει 5 γραμμάρια κριβώς και στοιχίζει 1625 φράγκα. Όταν ο αγοραστής επέστρεψε στο του, συμβουλευέται της τιμής το χρηματιστήριο και βρίσκει ότι χρυσός τιμάται 100 φράγ. τό γραμμάριο και τό ρουμπίνι 800 φρ. γραμμάριο. "Εφόσον τώρα ο κοσμηματοπώλης του πούλησε τό δαχτυλίδι χωρίς κέρδος όπως είπε, κρατώντας μόνον τό φτιαστικά — 500 φρ. — και την αξία των υλικών μπορείτε μάς πείτε ποιο είναι τό βάρος τού ρουμπινιού και ποιο τό χρυσού;

Λύσεις προηγούμενων

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΣΠΙΡΤΑ

"Εκ τυπογραφικής άβλεψίας το παιχνίδι μας αυτό έχει παραμορφωθεί στο περασμένο φύλλο. Δεν πρόκειται με πέντε σπέρτα να γίνουν δυο τετράγωνα αλλά δυο τρίγωνα και δύο πώς θά γίνουν:



ΤΟ ΓΕΥΜΑ

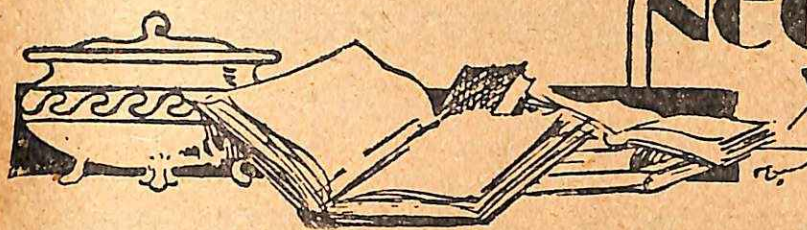
"Ο διάνος στοίχισε 120 φρ., «φουά-γκρά» 60, τό γλυκό 30. Κρασί 20 και τό λικέρ 10.

ΤΟ ΚΑΛΑΝΤΑΡΙ

"Η λύσις αυτού του παιχνιδιού σ' προσεχές.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 538

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	Β	Α	Ρ	Ν	Α		Π	Α	Λ	Α	Τ	Ι	Ν	Ο
2	Α		Α		Ν		Α		Α		Ε		Α	
3	Λ	Α	Μ	Ι	Α		Ν	Α	Μ	Α	Α	Μ	Η	
4	Ε		Ι		Χ		Α		Τ		Ω		Α	
5	Ν	Α		Μ	Α		Γ	Ε	Ω	Δ	Α	Ι	Σ	Ι
6	Τ		Η		Ρ	Ε	Ι			Α				
7	Ι	Δ	Ρ	Ω	Σ		Α		Α	Σ	Τ	Α	Κ	Ο
8	Ν		Τ		Ι						Ε		Α	
9	Ο	Υ	Ι	Π	Ι	Α		Η		Γ	Ε	Μ	Α	
10							Ο			Γ	Υ	Ψ	Α	
11	Β	Α	Π	Κ	Α	Ν	Ι	Κ	Η		Ι	Σ	Τ	
12	Α		Υ		Ν		Ε		Σ		Χ		Φ	
13	Ρ	Α	Κ	Ι		Α	Ρ	Ν	Ι		Ο	Σ	Ι	Ο
14	Ο		Ω		Α		Ω		Α		Ρ		Π	
15	Σ	Υ	Ν	Θ	Ρ	Ο	Ν	Ο	Σ		Η	Γ	Ι	Α



ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Αναμονή

Κι' απόψε εδώ, καλή, σε περιμένω στο κήπου την απόκοσμη γωνιά, είναι λιγάκι, βέβαια, παγωνιά, μα τό κορμί μου τόχω μαθημένο...

Είσαι κορίτσι λίγο άφορημένο και λησμονάς νάρθης καμιά φορά. Τό παγκάκι μου κάνει συντροφιά κι' αυτό τό δέντρο τό ξεφυλλισμένο.

Τι ώρα νάναι; Ούτε ένα ρολόι την ήσυχία δεν κόβει της βραδυάς. Μετρώ, ξαναμετρώ τό κομπολόι και στά κλαριά του δέντρου ο βορρής...

ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΚΑΤΟΣ

Θά σε συντρίψω

Θά σε συντρίψω! Ναί, Θά σε συντρίψω! Ξέρετο! Γιατί ή απόφασίς μου είναι πιο άλύγιστη απ' τό ύψος! Γιατί ή φλόγα του πόθου μου, θά καίη πάντα στην ψυχή μου! Θά σε συντρίψω όπως και σ' συνέτριψες με την έπιπολαιότητά σου τό παλάτι των όνείρων μας!... όπως συνέτριψες με τόν έγωισμό σου την άγνή μας άγάπη... κι' άπωνα μ' έρριξες από τό ύψος της εύτυχίας μου σε μαύρα πελάγη άπελπισίας.

"Ω ναί. Πιστεύε με. Μη θαρρείς πώς ο χρόνος με τό πέρασμά του θά σβύση τή φλόγα της ψυχής μου και θά γιατρέψει τή μεγάλη της πληγή. "Οχι! Γελιόσαι! Τίποτα δεν είναι ικανό να μ' έμποδίσει απ' την απόφασί μου. Τίποτα! τ' άκούς; Θά σε συντρίψω. Κι' ή έκδικήσίς μου θά πέσει — μία μέρα — πάνω σου βαρεία, άβάσταχτη, θανατηφόρα σαν πέλεκυς δημίου. Θά σε συντρίψω έστω κι' αν ζής σαν έρημίτης μακριά απ' τόν κόσμο! Ξέρετο. Και κεί θά σε φτάσει ο μέγας μου πόθος. Θά σε συντρίψω έστω κι' αν σε προφυλάγουν απ' τό μίσος μου άτελείωτα πλούτη. Γιατί και κεί θά γλυστρήσει σιμά σου, σαν φείδι φαρμακερό ή φοβερή μου έκδίκησις.

Ναί. Θά σε έκδικηθώ! "Εστω κι' αν πετάς πανίσχυρος καβαλλάρης, πάνω σε μαγικά άλογα από χώρα σε χώρα. Μήπως κι' εκεί πάνω δεν θά σε φτάσει τό μίσος μου που σαν σίφουνας τρομερός θά σε κρημνήσει στη γή;

"Ω, θά σε συντρίψω, έστω κι' αν ζής μέσα στα βάθη της θάλασσας. "Εστω κι' αν φύγεις σε παραμυθένιες χώρες με χρυσαφένιους πύργους... και έωτικά λουλούδια! Τ' άκούς; και κεί θά σε βρώ να σε συντρίψω...

ΤΑΣΟΥΛΑ Κ. ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

Χειμωνιάτικες δλίψεις

"Αγρια και πάλι έπλάκωσεν ή βαρυχειμωνιά [ναι στα μαλλιά μου κουρασμένα] [και με υπόρες...] [τιού μου τή γωνιά] [αργοπερνά της πλή-] [ξης μου τις ώρες...]

Πλάι ο πατέρας σκυθρωπός, με χιόνια στα μαλλιά, σε μία ντορμέζα αναγεγνός διαβάζει [την «Πρωία»] [στην άγκαλιά] [την Ιστορία...]

Κι' εγώ που μένω στη γωνιά — συν- [τρίμι θλιβερό] [πόνος προσοπίδα] [καστερώ] [ρη ήλιος] [στη γωνιά] [χειμωνιά...]

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

Γυρίζοντας σπίτι

"Ωρα για να γυρίσουμε! "Η γή χορτασμένη απ' τ' άπειρα φιλία του ήλιου και κουρασμένη απ' τ' άγρια του βυθίζεται στον βαθύ ύπνο που θά την χορτάσει ως την δροσοστάλαχτη αύγούλα. "Ο Ίσκιος της νύχτας μάς ακολουθεί στο διάβα μας και τό άλλέγκρο τραγούδι της Μέρρας τρεμοσβύνει σ' ένα παράξενο ρυθμό. Θά βρεθούμε στην ευωδιασμένη κάμαρά μας απ' τ' άθικτά μύρα που άφησε περνώντας ή έσπέρα κι' άπάνω στο τραπέζι θά βροθμε άνοιχτό τό βιβλίο μας στη συνηθισμένη του σελίδα...

Κι' όταν θά σε έρρη ή πλανερή νύχτα στα σκαλιά τις χρυσές δαντέλες του όλόχρυσου φεγγαριού θά άπλωθι μία σιωπή, σιωπή που σφίγγει τις καρδιές. Τότε θά άκουσθι ένα χτύπημα φτερών, ένα ανάλαφρο και βιαστικό βήμα, ένα χτύπημα φτερών σιγά-σιγά θάρθι ο έρωτας να κλείσει τό βιβλίο μας, και να σβύση τό μικρό μας λυχνάρι...

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ

Μάτια αγαπημένα

Στης έσπέρας την απόκοσμη γαλήνη κι' ως τ' άπάντα την ψυχή μου κουρασμένα [πλημυρνανε με μία σιωπηλήν όδύν] [σαν τό φώς που χύνει όλόγλυκιά] [σελήνη] [το δικό σας λάμπει, μάτια αγαπη-] [μένα...]

Σάν τό ρόδο τ' άνοιξιάντικο π' άνοίγει μιάν αύγή και ντροπαλά, συνεσταλμένα [τά μικρά του φυλλαράκια μέσ' σ' έ] [ρίγη] [με γελούμενη την ύψη ξετυλίγει] [τόσο άγνό τό φώς σας, μάτια αγαπη-] [τημένα...]

Νάναι πάντα, θέλω, νάναι πάντα [βράδυ] [μια γαλήνη στα κορμιά τ' άκουρα-] [σμένα] [κι' έτσι νάρχεται τό φώς σας σαν τό] [χάδι] [τ' άναπάντεχο, τό κρύφιο στο σκοτάδι] [τό γλυκό τό φώς σας, μάτια αγαπη-] [τημένα...]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ

Ίκεσία

"Αστέρια λαμπερά και σ' χλωμό φεγγάρι της αύγουσιάντικης νύχτας, πέστε μου αν βλέπετε απ' τ' άψη σας έκείνην πούφυε μακριά μου. Πέστε μου αν εινε όμορφη σαν πρώτα κι' αν τό χαμόγελο στα χείλη της μοιάζει με της τριανταφυλλιάς τό λούλουδο!

"Ομορφή πώς εινε, ν' άκούσω θέλω και την ψυχή μου πάρτε. Και για τ' άμάτια της άκόμα να μου πείτε.

Πέστε μου αν την συντροφεύετε τις άτέλειωτες νύχτες της μοναξιάς της κι' άκόμα αν σας ρωτάη για μένα, όπως κάνω κι' εγώ για κείνην.

Πέστε μου αν εινε χαρούμενη κι' αν με λικνίζει στη σκέψη της... Μά για μένα... ο αστέρια λαμπερά και σ' χλωμό φεγγάρι, μην της πείτε... Δέ θέλω να ξέρη πώς υποφέρω...

Τά ζαφειρένια ματάκια της δεν πρέπει να δακρύσουν! Πόσο μόνος είμαι μακριά της και πόσο άδεια νοιώθω τή ζωή μου, που την ποίκαλε άφάνταστα ή ύπαρξή της.

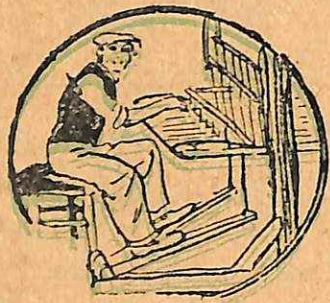
"Αστέρια λαμπερά και σ' χλωμό φεγγάρι της αύγουσιάντικης νύχτας, αν την βλέπετε να κλαίη, παρηγορήστε την. Πέστε της πώς κρύβω στην καρδιά μου για πάντα τή μεγάλη άγάπη κι' άκόμα, πώς με τρελλή λαγάρτα προσμένω την στιγμή που θά τή σφίξω στην άγκαλιά μου, την στιγμή που τό φτάσιμό της δέ θ' άρ- [τισση...]

ΠΑΡΙΣ ΦΕΥΖΗΣ

Τὰ περίεργα τῶν σπόρ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΡΕΚΟΡ

Ὁ βέλγος πρωταθλητής τοῦ ποδηλάτου Μπεκαέρτ, ὁ ὁποῖος ἐκέρδισε κατὰ τὸ 1937 δυὸ μεγάλες κοῦρσες (Παρίσι — Βρυξέλλαι καὶ Παρίσι — Ρέν) κατέχει ἐπὶ πλέ-



ον κι' ἓνα ἄλλο πολὺ σπάνιο ρεκόρ. Δὲν περνάει μέρα καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους, πού νά μὴν χρησιμολογήσῃ τὰ πεντάλια τοῦ τροχοῦ!

Καὶ τὸ γειμῶνα ἀκόμη, μ' ὄλο τὸ γιάνι, τὸν ἀέρα καὶ τὴν βροχή, ὁ νέος αὐτὸς γυρίζει μὲ τὸ πόδι του τὰ πεντάλια τοῦ τροχοῦ. Καὶ ὅταν τὸ βεβαιώνει στοὺς φίλους του, ἐκείνοι ὅπορουν τὴ μανία καὶ τοῦ λένε:

—Μὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ πενταλάρῃς καὶ τίς μέρες τῆς βροχῆς;

—Μὰ δὲν βρίσκομαι καθόλου, ἀπαντᾷ γελῶντας ὁ Ντεκαέρτ. Τὰ πεντάλια πού γυρίζει δὲν εἶναι πεντάλια ποδηλάτου. Εἶναι πεντάλια μιᾶς πλεκτομηχανῆς. Γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ βιοποριστικὸ μου ἐπάγγελμα! Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι μιὰ σπουδαία προπόνησι γιὰ τὸν βέλγο ἀθλητὴ, ὁ ὁποῖος δὲν γάνει ποτὲ τὴ φόρμα του, σ' αὐτὴ τὴν ἐξάσκηση.

ΑΚΟΜΗ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑΙ...

Ὁ ἀρμόδιος τοῦ σταδίου τοῦ Μπέρικχτ, στὴν Ἀμβέρσα τοῦ Βελγίου, ὑπεχρώθηκε νὰ τοποθετήσουν νέες μπάρες γιὰ τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῶ. Ὅχι πού οἱ παλῆς εἶχαν καταστραφῇ, ἀλλ' εἶχαν γίνεи ἀναπαρκεῖς ὕστερ' ἀπὸ τίς τελευταῖες ἐπιδόσεις.

Πραγματικά, ὡς πέρσυ, ἡ κανονικὴ μπάρα εἶχε ὕψος 3.80, ὕψος ἀρκετὸ γιὰ τοὺς Βέλγους ἄλτας. Ὑστερ' ὁμως ἀπὸ τοὺς Ἑργατικούς



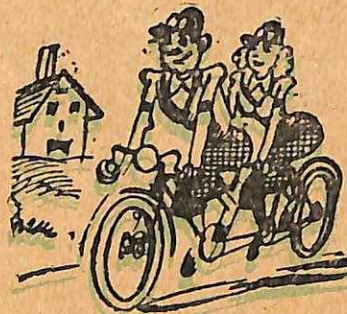
Ὁλυμπιακούς, ἦλθε ὁ Ρῶσος Ὁσσολιν πού ἀφοῦ πήδησε εὐκόλως τὰ

3.80 ζήτησε νὰ πηδήσῃ ὑψηλότερα. Τοῦ βόλεψαν προχείρως τὰ πράγματα, καὶ πήδησε 4 μέτρα! Τοῦ κάναν ὑψηλότερη τὴ μπάρα καὶ πήδησε 4.10!

Τέλος, τοῦ ἀνέβασαν καὶ ἄλλο τὴν μπάρα καὶ πήδησε — τὸ θηρίο! — 4.20. Τώρα, θὰ γίνουν μπάρες πού νὰ ἐπιτρέπουν νὰ πηδήσῃ 4.80!

ΠΟΔΗΛΑΤΑ.. ΜΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Τὸ «τάντεμ» τὸ διπλὸ ποδήλατο (δίκυκλο μὲ διπλὰ πεντάλια) εἶναι τώρα... ἀγρίως τῆς μόδας στὴ Γαλλία. Τὶ Κυριακὲς, οἱ ἐξοχικοὶ δρόμοι τοῦ Πρισιὸ καὶ ἄλλων πόλεων γεμίζουν ἀπὸ... διπλοὺς ποδηλάτας, πού κάνουν τὸν περιπάτό τους. Βλέπει κανεῖς συχνὰ ὁλόκληρες οἰκογένειες στὸ «συνεταιρικό» αὐτὸ ποδήλατο ὅπως τὸ ὠνόμασε ἕνας Γάλλος γιουμορίστας, νὰ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ νὰ κυκλοφοροῦν στὰ γωριά, σύγχρονοι ὅσο... καὶ τερατώδεις Κένταυροι. Καὶ δὲν θὰ ἀρνήσῃ ἴσως ἡ μέρα πού ἀντὶ τῶν διπλῶν, θὰ βλέπουμε τριπλὰ



καὶ τετραπλὰ ποδήλατα, ὅσα δηλαδή θάναι καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας πού βγαίνουν περίπατο!

ΠΟΔΗΛΑΤΙΚΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τελευταίων ποδηλατικῶν ἀγώνων γιὰ τὴν ἀπονομὴ τοῦ «Μεγάλου Βραβεῖου τῶν Ἑθνῶν», ἕνας ἐκ τῶν συναγωνιζομένων, ὁ ὁλλανδὸς Σούλτ, ἔγινε ἥρωας μιᾶς πρωτότυπης ἀκροβασίας.

Τὴν ὥρα πού ἔτρεχε σ' ἕναν κατήφορο, τοῦφουε τὸ ἕνα παπούτσι του! Δὲν στενοχωρήθηκε, ὁμως, καθόλου γι' αὐτὴν τὴν ἀβάρια κι' ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο του, μονοσάνδαλος!

Σὲ λίγο, κάτι φίλοι του πού τὸν ἀκολουθοῦσαν μ' ἕνα αὐτοκίνητο, τοῦ ἐξανόδωκαν τὸ χαμένο του παπούτσι. Ὁ ποδηλατιστὴς τὸ ἄρπαξε, χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του καὶ συνεχίζων τὸν φρενιῆρ δρόμο του, τὸ φόρεσε, καθυστερήσας μόνον ἐξ αἰτίας τοῦ περιστατικού αὐτοῦ, κατὰ εἴκοσι δευτερόλεπτα.

Στὸ τέλος τῶν ἀγώνων, ὁ Σούλτ κατετάχην τέταρτος μεταξὺ τῶν νικητῶν διανύσας 142 χιλιόμετρα, μέ-

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ... ΕΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ὁ παγκόσμιος ρεκόρ τῶν 100 μέτρων στὸν δρόμο, εἶναι σήμερα, 10 δευτερόλεπτα καὶ 2)5, ἡμιεπισήμως. Φαίνεται — ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον — ὅτι ὁ χρόνος αὐτὸς εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ φθάσουν οἱ «σπρίντερς». Πραγματικά, πέντε πρωταθληταὶ



κατάρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν αὐτὴ τὴν ἐπίδοση χωρὶς ὁμως νὰ μπορέσουν καὶ νὰ τὴν βελτιώσουν: Ὁ Τσάρλς Πάντοκ τὸ 1925 — ἐδῶ καὶ 12 χρόνια δηλαδή! — ὁ Μήτκαλκ στὰ 1932, ὁ Ε. Πήκοκ στὰ 1935, ὁ Ζέσσε Ὁουενς στὰ 1936 καὶ ὁ Μπέν Τζόνσον στὰ 1937.

Κατωρθώθηκε νὰ κερδιθῇ ἕνα πέμπτον πάνω στὸ παλὸ ρεκόρ, ἀλλὰ νὰ κερδιθῇ ἕνα ἀκόμη—πράγμα πολὺ ἀστείον ὅσο καὶ δύσκολον — εἶναι ἀδύνατον!...

Σημειωτέον, ὅτι οἱ πέντε δρομεῖς πού ἀναφέραμε, εἶναι ὅλοι ἀμερικανοὶ καὶ οἱ τέσσερις τελευταῖοι μαύροι.

Τὸ περιεργότερον δὲ ἀπ' ὅλα στὸ ρεκόρ αὐτὸ εἶναι ὅτι οὐδέποτε ἔγινε εὐτυχῶς παραδεκτὸν καὶ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, γιατί ἕνας ἐλαφρὸς ἀνεμος ἔπνεε κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἀγώνων καὶ τίς πέντε φορές πρὸς τὴν διεύθυνσι τῶν δρομέων.

Συνεπῶς, τὸ ἐπισήμως παραδεγμένον ρεκόρ, μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως, 10 δευτερόλεπτα καὶ 3)5, κατεχόμενον καὶ αὐτὸ ἀπὸ πολλοὺς δρομεῖς: Πέρσυ Οὐίλλιαμς (Καναδὰς), Σ. Τόλαν, Ρ. Μέτκαλφ, Ζέσσε Ὁουενς (Ἀμερικὴ), Γιουσχόκα (Ἰαπωνία) καὶ Μπέργκερ (Ὁλλανδία).

σα σὲ τρεῖς ὥρες, σὲ 36 πρῶτα λεπτά καὶ σὲ 57 δευτέρα, πραγματικά



ποιήσας ἔτσι μιὰν ἐπίδοσι 35 γλμ. τὴν ὥρα!

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεῖα :
Ὁδὸς Ἀναργύρων 0

Διευθυντής :
Ν. ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ

Ἀρχισυντακτής :
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

Γο φύλλον, ...
μὲ τὴν ὁκτ

ΑΦΙΕΙΣ ΜΑΝΤΙΔΟΣ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΔΙΑ ΤΟ 1938

Ἐφθασε εἰς τὴν πόλιν μας προσεχόμεν' ἕκ' Γουταίερας καὶ Παρισίων, ἡ διάσημος Ἰνδὴ ἀστρολόγος καὶ μάντις Κα Τσίλλα Γκομαλάστιχα.

Συντάκτης μας ἐπισκεφθεὶς τὴν μάντιδα, εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον ὅπου κατέλυσε, ἔμαθε καταπληκτικὰ πράγματα διὰ τὸ 1938, πληρώσας τάληρον.

Πρόκει νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι ἡ διάσημος ἀστρολόγος, δὲν πληρώνεται ποτὲ τόσο λίγο διὰ τὰς προρρήσεις της, ἀλλὰ μὴ θέλουσα νὰ διακόψῃ μακροαίωνα παράδοσιν καὶ νὰ μιλήσῃ τζάμπα, ἔστω καὶ εἰς ἐφημερίδα, ἐζήτησε τὸ τάληρον τὸ ὅποιον ἐφύλασσε ὁ συντάκτης μας διὰ σινάγρα.

Πάντως, ἡ Κα Γουταίερα, παρτόν ἡ Κα Γκομαλάστιχα, λοιπόν, ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς διὰ τὸ 1938, τὰ ὁποῖα καὶ ἀφῆσαν κεραυνόπληκτον τὸν συντάκτην μας.

Ἐν πρώτοις, τὸ 1938 θὰ ἔγῃ 365 ἡμέρας ὅπως καὶ τὸ 1947. Ἐπίσης θὰ ἔγῃ 12 μῆνες ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς θὰ ἔγῃ 28 ἡμέρας. Πιθανώτατα αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Φεβρουάριος.

Καὶ τὸ 1938 θὰ συμβοῦν τρεῖς μεγάλοι σεισμοί, 53 μικρότεροι καὶ 68 θύελλες μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν.

Ὁμοίως κατὰ τὸ 1938 θὰ βρέξῃ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἀφελῇ πολὺ τὴν γεωργίαν. Ἀκόμη, κατὰ τὸ 1938 θὰ ἐμφανισθῇ φοβερὸν τέρας εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς καὶ θὰ ἀποφράξῃ τὴν εἰσόδον του. Θὰ σπύσουν ὁμως οἱ μικροὶ τοῦ Πειραιῶς μὲ τίς σφενδόνας των καὶ θὰ τὸ ἐκδιώξουν. Ὅτε θὰ ἐπαναληφθοῦν αἱ διακοπὴσόμεναι κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ ἕρην συνκωνωνίαι.

Κατὰ τὸ 1938 ἐπίσης, θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης ὅστις καὶ θὰ δώσῃ συναυλίαν. θὰ κάμῃ ξέστη τὸ καλοκαίρι, θὰ βγοῦν τὰ σταφύλια τὸν Αὐγουστον καὶ θὰ ἀνατραπῇ ἕνα λεωφορεῖον σὲ 3 τέμματα ἀπὸ τῆς σήμερον.

Ὁ συντάκτης μας δὲν ἔμεινε διὰ νὰ ἀκούσῃ περισσότερα. Ἠχάρισθη τὴν μάντιδα, πήρε πίσω τὸ τάληρόν του καὶ ἔφυγε.

ΤΟ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΛΕΞΙΚΟΝ

Καλὸ γηγος. Κακὸς ὁδῆμα ἐμφανιζόμενον ἰδίως εἰς τὸν σβέρκον. Καταλλήλοτερον φάρμακον μιὰ γενναία φαπαλιά. Ἐνδεικνύται καὶ λίγον λαχανόζουμον, πινόμενον μὲ ὀλίγην ξάχαριν καὶ δυὸ κόκκους ἀνοπάνιστο πιπέρι.

Εἰδήσεις τῆς ἡμέρας

Ἀνακάλυψις νέου ἀστέρος

Λονδίνον 25. Τὸ ἀστεροσκοπεῖο Γκρήνουϊτς ἀγγέλλει τὴν ἐμφάνισιν νέου ἀστέρος 17½ λεύγας βορείως τοῦ Γαλαξία καὶ 27 μέτρα Ν. Δ. τῆς Μεγάλης Ἀρκτου. Ὁ ἀστὴρ οὗτος ἔχει σχῆμα ὕδροπέποντος, ὡς ἐκ τούτου ζωοφὸ φόβος ἐκδηλοῦνται μήπως σκίασῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πλανήτου μας. Ὁ νέος ἀστὴρ, βαίνει μὲ ταχύτητα 650.000 μιλίων τὸ δευτερόλεπτον, καὶ ἔχει κατευθύνσιν πρὸς τὸ Χόλλυγουντ. Οἱ ἀστρονόμοι τὸν παρακολουθοῦν μετὰ ζωοφῶν ἐνδιαφέροντος.

Γέννησις τέρατος

Σίδνεϋ (Αὐστραλία) 25. Ἀγγέλλεται ἐξ Ἀγίου Φραγκίσκου Ἀμερικῆς, ὅτι κατ' εἰδήσεις ἐκ Μπρόν, εἰς ἕνα μικρὸν Τσεχοσλοβακικὸν χωριό, μιὰ νεαρὰ γυναῖκα, ἔγγαμος, ἔτεκεν τέρας μὲ δυὸ κεφαλὰς καὶ 45 στόματα. Τὸ νεογνὸν ἀπέθανε δυὸ ὥρας μετὰ τὴν γέννησίν του. Εἰς δηλώσεις της ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ὡμολόγησε ὅτι εἶχε ἰδῇ κατὰ τὴν νύκτα ἥτις προηγήθη τοῦ τοκετοῦ, τὴν πεθεράν της καθ' ὕπνον.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ:

Μεγάλαι μεταρρυθμίσεις

εἰς τὴν

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἀντὶ νὰ λέγεται «Καθημερινὴ Ἑβδομάς» ἡ λαοφιλες αὕτη ἐφημερίς, θὰ λέγεται:

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΜΕΡΑ

Ἀκολουθῶς, ἀντὶ νὰ ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος, θὰ ἐκδίδεται καὶ ἡμερὶνῶς μὲν τὰς Κυριακάς, ἀπαξ δὲ τῆς ἑβδομάδος ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Σαββάτου. Κατόπιν, ἀντὶ νὰ εἶναι ὄργανον τῶν Ἑλλήνων τοῦ τόπου, θὰ γίνῃ ὄργανον τῶν ἀπανταχῶ Ἑλλήνων, θὰ διανέμεται τὴν πρώτην Κυριακὴν ἐκάστον διςέκτου ἔτους δωρεάν καὶ θὰ πωλῇται τὰς ἄλλας πρὸς 2 δραχμὰς μὲ τὸ φύλλον πρὸς 16 δὲ μὲ τὴν ὁκτ. (Ἰδιαίτερα συμφωνία διὰ χονδρὴς πρᾶξεις).

Τέλος, ἡ διεύθυνσις της ἐνισχύεται κατὰ τρόπον λίαν εὐχάριστον διὰ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν. Δηλαδή ἐκτὸς τοῦ κ. Ν. Ἀρταξέρους, θὰ ὑπάρχῃ τώρα καὶ ὁ κ. Π. Ξέρης, τὸ δνομα καὶ μόνο τοῦ ὁποῖου ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἐπιτυχίας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ σατυρικός στίχος

ΣΟΝΝΕΤΟ

Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, πολὺτροπον, ὅς μάλα πολλὰ πλάγχθη, ἐπὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν

(Ἡ συνέχεια ἐπὶ τῆς ὁδοῦ)

Ο. ΜΗΡΟΣ

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΜΑΣ

Σκρόδρον. Ἐὰν ἰδῇς σκρόδρον καθ' ὕπνον, σημείον ὅτι κάποιος σὲ ἐμάτιασε ἐγεγρεῖς λοιπὸν ἀμέσως πορεύου εἰς χώραν Ἰεσαὶ καὶ ἀπαγχονίσθητι.

Φείδια. Ἐὰν ἰδῇς φείδια τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον σου, σημείον ὅτι κακὸς μελέας θὰ σὲ εἶρῃ εἰς τὸν ἕυπνον σου. Πιθανώτατα νὰ σὲ ἐπισκεφθῇ ἡ πεθερά σου. Μόνος τρόπος σωτηρίας νὰ ἀναχωρήσῃς εἰς Καπερναοὺμ καὶ νὰ μείνῃς ἐκεῖ ἡμέρας τρεῖς, ἐὰν τὸ φεῖδι εἶναι μαῦρον.

Λαπάς. Ἐὰν ὀνειρευθῇς ὅτι τρώγεις λατᾶν, σημείον ὅτι θὰ λάβῃς χρήματα. Ἐὰν τὸν λατᾶν τὸν τρώγουν ἄλλοι, σημείον ὅτι θὰ λάβουν αὐτοὶ χρήματα.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, φρόντισα νὰ μὴν τοὺς συναντήσῃς καθ' ὁδόν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ο ΤΑΧΥΡΑΝ ΜΠΕΗΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Μιὰ τοῦ κλέφτη, δυὸ τοῦ κλέφτη, τρεῖς καὶ τὴν ψυχὴν του μέρα!

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

Ἄν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς!

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ

Κόκκινη κλωστή στειμμένη στὴν ἀνέμη περασμένη.

ΟΜΗΡΟΣ

Πάρτονε στὸν γάμο σου νὰ σοῦ πῇ καὶ τοῦ χρόνου!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Λαγὸς τὴν φτέρην κούναγε κακὸ τοῦ κεφαλοῦ του.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

Ἄν σ' ἀρέσῃ μπάραπα Λάμπρο ξαναπέρα ἀπὸ τὴν Ἄνδρο.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ

Ἐνα κι' ἕνα κάνουν δύο!

ΠΛΑΤΩΝ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Αναζητώντας λίγη

χαρά

(Συνέχεια από την σελίδα 28)

(«Αχ αυτή ζητάγε μονάχα λίγη, χαρά»). Πετιέται όρθη. Κι' αν ήθελε έρωτα δεν πήγαινε καλλίτερα να δοθῇ στὸν ἀλήτη; Μάλιστα, στὸν ἀλήτη, ποὺ ἦτανε στὸ πεζοδρόμιο, παρὰ σὲ τούτον δὴ τὸν νέο τὸν τόσο ἀδελό...

— Μὰ τί έπαθες, λοιπόν, ἀγάπη μου; ἀκούει τῇ φωνῇ του. Δὲν ήθελε νὰ σὲ λυπήσω συγχώρεσέ με... ἀλλὰ νόμιζα ὅτι... σ' εὐχαριστοῦσαν τὰ φιλιὰ μου. Μὴ φύγης ἔτσι θυμωμένη... (Θυμωμένη αὐτῇ; Μπᾶ, κάθε ἄλλο). Δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω... καὶ τῆς πᾶνει τὰ χέρια... Καὶ πόσο καίνε τὰ χέρια του, πόσο ἀσπράφουνε τὰ μάτια του... «Αχ ὁ πόθος... Τίποτα πάρα πέρα ἀπ' τὸν πόθο, ἀπ' τὴν ἱκανοποίηση αὐτουνοῦ. Κι' αὐτὴ ποὺ ζητάγε λίγη χαρά; Μονάχα λίγη χαρά...»). «Ηθελε νὰ κυρθε κάτω ἀπ' τὰ φουστάνια της ἕνα κορμὶ ἀπαίσιο δύσμορφο... σημαδεμένο! Καὶ τέτοια νᾶν τοῦ δινόντανε. Αχ με τί ἱκανοποίηση θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ μορφαίη ἀηδιασμένος!... Καί, πόσο θὰ χαιρότανε με τὴ συχαμάρα του!

— Εἶσαι παράξενο κορίτσι, τὸν ἀκούει νὰ τῆς λέη ἀπορημένος με τὴ στάση της δέβαια.

— Μπᾶ. Μὴ στενοχωριέστε... Εἶμαι λυπημένη ἀπόψε, νά. Δὲν ξέρω τί ἔχω. Καληνύχτα σας... Καὶ βγαίνει ἀφήνοντάς τον ἐκπληχτο. Τρέχει τώρα, τρέχει, καὶ νοιώθει κάτι καφτὰ δάκρυα στὰ μάγουλά της. Νά, τώρα ἔφτασε στὸ μέρος ποὺ καθότανε ὁ ἀλήτης. Εἶναι ἄδριο...

Καὶ σὲ λίγο βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ τῆς φαίνεται σὰ μιὰ πελώρια πόρτα φυλακῆς... Μιὰ θεόρατη μασὴ πόρτα ποὺ ὑψώνεται ὡς τὸν οὐρανό... («Αχ λίγη χαρά ἔζητησε αὐτῇ, κι' ἀπόψε!). Τὴν ἀνοίγει. Κι' ὁ πινυγρός ἀνέρας τοῦ σπιτιοῦ πλνμυρίζει πάλι ὁλόκληρο τὸ εἶναι της...

ΛΙΛΙΑ Χ.

Τὸ ἱερὸ στέμμα τῆς κολομβίας

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 5)

ζετε αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε ἀπόδειξις ὅτι τὰ συμπεράσματά μου εἶνε ἀκριβῆ. «Αν ὄχι, τότε θὰ ταπεινωθῶ ἐγὼ πρὶν ἀπὸ σας. Αὐτὸ ὅμως θὰ συνέβαινε ἂν δὲν διαβαίνατε τὰ ἱταλικά σύνορα με τὸν Μαῦρο Ἀρμάνδο Σαλάντιε. Πρέπει πάντως νὰ σας συγχαρῶ γιὰ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο ἤρθατε σ' ἐπαφὴ μαζί μου καὶ ἐξασφάλισατε τὴν συμπάθειά μου! Φυσικὰ δὲν ἦταν λάθος δικό σας ποὺ δὲν ξέρατε — δὲν μπορούσατε νὰ ξέρετε — ὅτι εἶχα ἀναλάβει νὰ ξετρυπώσω τὴ διαμονὴ τοῦ Ζὺλ Ἀσιέ καὶ νὰ τοῦ πάρω τὸ πολῦτιμο κειμήλιο γιὰ τὸ ὁποῖο ἐνδιαφερόσαστε τόσο πολὺ ἐσείς καὶ οἱ φτωχοὶ ἱερεῖς τῆς Ποπιάγιαν. Τὸ ἐνδιαφέρον σας αὐτὸ τὸ ἀνεκοίνασα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ποὺ εἶχαν ἔρθει στὴν Εὐρώπη γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μοῦ εἶπε ὅμως ὅτι δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε γιὰ σας καὶ γιὰ τὴν προσπάθειά σας ν' ἀποκτήσετε γιὰ λογαριασμό τους τὸ πολῦτι-

μο αὐτὸ θρησκευτικὸ κληροδοτήμα.

«Ὅπως γνωρίζετε, ἀγαπητὴ δεσποινίς, μόλις οἱ ἱερεῖς τῆς Ποπιάγιαν ἐπληροφορήθηκαν ὅτι τὸ στέμμα τῆς Παρθένου ἐκλάπη στὴν Ἰσπανία ἀπὸ τοὺς ἱερόσυλους, ἀνησύχησαν γιὰ τὴ τύχη του. Καὶ τότε αὐτὲς οἱ ἀπλοϊκὲς ψυχὲς ἐπενόησαν ἕνα παιδικὸ τέχνασμα γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν. Κατασκεύασαν ἕνα ὁμοίωμά του, ἀκριβῶς τὸ ἴδιο στὴν ἐμφάνιση, ἀλλὰ καμμίαν ἀξίαν. Ἔτσι, ἤλπιζαν σὲ μιὰ πιθανὴ ἀνταλλαγὴ με τὸ πρῶτο τυπο.

«Στὸ Παρίσι γνωρίστηκα μ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἱερεῖς ἐνῷ ἐρισκόμουν σὲ ἀψιμαχίες με τὸν Ζὺλ Ἀσιέ. Τὸν Ἀσιέ δὲν τὸν γνῶριζα προσωπικῶς ἀλλὰ ἤξερα πὼς θάρχόταν στὴ Νίκαια. Τὸν παρηκολούθησα κι' ὅπως προσπαθοῦσα νὰ ὁλοκληρώσω τὸ σχέδιό μου, ἐκάματε τὴν ἐμφάνισή σας. Ὁμολογῶ ὅτι ἐθίγη ἀπὸ τὴν πρότασή σας νὰ με χρησιμοποιοῦτε ὡς ὄργανό σας καὶ νὰ με πληρώσετε γιὰ τὴν ὑπηρεσία. Ἡ ἀποθάρρυνσίς μου δὲ ἦταν μεγαλύτερά ὅταν ἔμαθα ὅτι μόλις φύγατε ἀπὸ τὸ κισκὶ πήγατε κατ' εὐθείαν καὶ συναντήσατε τὸν Μαῦρο Ἀρμάνδο Σαλάντιε...

«Ἀντελήφθηκα τότε τὴν προθέσιν σας καὶ φρόντισα ὥστε νὰ σας δοθῇ αὐτὸ τὸ γράμμα μόλις θὰ φθάνατε στὰ σύνορα. Στὴ κατοχὴ σας ἔχετε ἕνα στέμμα ἀσημέντιον ἀξίας. Ὁ κύριος Ἀσιέ δὲν ἔχει τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πονοκέφαλο. Ὅσο γιὰ μένα, ὅρι σκομαί στὸ γιῶτ μου μαζί με τὸν πάτερ Ἰωακείμ. Πηγαίνουμε νὰ ἐπαναθῶμε τὸ ἱερὸ στέμμα στὴν λειψανοθήκη του. —Κ. ΕΒΕΡΑΡΔ». —

Z A. ZHNT

Ἡ φυλλομαχία

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 12)

λιτέχνας με τὸ αἷμα τοῦ μπράτσου μου, εἰσώρμησε μέσα στὴ σκηνὴ ἢ σκυλίτσα σας. Ταράχθηκα ἀπὸ τὸν αἰφνιδιασμό καὶ οἱ φύλλοι ἔπεσαν ἐπάνω στὸ σκυλί σας ποὺ ἔφυγε δρομαίως, τρομαγμένο ἀπὸ τὴς φωνῆς μου.

— Τὰ ἔχω τὰ θρωμερά σου ζωφια, πᾶρτα πάλι καὶ φύγε γρήγορα, γιὰτὶ φοβάμαι μήπως εἰσαι γεμάτος σ' ὅλο σου τὸ κορμί.

— Καὶ βέβαια εἶμαι γεμάτος. Πὼς θὰ τραφῶν οἱ καὶ μένοι;

— Καλὸ κι' αὐτό, φώναξε ἡ κυρία Ζιμπλὲν.

Ὁ μικρὸς ἔβαλε με προσοχὴ τοὺς φύλλους καὶ τὸ κανονάκι σ' ἕνα κουτί ἀπὸ σπέρτα καὶ εἶπε:

— «Αν ξέρατε, κυρία, πόσο εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ξαναβρήκα τοὺς φύλλους μου σώους καὶ ἀλάττει! Μὰς δίνουν καὶ τρώμε, καταλαβαίνετε; Τὸν ἀγαποῦμε, ὅπως ἀγαπᾶτε καὶ εἰς τὸ σκυλάκι σας. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς οἱ τέσσαρες εἶνε οἱ πρωταγωνιστοὶ τοῦ φυλλοθιάσου.

— Καὶ γιὰτὶ δὲν φεύγεις τώρα, ὄφου τοὺς πῆρες; εἶπε ἡ κ. Ζιμπλὲν ἀνυπόμονη.

— Φεύγω καὶ σὰς εὐχαριστῶ. «Αν θέλετε, ἔλατε μιὰ μέρα νὰ παρακολουθήσετε τὴν φυλλομαχία. Θὰ σας προσφέρω μιὰ θέση δωρεάν. Μπορεῖτε νὰ πάρετε καὶ τὸ σκυλάκι σας.

— Αὐτὸ ἔλειπε. Νὰ ἔλθω στὸ βασι-

λειο τῶν φύλλων! νᾶντε, χριστιανέ μου, στὸ καλὸ!

— Καλὰ, κυρία, φεύγω. Ἀλλὰ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρη. Ὅσους φύλλους βρίσκετε στὸ κορμί σας — καὶ σὰς βλέπω παχουλότερη — νὰ μὴ τοὺς σκοτώνετε. Τοὺς ἀγοράζω ἕνα τάλληρο τοὺς ἑκατό!

— Οὐστ! ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς κυρίας Ζιμπλὲν.

ΜΛΞΙΜ

Ἡ μύτη

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 37)

κοιλότητές της. Γιὰ τὸν καθαρισμὸ της ὅμως δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε ἐρεθιστικὰ ὑγρά ἢ ἄλοιφες, ποὺ προκαλοῦν διάφορες ἐπιφορὲς φλεγμονῆς κι' ἐκζέματα, τὰ ὁποῖα μολυνόμενα ἀναπτύσσουν ἐπικίνδυνα μικρόβια, ὅπως ὁ σταφυλόκοκος, ὁ στρεπτόκοκος κλπ. Γιὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν μόλις παρατηρήσατε κάποιο πριζίμο καὶ κοκκινίλα στὴν μύτη, συνοδεύον πολλὰς φορὲς ἀπὸ πυρετὸ καὶ ρίγος, νὰ καλῆτε ἀμέσως τὸν γιατρό σας, γιὰτὶ ἴσως τὴν ἐπομένη ἡμέρα νᾶναι ἀργά.

Ἡ πρώτη σας φροντίς στὴν περίπτωση αὕτη εἶναι ἡ ἐπιθεσις ἀμέσως θερμῶν κομπρεσσῶν καὶ ὁ περιορισμὸς σας μέσα σὲ θερμὸ δωμάτιο. Ἐκεῖνο ποὺ σὰς συνιστῶ ἰδιαίτερος εἶνε νὰ μὴ τραβάτε ποτὲ τὴς τρίχες ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ μύτη σας γιὰτὶ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον. Ὑπάρχει φόβος μολύνσεως. Δυστυχῶς τὸ κακὸ αὐτὸ ἐλάττωμα τῶχουν πολλοί. Σημειωτέον ὅτι ὄχι λίγοι θάνατοι προξενοῦνται ἀπὸ τέτοιες μολύνσεις, τὼν ὁποίων ἡ αἰτία εἶναι ἡ κακὴ συνήθεια τοῦ ξερριζώματος τῶν τριχῶν. Ἀλλῶστε ἡ ὑπαρξὴς τῶν τριχῶν στὴν μύτη ἔχει σπουδαία σημασίαν. Τὸ πολὺ νὰ κόβετε τὴς ἄκρες τῶν τριχῶν ποὺ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὰ ρουθόνια, μετὰ ἀλλοῖς. Γιὰ τὴν ἐσωτερικὴν περιποίηση τῆς μύτης — ποὺ πρέπει νᾶναι καθημερινή — προτιμότερα εἶναι ἡ χρησιμοποίηση θαλασσίου νεροῦ ἢ ἂν δὲν ὑπάρχη αὐτό, κοινὸ νερὸ μέσα στὸ ὅποιο νὰ ρίχνετε ἀλάτι κοινὸ καὶ σὲ ἀναλογία ἐνὸς κουταλιοῦ καφὲ σ' ἕνα ποτήρι νερό. Οἱ πλύσεις αὐτὲς γίνονται ἀπ' εὐθείας με ἀπορρόφησιν τῆς ἐντὸς τῆς παλάμης ἀντισηπτικῆς διαλύσεως ἀπὸ τοὺς ρῶθνας. Αἱ ἐισροφῆσεις κολωνίας, ὀξυπνεύματος κτλ. πρὸς θεραπείαν τάχα κρυολογήματος ἢ συναχιοῦ πρέπει ἐπίσης γιὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ν' ἀποφεύγονται λόγω τῶν ἐλκώσεων, φλεγμονῶν καὶ ἐκζεμάτων ποὺ προκαλοῦν.

Σὲ πολλὰ άτομα ἡ μύτη ἀναδίδει δυσάρεστο ὀσμὴ, με ἐκροὴν πυώδους ἐκκρίσεως. Μόλις αἰσθανθῆτε τέτοια δυσοσμία, ἔστω κι' ἐλαφρά, νὰ πρὸς ἀμέσως σὲ εἰδικὸ ρινολόγο γιὰτὸ, γιὰτὶ, κατὰ πάσαν πιθανότητα, θὰ πάσχετε ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ ρινικὴ πάθησιν ποὺ λέγεται ὀξάνια. Μὲ μιὰ μικρὴ, σχετικῶς, θεραπεία θ' ἀπαλλαγίητε ἀπὸ τὴν πάθησίν σας αὕτη, ἡ ὁποία καὶ ὀλληρὴ εἶναι ἀλλὰ καὶ παρκαμλουμένη μεταβάλλει τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μύτης σὲ μιὰ τρομερὴ πληγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία κινδυνεύετε σοβαρῶς ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Στὸ ἐπόμενο: Ἐξάλειψις τῆς ἐρυθρότητος καὶ τῆς λιπαρότητος, μετὰ συνταγῶν.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ἱατρεῖο

«Ἑβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Σαρεῖ — Ρήγα — Παλαμήδῃ 9

Ἀθῆναι

Τηλέφωνον 28—517

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 250.—
Ἑξάμηνος »	» 125.—
Ἑτησία ἐξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Στέλλαν Βιολάντη. Σύμπαθητικὸ τὸ πεζὸ σας, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο. Ἐχει πολλὰς κοινοτοπίας καὶ ἐπαναλήψεις. Διαβάστε πεζογράφους. Σ.Ι.Ζ. Ἀνεπιτυχὲς τὸ ποιημά σας. Ἡ ρίμα του πρὸ πάντων πολὺ ἀτεχνή. Πύρον Κατσούλην. Ἐγκρίνεται τὸ «Γιὰτὶ γελῶ» καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του. Κώσταν Τρικαίον. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἀφήστε με μονάχον». Τὸ ἄλλο κοινότοπον. Χρηστέον Σ. Παρίτην. Ἐγκρίνεται τὸ «Θλιμμένα πάλι» καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο κατώτερον. Νάγαν Διὰμάντη. Σύμφωνοι. Μ. Α. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ «Ὁρφανὸ» δυστυχῶς. Ἡ γλῶσσα ποὺ μετοχειρίζεσθε πολὺ σχολαστικὴ καὶ καθαρεύουσα. Διαβάστε πρὸς τὸ παρόν. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὴς δυὸ πλευρῆς τοῦ χαρτιοῦ. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Τασούλην Πανουράκη. Δὲν μὰς ἱκανοποίησε τὸ «Ἐλα». Γεμάτο χιλιετιμωμένες κοινοτοπίας. Γιὰ τὴς εὐχὰς σας εὐχαριστοῦμε. Σ. Γ. Ἐγκρίνεται τὸ πεζὸ σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴν σειρά του. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Ἀγγέλου Δόξα εἶναι: Ἀγαρῶν 9. Δέσπων. Τὰ ποιήματά σας κατώτερα ἀπὸ τὰ πεζὰ σας. Θέλει ἀκούη δούλεμα ὁ στίχος σας γιὰτὶ πρὸς τὸ παρόν τοῦ λείπει ἡ ἀριονία ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε ἕνα προσεκτικὸ ρετουσαρίσμα. Νικ. Κορ. Ἀνεπιτυχὴ τὰ ποιήματά σας. Διαβάστε ποιητὴν. Ἡ «ζῶη» μπορεῖ νὰ λεχθῇ «ζήση» ἢ «βίος» μὰ «βίωση» δὲν λέγεται ποτέ. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Σταύρον Βαρέλην. Πρὸς τὸ παρόν δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα αὐτὰ ποὺ γράφετε. Ἰσως ἀργότερα, ἂν διαβάσατε ἐν τῷ μεταξύ πολὺ, νὰ καταφέρετε τίποτα. Σχετικὰ καλύτερο τὸ πρῶτο τετράστιχο τῆς «Δέησης» ἂν καὶ ἡ λέξη «σημάδι» δὲν ἐκφράζει καλὰ αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ πῆτε.

Δώσωμε τὸ σταυρόλεξό σας στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Ἀφρον Λογιώτην. Πολὺ φλύαρο καὶ κοινότοπον. Γεμάτο ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων ἐκφράσεων. Στείλτε μας κανένα ἄλλο σὲ πῶς πρωτότυπο θέμα γιὰτὶ τὸ γράψιμό σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτό. Δάφνην Ἡράκλειον. Βέβαια καὶ σὰς θυμόμαστε. Τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι ἀκόμη ὥριμα γιὰ τὴ στήλη ποὺ λέτε. Στὴν «Σελίδα» θὰ μπορούσαν νὰ δημοσιευθοῦν οἱ «Ῥρες» ἂν τὴς διορθώνατε λίγο: ἀντικαθιστώντας λ.χ. ὀρισμένες λέξεις, ποὺ δὲν ἔχουν τὸν τόπο τους, ὅπως «νεκροφῶρες, ὀργισμὸς κλπ.». Ἡ «Προσμονή» πολὺ κοινὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δευτερο τετράστιχο ποὺ εἶναι ὥραιο.

Γιὰ τὸν Σύλλογον «οἱ Νέοι» δὲν μπορούμε νὰ σας δώσωμε τὴς πληροφορίας ποὺ ζητᾶτε πρὸς τὸ παρόν. Ἄν μπορέσουμε νὰ πληροφορηθοῦμε ἀργότερα, θὰ τὸ κάνωμε εὐχαρίστως. Τηλέμαχον Ζαφειριάδην. Συνεκρίναμε καὶ τὰ δύο καὶ προτιμοῦμε ἐκεῖνο ποὺ μὰς ἐστείλατε πρῶτον, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ δημοσιεύσουμε ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του. Γ. Π. Ἀρτάν. Ἐγκρίνεται τὸ πεζὸ σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴν σειρά του. Ν. Ο. Σ. Τὸ διήγημά σας «Ἐνας λευκὸς ἀγάπησε...» ἔχει ὀρισμένα καλὰ σημεία, στὸ σύνολο ὅμως δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Πολλὰς φλυαρίας. Καὶ τὸ τέλος του πολὺ προχειρογραμμένο. Στείλτε κάτι πῶς σύντομο.

Crème Myrto

Προφυλάσσει, λευκαίνει καὶ συντηρεῖ τὰ εὐαίσθητα δέρματα. Διὰ τῆς ἀνευ διακοπῆς ἐπὶ τινὰ χρόνον χρήσεως τῆς Κρέμας myrto ἐξαλείφονται ἀσφαλῶς αἱ ρυτίδες καὶ τὰ στίγματα.

ΦΩΝΗ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

00115

Ra

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.

Προνομιοῦχος. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸ στὴ μάχη κατὰ τοῦ γήρατος. Νέον προϊόν τῆς Académie de Beauté M^{me} KETTY. Ἀποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντοτε νέο. Ζητήστε μὲς βιβλιογραφία δωρεάν. Ἀθῆναι, Ἑομοῦ 35. Τηλεφώνων 22-0-85

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα ύγιεινης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Β. Α. Πειραιά. Τό δευτενέ χρησιμεύει μόνο για τόν άποχρωματισμό, σκληραίνει όμως τις τρίχες και τις πληθαίνει. Νά μεταχειρισθώ την άποχρωματική πομάδα θραδείας ένεργείας ή όποια σιγά-σιγά θά σάς τό έξαφανίσω. Στα πόδια κομπρέσσες με λιγάνι νερό-κόλλα άραιή. Δηλ. θά λιώνετε κόλλα τών πουκαμίσων, μ' αυτήν θά βάξετε κομπρέσσες καθημερινώς ή νά κάνετε άν σάς είναι εύκολο γενικά άμυλούχα λουτρά. Πρίν κοιμηθώτε τό θράδι έ-πάλειψη με καθαρό οινόπνευμα κι' ύστερα έπίπασις με άφθονο τάλκ.

Δυστυχισμένο είκοσαε-τ ή. Δυστυχώς είναι σταφυλοκοκκίασις. Μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν κάθε βράδυ περνάτε έλαφρώς όλο τό πρόσωπο, ιδίως όμως τά μέρη τών στυριών.

Sublimé	0,10 cent
Resorcine	1 gr.
Chloral	2 "
Alcool	100 "

Μετά ¼ της ώρας αλείψετε τά μέρη τών στυριών μόνον με την κάτωθι :

Camphre	0,10 cent
Acide de salicylique	0,10 cent
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 "
Lanolinum	4 "

Έσωτερικώς μυρουνοδάδο ή σιρόπι 'Ιοντοτανίν. Ν' άποφεύγετε ακόμη τ' άλμυρά, τά χοιρινά και τά παστά και σάλτσες.

Νε υ ρ ο π α θ ή. Άλλοίμονο άν μόνο στη πάθησή σας αυτή όφείλεται τό ψευδώνυμον. Όσον πιωχός κι' άν είσθε θά θεραπευθώτε. Πηγαίνετε στο φαρμακείο του κ. Ζαχαριανοπούλου (Σόλωνος 35) και ζητήστε νά σάς δώση χύμα από τό φάρμακόν του για την υπερλίπανση της κεφαλής. Θ' απαλλαγώτε με την χρήση του κι' από τό λάδιωμα, αλλά και από την τριχοπτωση. Είς χύμα μπορείτε ν' αγοράσετε και 20 δρχ. ακόμη. Για την άλλη σοβαρά πάθηση περάστε προσωρινώς από τον κ. Λαδά ό όποιος θά σάς έξετάση δωρεάν και θά σάς κανονίσω πρόγραμμα θεραπείας τό όποιον τό εφαρμόζετε στον φθηνό γιατρό σας. Βλέπετε λοιπόν δέν πρέπει νάσθε πλούσιος για νά τον επισκεφθώτε, έφόσον ή «Εβδομάς», έχει φροντίσει για όλα. Άλλά και σεις πρέπει νά φροντίσετε για αυτήν. Την έπιστολή σας την κρατεί ό κ. Λαδάς.

Τζουλιάννα Πειραιά. Άμφιβάλλω πολύ άν είσθε τακτική αναγνώστρια. Γιατί τουλάχιστον έχουμε την άξίωση ύστερα από τόσα πού γράφει λεπτομερώς και με τό παραπάνω ό κ. Λαδάς καμιά άναγνώστριά μας νά μή ύστερη τόσο σ' αίσθητικά ζητήματα. Ποτέ δέν πρέπει νά πιέζετε τους πόρους και τά μυμπίκια γιατί βεβαίως θά μολυνθούν και θά πολλαπλασιασθούν, με σχετική ανάπτυξη κι' άλλων μικροβίων, σταφυλοκόκκων κ.τ.λ. Νά περιποιηθώτε τό δέρμα σας ώστε νά μή είναι πρόσφορο στην ανάπτυξη των. Λοιπόν νά πλένεσθε πάντα με δροσερό νερό. Κατόν μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτω-

θι λοσιόν, νά περνάτε όλο τό πρόσωπο.

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	80 "

Κάθε 15 ήμέρες τό άμύλουτρο και κατόν την μάσκα του άγού, όπως λεπτομερώς την έγραψε ό κ. Λαδάς στο άρθρο του «Για την Όμορφιά σας». Τό σαπούνι νά λείψω. Επίσης για την δυσκοιλιότητα συνέστησε ένα υποβοηθητικό με δαμάσκηνα κ.τ.λ. στο άρθρο του «Υγεία κι' Όμορφιά». Τά καλλυντικά πού μεταχειρίζεσθε καλά. Πούδρα στο χρώμα σας κατάλληλη ή Ρασέλ 2.—"Αλ-

λοτε μου γράφετε λιγώτερα για νά σά άπαντώ έπενεστερα.

Ε. Ε. Κ. Ένταύθα. Λεπτομερώς για την πάθησή σας ό κ. Λαδάς έγραψε τό λήλορο άρθρο στο ύπ' αρ. 536 τεύχους (5 'Ιανουαρίου). Άν δέν τό έχω περάσει από τά γραφεία μας, Σαρρή Ρήγα Παλαμήδη 9 (πάρδος Εύριπίδου) νά τό πάρετε. Εφαρμόζοντας αυτό πού γράφει εκεί λεπτομερώς θ' απαλλαγώτε όριστικά του έλαττώματός σας. Για την υπερίδρωση όμως της μασχάλης νά χρησιμοποήσετε την άριστη κι' άποτέλεσματική σκευασία 'Ιοντοτανίν του Λήτου (Σταδίου 13.). Είμεθα πάντοτε στην διάθεσή σας.

Μιτσοῦ κ ο. Πολύ εύχαρίστω, θ

**Από τό ζεστό
όλο κρύο**

Πρό όλίγου ήσχολείτο με ζεστό νερό, άργότερα εύρίσκεται έξω εις την υγρασία και στο κρύο. Αυτό είναι ή μεγάλη διαφορά θερμοκρασίας, ή όποία βλέπει παρά πολύ τό δέρμα. Συνεπώς διά νά μή γίνω ξηρόν και νά μή γεμισθώ έρυθήματα, πρέπει νά δύναται ν' άντισταθώ εις την μεγάλην έπιρροήν την όποιαν έξασκούν επ' αυτού αι μεταβολαι της θερμοκρασίας, αυτό δέ κατορθώνεται μόνον διά της κρέμας NIVEA.

Τρίβετε κάθε βράδυ, την ώραν του ύπνου, τό πρόσωπον και τά χέρια με κρέμα NIVEA.

Η κρέμα NIVEA, λόγω του ότι περιέχει την EUCERIT, εύσιν συγγενή με τό δέρμα, εισχωρεί βαθειά εις τους ιστούς του δέρματος και, με τάς θρεπτικές και τονωτικές της ιδιότητες, τό καθιστά, όχι μόνον ικανόν ν' άντισταθώ και εις τάς μεγαλυτέρας μεταβολάς της θερμοκρασίας, αλλά και ώραιον, μαλακόν, λεϊον και εύκαμπτον.



σας δεχθί δωρεάν. Νά του πήτε τό ψευδώνυμόν σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8. Έντός της Κυριακής.

Να τ ά σ α. Η συνταγή της κρέμας πού τόσο σάς ωφέλησε και την όποια έχάσατε είναι ή εξής:

Huile d' amandes	25 "
Cire blanche	5 "
Blanche de baleine	5 "
Eau de roses	1 "
Teint. de benjoin	3 "
Teint. d' ambre	1 "

Πρό της πούδρας νά μεταχειρίζεσθε την εξής λοσιόν:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 "
Eau de roses	125 "
Για τό ξεμυαγίσμα:	
Amandes mondées	30 "

Eau dist. d' hamamelis	50 "
Eau dist. de roses	50 "

Άρκεί νά βρωίτε τό Χαμάμιλις, τό όποιον είναι ειδική εύρωπαϊκή σκευασία. Άλλωστε γιατί δέν παίρνετε τά έτοιμα πού στοιχίζουν τό ίδιο; Η κρέμα διευκολύνει τό γνούδι, άλλ' οι λοσιόν καθαίλουν. Για τάλλο ζήτημα γράψτε άπ' ευθείας στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) για νά σάς άπαντήση λεπτομερώς και ιδιαιτέρως, έσωκλείοντάς του 50)χμον για την ιδιαιτέρα άπάντησή.

Π. Δ. Μ. Για την Μαυρίλα μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στο κάτωθι φάρμακο περνάτε έλαφρώς όλο τό πρόσωπο, ιδίως δέ τά διάφορα μέρη πούχει μείνει, καθημερινώς.

Teinture de benjoin	25 gr.
Teinture de panama	25 "

Glucérine neutre	50 "
Eau de roses doubles	400 "
Acide salicylique	0,50 cent

Τό κεφάλι σας νά τό πλένετε τρεις φορές την εβδομάδα με τό παρακάτω φάρμακο κι' όχι με σαπούνι. Κτυπάτε σ' ένα δοχείο ένα κρόκο του άγού μ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό. Άμα πλένετε καλά μ' αυτό τό κεφάλι σας, νά τό ξεβγάξετε μ' άφθονο χλιαρό νερό. Τά μέρη τών στυριών νά τ' αλείψετε καθημερινώς με την άλοιφή Προπιντέξ. Για τάλλο ζήτημα ν' άποφεύγετε τά γλυκίσματα, τάς άμυλώδεις τροφάς μακαρόνια, ρύζια, πατάτες και τό πολύ ψωμί. Οι διδόμενες έδώ συμβουλές είναι άπολύτως δωρεάν.

ΛΟΡΑ

Αν είδουν νά σάς πουν ότι:



Η πούδρα ΠΟΜΠΕΪΑ δίνει άκατανίκητο Σέξαπλ.

Με την πούδρα ΠΟΜΠΕΪΑ ή "Ηρα έσαγήνευσε τον Δία

Με την πούδρα ΠΟΜΠΕΪΑ ή Φρόνη άσώπλισε τους δικαστές της

Μην το πιστεύετε



Τό εργαστήριο του ΠΙΒΕΡ με τους ειδικούς χημικούς του έξασφαλίζει την καλή γνωστή ποιότητα της πούδρας ΠΟΜΠΕΪΑ

ΠΙΣΤΕΨΕΤΕ, ΟΜΩΣ ΤΟ ΕΞΗΣ

"ΟΤΙ

"ΟΤΙ

ή Αρωματοποιία Α.Τ. ΠΙΒΕΡ, ίδρυθείσα στο Παρίσι τώ 1774, έχει πέρα 163 χρόνων εις πούδρες. Και

με την πούδρα ΠΟΜΠΕΪΑ, ή ΠΙΒΕΡ μας παρουσιάζει μία ποιότητα καλή, άνταξία με τις παραδόσεις της γαλλικής Αρωματοποιίας, αλλά και άνταξία της πελατείας του ΠΙΒΕΡ στον κόσμο όλόκληρο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Α. Α. Κ. Δράμαν. Τέτοιον είδος αρρώστια, ασφαλώς δεν υπάρχει. Τούλάχιστον ως τώρα δεν ανεφέρθη καμιά τέτοια πάθηση όπως την περιγράφετε. Η ιατρική επιστήμη λέει «ναί ή όχι». Μέσος όρος δεν υπάρχει. Πρέπει λοιπόν μάλλον να αποδοθῇ τὸ φαινόμενον αὐτὸ στὴν τακτική πού ακολουθεῖτε γι' αὐτὸ ἂν θέλετε νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀλλάξετε τακτικὴ μόνον ἔτσι θὰ θεραπευθῇτε. Ἀν δὲ τυγχόν γιὰ ἄλλους λόγους θέλετε νὰ τονώθῃτε μπορείτε νὰ τὸ κατορθώσετε μεταχειριζόμενος ἢ ἐνέσεις. Ἀνδροστίνης Σίμπα ἢ κομπριμέ. Αἱ ἐνέσεις πάντως εἶναι προτιμότερες.

Τι θέρion. Μπορεῖ αὐτὴ ἡ κατάσταση νάναι λίγο ἀνιάρᾳ γιὰ τοὺς γύρω ἀμφιβάλλω ὅπως πολὺ ἂν πρέπει νὰ τὸ σταματήσετε μῆπως τυχόν τὸ σταμάτημα ἐπιφέρει χειρότερα ἀποτελέσματα γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ φροντίσῃ κανεὶς

νὰ τὸ μετριάσῃ καὶ τὸ μόνο πού μπορεί νὰ ἐπιφέρῃ μιὰ ἐλαφρὰ ἀνακούφιση εἶναι τὸ Σαρμπόν Μέρκ. Θὰ τὸ πάρετε μὲ τὴν ὁδηγίαν του. Ἀν δὲ δὲν ἐπιφέρῃ σπουδαία ἀποτελέσματα μέσα σὲ δυὸ μῆνες μού ξαναγράφετε.

Χ. Π. Κάρπαντες. Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε διόλου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καθότι δὲν πρόκειται περὶ ἐπικινδύνου νοσήματος. Ἐχει βέβαια καὶ αὐτὸ ἓνα ὄνομα πού δὲν μπορῶ νὰ γράψω, δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἐπικίνδυνον. Γιὰ νὰ μετριάσῃ τὸ κακὸ μόνον ἓνας τρόπος ὑπάρχει: νὰ κάμετε μερικὰς ἐνέσεις Στρυγνίνης τῶν 2 χιλ. ἡμέραν παρ' ἡμέραν μίαν.

Πολυθλασσιζόμενον, Σ. Ὑ. ρ. ο. ν. Ἡ κατάσταση αὐτὴ μπορεί νὰ ἐπιφέρῃ ὅλα ὅσα γράφετε, γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ ἐπαναληφθοῦν αἱ ἐνέσεις Προγκινόν μὲ συνδυασμὸν Προλουτόν τοῦ ιδίου οἴκου, ὥστε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διακοπείσα λειτουργία. Ὅταν ὅμως ἐπανέλθῃ καὶ ἐξακολουθοῦν ὅλα αὐτὰ τότε ἡ μόνη λύσις εἶναι νὰ ἐπισκεφθῇ ἡ νευρολόγος γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀναλάβω καμμίαν εὐθύνην στὸ ζήτημα

αὐτό. Ἀλλ' ὥστε πρόκειται καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τὴν δική της καὶ τῶν παιδιῶν σου. Ὁ κίνδυνος εἶναι οὐδαμῶς, ἂν τυγχόν καὶ πρόκειται περὶ ἄλλου τινός. Μὴν ἀμελήσετε λοιπὸν, νὰ κάμετε τὶς ἐνέσεις καὶ ταυτοχρόνως κάμετε τὴν καὶ μερικὰς ἐνέσεις Κάλτσιου Γλυκονάτ ἐνδοφλεβίως ὥστε νὰ κατορθωθῇ νὰ ἐπανέλθῃ, ἴσως καὶ ὑποχωρήσουν αὐτὰ τὰ συμπτώματα.

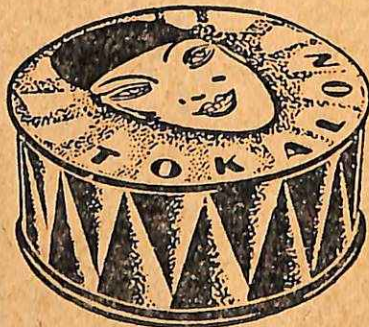
Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

**Ἡ μεγαλύτερα
ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ
τῆς ζωῆς μου**



**ΧΕΛΛΑ
ΠΙΤΤ**
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τρεῖς επίσημοι κριταὶ μὲ ἐβλεπαν νὰ βάζω μιὰ κοινὴ πούδρα. Εἶχα ὕψος «μακιγιαρισμένης», ἡ πούδρα ἔκανε πλάκες ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος μου. Τὴν ἀφῆρεσα ὅλως διόλου. Κατόπιν ἔβαλα μίαν νέαν πούδραν, ἄορατον, ἀεροποιημένην, ἀναμεμιγμένην μὲ pousse de crème. Οἱ κριταὶ ἀνεφώνησαν ἀπὸ ἐκπληξιν. Δὲν ἦμην πλέον ἡ ἴδια.



Εἶνε τὸ μεγαλύτερο μυστικὸ ἀπὸ ὅσα ποτὲ ἀνεκαλύφθησαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Ἡ συνταγὴ καὶ τὰ σχετικὰ δικαιώματα ἐξηγοράσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Τοκαλὸν δι' ἓνα ἀσήμαντον ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν προμηθευθῇ τάρᾳ παντοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ δείχνεσθε νεωτέρα, ὡραιότερα, πιο φρέσκη καθεπρῶι.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ ἀντισηπτικὴ ὁδοντόκρεμα ἡ ὁποία συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς ὁδοντιάτρους.



Δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιβάλετε εἰς τὰ παιδιά σας νὰ καθαρίζουν τὰ δόντια τους μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ», διότι ἀγαποῦν τὴν εὐχάριστον γεῦσίν της, πού δροσίζει τὸ στόμα τους.

Οἱ ὁδοντίατροι συνιστοῦν τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ», εἰδικῶς γιὰ τὰ παιδιά, λόγῳ τῶν ἀντισηπτικῶν της ιδιοτήτων καὶ διότι γνωρίζουν, ὅτι ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», διατηρεῖ τὰ δόντια καθαρὰ καὶ τὰ προστατεύει ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα

μικρόβια πού προξενοῦν τὴν καταστροφὴν των.

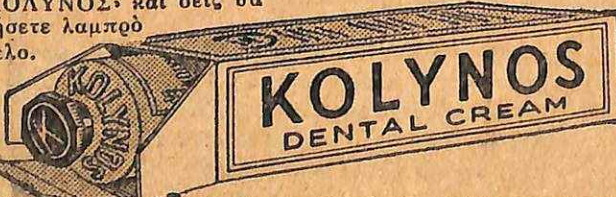
Συνηθίσατε τὰ παιδιά σας νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ», πρῶτ' καὶ βράδυ.

Ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», εἶναι ἄκρας οἰκονομικὴ, διότι χρησιμοποιεῖται μόνον τὸ ἡμίσυ τῆς ποσότητος ἀπὸ κάθε ἄλλην ΚΟΙΝΗΝ ὁδοντόκρεμαν.

Ἐν καὶ ἡμίσυ ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας ἀρκεῖ.

Ἐτιμῆθ' εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συνταγωνισμοῦ.

Μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.



ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ



Μερικαὶ ἀπὸ τὰς νέας κομμώσεις Περμανάντ τὰς ὁποίας
θὰ παρουσιάσωμε εἰς τὸ
νέον μας Κομμωτήριον
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ II
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

